

مانگی شهوی چوارده

روونکردنهوی

قصيدة البُرْدَة

ناسراو به

بُرْدَةُ الْمَدِيحِ

لِلإمام مُحَمَّدِ الْبُوصَيْرِي

دانانی

عبدالله عبدالعزيز هه رته لی

چاپی یه کهم

ربیع الثانی - (۱۴۳۴) ی کۆچی

ره شه می - (۲۷۱۳) ی کوردی

شباط - (۲۰۱۳) ی زایینی

www.iqra.ahlamontada.com

ملکتب (کوردی , عربی , فارسی)

بۆدابهزاندنی چۆرهما کتیب:سەردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

پدای دانیود کتایهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا الثقافی)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (کوردی ، عربی ، فارسی)

مانگی شهوی چوارده

پوونکردنهوهی

﴿ قَصِيْدَةُ الْبُرْدَةِ ﴾

ناسراو به

﴿ بُرْدَةُ الْمَدِيْحِ ﴾

للإمام مُحَمَّد الْبُوصِيْرِي

دانانی

عبدالله عبدالعزيز هه رته لی

چاپی یه که م

ربیع الثانی - (۱۴۳۴) ی کۆچی

ره شه می - (۲۷۱۳) ی کوردی

شباط - (۲۰۱۳) ی زایینی

ژماره ی سپاردنی (۲۳۴) سالی (۲۰۱۲) له به پێوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان، دراوه تی

ناوی کتاب: مانگی شہوی چوارده * پوونکردنہوہی (قَصِيدَة الْبُرْدَة).

بابہت: ستایشی پیغمبر ﷺ.

دانہر: عبدالله عبدالعزیز ہارتہ لی.

نویہتی چاپ: یہ کہ م.

بہرواری چاپ: (۱۴۲۴) کوجی - (۲۷۱۳) کوردی - (۲۰۱۳) زایینی.

تیراژ: (۵۰۰۰) دانہ.

بلاوکہرہوہ: م: ۰۷۵۰ ۳۴۷۱۱۹۳

چاپخانہ: پڈژہلات، لہ مہولتیر.

دانراوہکانی تری دانہر:

- ۱- پوونکردنہوہی (متن فتح القریب).
- ۲- پوونکردنہوہی (الأربعین النواویة).
- ۳- عقیدہی نیسلامی لہ سہر پارہوی (أهل السنة والجماعة).
- ۴- ہونراوہی (ثیمان و نیسلام).
- ۵- چہند گوتیک لہ (گولتزاری نیسلام).
- ۶- پوونکردنہوہی (متہاج الطالبین) لہ بیتج بہرگدا.
- ۷- پوونکردنہوہی (قطر العارض فی علم الفرائض).
- ۸- چونیہتی (حج و عمرہ).
- ۹- میرگ و گولتزاری بہمار * ژیانی پیغمبری ریزدار ﷺ.
- ۱۰- پوونکردنہوہی (العقيدة الطحاوية).

پیشه کی

الْحَمْدُ لِلَّهِ نَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا، مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ، وَسَلَّمٌ تَسْلِيمًا كَثِيرًا.

ئەى موسولمانى ريزدار، شتىكى ئاشكرايه: پيغەمبەرى خۆشەويستمان ﷺ له هەموو دروستكراويكى خوا گەورەترە، له لای خۆى گەورەش له گشت ريزداريك ريزدارترە، نيمانى هيج نيمانداريكيش تەواو نابى، تا پيغەمبەرى ﷺ خۆشتر دەوى له خۆى و دايك و باوكى و گشت خەلكى تر.

جا كەسيك خۆى گەورە له قورئانى پيرۆزدا مەدحى كردبى، كەسيك گەورەى هەموو پيغەمبەران بى-صلى الله عليه وسلم، هەموو پيغەمبەران -صلى الله عليه وسلم- له زير ئالاي ئەو دابن له پۆزى قيامەت، كەسيك يەكەم كەس بى دەركاى بەهەشتى بۆ بكرتتەوه، بى گومان بەندەيهكى هەزار ناتوانى بە تەواوى مەدحى بكا و مافى گەورەى بداتى و باسى ريزدارى بكا.

بەلام لەگەڵ ئەوهشدا، هەر له سەردەمى پيغەمبەرەوه ﷺ - تا ئىستاش - شاعيرانى ئىسلام بەگوێرەى توانينى خۆيان مەدحى پيغەمبەريان ﷺ كردوه و خۆشويستنى پيغەمبەريان ﷺ ئاشكرا كردوه، خوا پاداشتى چاكەيان بداتەوه.

جا يەكێك لهو شاعيرانە: ئىمامى (البوصيرى) يە، كە له (قصيدة البردة) = (بردة المديح) = (بردة البوصيرى) دا زۆر بە ريكوپيكي مەدحى پيغەمبەرى ﷺ كردوه و هەر شتىكىشى له مەدحى پيغەمبەر ﷺ فەرموبى، بەلگەى شەرعى له سەرە.

جا لەبەر ئەوهى ئىمامى (البوصيرى) ئەم (قصيدة) يەى بە دلێكى بيگەرد داناو، بۆيى له دونيادا بلأو بۆتەوه و له ناو دلێ موسلماناندا جىى خۆى كردۆتەوه و بە ئاوازی جۆراوجۆر له بۆنەكاندا دەيخوينتەوه.

بەلام لەگەڵ ئەوهشدا كەسانىكى دل نەخۆش هەن: رقيان لەم (قصيدة) يە دەبيتەوه، هۆيه كەشى ئەمەيه: يان له واتەكەى تينەگەيشتون، يان خۆشويستنى پيغەمبەر ﷺ

له دلياندا جيگير نه بوه؟ چونکه پيغمبريان ﷺ به ته واوي نه ناسيووه له خه يالي خاودا پاليان داوه ته وه.

جا هر نهوش بووه ته هوي ته وهی: نه وان ئيمامي (البوصيري) ی دانهری نه م قه سیده هیه، به (مُشْرِك) داده نین، هم نهو که سانهش به (مُشْرِك) داده نین که نه م قه سیده هیه ده خویننه وه، به لام له راستی دا نه وان شیاوترن پیتیان بگوتری: (مُشْرِك)؟ چونکه پيغمبر ﷺ فه رمويه تی: ﴿إِنَّ مِمَّا أَتَخَوَّفُ عَلَيْكُمْ رَجُلٌ قَرَأَ الْقُرْآنَ حَتَّى إِذَا رُئِيَ بِهَجْتِهِ عَلَيْهِ، وَكَانَ رِدَاؤُهُ الْإِسْلَامَ إِعْتَرَاهُ إِلَى مَا شَاءَ اللَّهُ، فَانْسَلَخَ مِنْهُ وَبَذَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ، وَسَمَى عَلَى جَارِهِ بِالسَّيْفِ وَرَمَاهُ بِالشَّرْكِ. قُلْتُ- أَيُّ الرَّايِ-: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَيُّهُمَا أَوْلَى بِالشَّرْكِ، الْمَرْمِيُّ أَمْ الرَّامِيُّ؟ قَالَ ﷺ: بَلِ الرَّامِيُّ﴾ حديث صحيح رواه ابن حبان وأبو يعلى بإسناد جيد، وذكره الإمام ابن كثير في تفسير سورة الأعراف، الآية: ١٧٥، به راستی به كيك لهو شتانه ی ده ترسیم بيته سهرتان: پياويکه قورناني خویندبي، تا نهو کاته ی جوانی ی قورناني به سهردا ده ديتري و نيسلام ده بيته پو شاک و جوانبوونی، چاکه ی نيسلامي به سهردا دي تا خوا حز ده کا، جا پياوه که له نيسلام ديتيه دهره وهو فری ی ده داته پشته وهی و را نه کاته سهر دراوسی خوی به شمير و به (شِرْك) جنیوی ده داتی = پی ی ده لی: تو (مُشْرِك) ی! (راوی) ده لی: گوتم: نه ی پيغمبر ی خوا ﷺ کامه یان شیاوتره به (شِرْك) جنیوی بلریتی = پی ی بگوتری: (مُشْرِك)، جنیو دهره که، یان جنیو پندراوه که؟ پيغمبر ﷺ فه رموي: به لکو جنیو دهره که شیاوتره.

جا بو نه وهی منیش به ره که تیکی پيغمبر ﷺ پيگا و به شه فاعته ی وی شاد بيم له پوژی قیامت، هم بو نه وهی گه لی کوردیش له واته ی (قَصِيْدَة) که تيبگا و شاره زای ريزداری و گوره ی پيغمبر ﷺ بی، ناوی خوام ليتهنا و دهستم کرد به پوونکرده وهی (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) ی ئيمامي (البوصيري)، به شيوه به کی کورتی وه ها: که خوینده واری سهره تاييش له مه به سته که ی تيبگا، بوی ناوم له پوونکرده وه که م نا:

﴿مانگی شهوی چوارده، روونکرده وهی قه سیده ی (الْبُرْدَة)﴾

جا له بهر نه وهی جاران نه م (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) به له (الْأَزْهَر) دا ده خویندرا، بوی تکا له ماموستایانی ريزدار ده که م: نه م پوونکرده وهیه به قوتابیان بلین؟ تا کو زانستی (عَقِيْدَة) = بيروباوه و پووشنير بيان زياتر بی.

جا بو پوونکرده وهی نه م (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) به سو دم له م سهرچاوانه وه رگرت:

۱- (عصيدة الشهدة ، شرح قصيدة البردة) للعلامة عمر الخريوتي.

۲- (شرح قصيدة البردة) للشيخ زاده.

۳- (الزبدة في شرح البردة) للشيخ خالد الأزهرى.

۴- (شرح البردة) للامام الباجورى.

۵- (الشرح الفريد فى بردة النبي الحبيب) للشيخ محمد عيد الحسينى.

۶- (الشرح المتوسط على البردة) للشيخ ابن مقلّاش الوهرانى.

۷- (النفحات الشاذلية شرح البردة البوصيرية) للشيخ حسن الحمزاوى.

۸- (العمدة فى شرح البردة) للسيد ابن عجيبة الحسينى.

۹- (بردة البوصيري بين عقود النظم وحلّل التحليل) تأليف طارق الرفاعى.

جا ئو سه رچاوانه ش جارى وا هه يه: له پوونکردنه وه که يان تىک ده که نه وه، هه ندی جاريش ليک جياوازن، جا بۆ ئه وهى پوونکردنه وه که م زۆر دريژ نه بى، من ته نها پوونکردنه وهى يه کيکيان هه لده بژيرم، مه گه ر شوينه که پتيوستى به زياتر له پوونکردنه وه يه که هه بى، ئه و کاته زياتره که ش ده نووسم و باسه که پىک دىنم. ئيتر له خواى گه وره ده پاريمه وه: يارمه تيم بدا بۆ ته واوکردنى به شيوه يه کى راست، بمپاريزى له هه لوه له لادان له ريگه ي راست، أمين.

عبدالله عبدالعزيز هه رته لى

هه ولير - كوردستان

﴿ پیناسه ی نیمامی (البوصيري) و دانانی (قصيدة کهی) ﴾

نیمامی (البوصيري) ناوی (محمد) کورپی (سعید) کورپی (حماد) کورپی (مُحسِن) کورپی (عبدالله) یه، له پۆزی سيشه ممه، سه ره تاي مانگی (شوال) سالی (۶۰۸) شه ش سه دو هه شتی کۆچی، له (مصر) له ناوچه ی (دلاص) له دايک بووه، له سالی (۶۹۴) شه ش سه دو نه وه دو چواری کۆچی له (الإسكندرية) وه فاتى کردوه و گۆره که شى هه ر له (الإسكندرية) یه.

ئه م به ریزه زانایه کى شه رعان و شاعیر بوو، به پیشه وای شاعیرانی ئیسلام داندراوه و به (البوصيري) به ناویانگه - (بوصير) شارۆچکه یه که له شارۆچکه کانی (مصر) - جا چهند زانایه کى به ناویانگیش له لای نیمامی (البوصيري) خويندویانه، وهک: نیمام (أبو حيان الأندلسي) خاوهنى ته فسیره به ناویانگه که ی (البحر المحيط).

هم نيمام (ابن سيد الناس) خاوهنى (السيرة) = ژياننامه به ناويانگه كهى پيغه مبه صلوات الله عليه ناسراو به (عيون الأثر).

هم نيمام (عزالدين بن جماعة) قازى و زانا به ناويانگه كهى مهزه بى (الشافعى) له (مصر)... چهند زاناي تريس.

﴿ هوى دانانى (قصيدة البُرْدَة) ﴾

نيمامى (البوصيري) فرمويه تى: پيشتر چهند (قصيدة) به كم له مه دحى پيغه مبه صلوات الله عليه دانابون: وهك (المُضْرِبَة) و (الهُمَزِيَّة)، نينجا نه خوشى (فالج) = ثيفليجيم تووش بوو و نيوهى جه ستم له كار كهوت و چارهى نه كرا، جا بو چارهى نه خووشيه كه م بيرم له دانانى ئەم (قصيدة) به كرده وه، جا كه ته واوم كرد، به خاترى (قصيدة) كه له خوا پارامه وه: شيفام بدا.

جا گريام و شه ويك خه وتم، له خه ونمدا پيغه مبه صلوات الله عليه ديت و دهسته پيروزه كانى به سر جه ستم كه مدا هينا و په شته ماله كهى لى وه رپيچام، جا به كسه ره له خه وه كه م به ناگا هاتم و هه ستم كرد شيفام بو هاتووه و تواناي هه لسانم هه به.

نيمامى (البوصيري) فرمويه تى: جا له سه ره تاى پوژئى دا له ماله وه م چومه دهره وه و له ريگه دا (الشيخ أبو الرعاء) م گه بيشتى - كه پياوچاكيكى هه ژار بوو - پئى گوتم: نهو (قصيدة) بهى له كاتى نه خوشى دا داتناوه بمده بى. منيش گوتم: چؤن به م (قصيدة) بهت زانيوه؟ گوتى: دوينى گويم لى بوو - واته: له خه ونمدا - له لاي پيغه مبه صلوات الله عليه (قصيدة) كه ده خوئيندراوه و پيغه مبه ريش صلوات الله عليه خوى به م لاو به و لادا ده هه ژاند. نيمامى (البوصيري) فرمويه تى: جا منيش (قصيدة) كه م دا بى و نه ويش پووداوه كهى باس كرد و خه ونه كه له ناو خه لكى دا بلاو بووه و چهند كه سانىكى تر (قصيدة) كه يان بو شيفا هاتن به كار ده هينا.

﴿ بايه خ پيدانى (قصيدة البُرْدَة) ﴾

بزانه: نيمامى (البوصيري) ناوى له (قصيدة) كهى نابوو: (الكوكبُ الدُرِّيَّة في مدح خير البرية) صلوات الله عليه. به لام له ناو خه لكى دا به ناوى (قصيدة البُرْدَة) و (بُرْدَة المديح) و (بُرْدَة البوصيري) بلاو بوته وه، چونكه له خه ونه كه دا پيغه مبه صلوات الله عليه (بُرْدَة) = په شته ماله كهى خوى لى وه رپيچاوه، هه روهك باسمان كرد.

جا (قصيدة البُرْدَة) به جورىكى وه ما له دونيادا بلاو بوته وه: وه رگيډ دراوته سه ر زمانه كانى پوژه لاتو پوژئاوا و ثيفريقى، وهك: (كوردى) و (فارسى) و

(انگلیزی) و (فرنسی) و (اسپانی) و (آلمانی) و (پوسی) و (صینی) و (اردی) و (بربری) و چند زمانیکی تر.

هروهه زور له زانایانی ئایینیش (شرح)ی (قصیده البُرْدَة) بیان کردوه و زوریش کردویانه به پینج خشتهکی و به هفت خشتهکی، به جوریکی وهها: ژمارهی (شرح)هکانی گه یشتوته (۱۲۰) سه دو بیست (شرح)، به لام من تهها نو (شرح)م کردونه ته سه رچاوهی ئه م پوونکردنه وهیه.

هروهه ژمارهی پینج خشتهکانی گه یشتوته (۷۰) هفتا، هم ژمارهی هفت خشتهکانی گه یشتوته (۱۲) دوانزه، هروهه (طارق الرفاعی) ئه وهها پوونی کردوته وه، خوا پاداشتی چاکه ی بداته وه.

* * *

﴿ ناسنامه یه کی کورتی پیغه مبه ربه ﷺ ﴾

۱- نه زادی پیغه مبه ربه ﷺ : ﴿ (مُحَمَّد) ﷺ کوری (عَبْدَ اللَّهِ) کوری (عَبْدُ الْمُطَّلِب) کوری (هاشم)... تا ده گاته (إِسْمَاعِيل) پیغه مبه ربه ﷺ کوری (إِبْرَاهِيم) پیغه مبه ربه ﷺ .

۲- دایکی پیغه مبه ربه ﷺ : (أَمَنَة) کیژی (وَهْب) ی (الزُّهْرِي).

۳- دایپر مکانی پیغه مبه ربه ﷺ : دایکی باوکی: ناوی (فاطمة) یه.

دایکی دایکی: ناوی (برّة) یه.

۴- له دایکی بونی پیغه مبه ربه ﷺ : رۆژی دووشه ممه ی (۱۲) دوانزه ی مانگی (ربیع الأول) سالی (فیل) به رامبه ر (۲۰) بیستی مانگی (نیسان) سالی (۵۷۱) پینجسه د هفتا و یه کی زایینی له شاری (مکه) دا له دایک بوو.

۵- به خینو کردنی پیغه مبه ربه ﷺ : پیغه مبه ربه ﷺ هه ره له زگی دایکی دا بوو باوکی وهفاتی کرد، ته مهنی بووه شش سال دایکی وهفاتی کرد، ته مهنی بووه ههشت سال باپیری وهفاتی کرد، جا (أَبُو طَالِب) ی مامی به خینوی کرد، ئینجا له ته مهنی (۲۵) بیست و پینج سالی دا بو یه که م جار ژنی هینا: که ناوی (حَدِیجَة) ی کیژی (خُوَيْلِد) بوو.

۶- بوونی به پیغه مبه ربه ﷺ : که ته مهنی بووه چل سال، له رۆژی دووشه ممه ی (۱۷) هه فده ی مانگی ره مه زان، به رامبه ر (۱) یه کی (شَبَاط) ی سالی (۶۱۰) شه شه سه دو ده ی زایینی، له ئه شکه وتی (حراء) ی شاری (مکه)، له لای خوا قورئانی به (وَحْي) بۆ هاتو بووه پیغه مبه ربه ﷺ، واته: یه که م جار له قورئانی پیروز - سه ره تای سورته ی ﴿ اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ... ﴾ تا ﴿ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴾، به (وَحْي) له لای خواوه

بۆی هات، ئینجا به ماوهی (۲۲) بیست و سێ سالان هه موو قورئانی بۆ هات.

۷- (الإسراء والمعراج) = شهروویی پیکردنی و سه رکه وتنی بۆ ئاسمانه کان:

له شهوی هه یی (۲۷) بیست و چه فتی مانگی (رَجَب) سالی دوانزه ی پێغه مبه رایه تی، له به شینکی شهوی دا، پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله به گیان و به چه سه وه به سواری بۆ پاق چوه (المسجد الأقصى) له (فلسطین)، جا له ویش به رز کراوه بۆ هه ر چه فت ئاسمانه کان و له هه مان شه ودا گه راوه بۆ (مکه) ی پیروز.

۸- کۆچکردنی بۆ (مدینه): پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله سێ زده سالان له (مکه) دا پێغه مبه رایه تی کرد، ئینجا له (۲) دووی مانگی (ربیع الأول) سالی سێ زده ی پێغه مبه رایه تی، به رامبه ر (۲۰) بیستی (أيلول) سالی (۶۲۲) شه شه سه دو بیست و دووی زایینی له (مکه) کۆچی کرد بۆ (مدینه)، جا له پۆژی دووشه ممه ی (۱۲) دوانزه ی (ربیع الأول) سالی (۱) به که می کۆچی، به رامبه ر به (۳۰) سی (أيلول) ی سالی (۶۲۲) شه شه سه دو بیست و دووی زایینی گه یشته (مدینه) ی پیروز.

۹- وهفاته کردنی پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله: جا (۱۰) ده سالی ش له (مدینه) پێغه مبه رایه تی کرد، ئینجا له پۆژی دووشه ممه ی (۱۲) دوانزه ی (ربیع الأول) سالی (۱۱) یازده ی کۆچی، به رامبه ر (۸) هه شتی (حزیران) سالی (۶۳۲) شه شه سه دو سی و سێ ی زایینی له شاری (مدینه) وهفاتی کرد، جا هه ر له (مدینه) له ماله که ی خۆی له ژوره که ی چه زه تی (عائشه) دا به خاک سپێردرا، ئیستا ژوره که ی گۆری پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله که وتۆته ناو مزگه وته که ی خۆی له (مدینه)، ئیمام (أبو بکر) و ئیمام (عمر) ش رضی الله عنهما له و ژوره دا نێژراون، نێوان ئه و ژوره و نێوان مینه به ره که ی پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله، پێی ده گوئری: (الرؤضة) میرگی به هه شت.

۱۰- ته مهنی پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله: گوتمان: که ته مهنی بووه چل سال، بووته پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله، ئینجا (۲۲) بیست و سێ سالان پێغه مبه رایه تی کرد: سێ زده سال له (مکه)، ده سالی له (مدینه)، جا که وهفاتی کرد ته مهنی (۶۲) شه سه ت و سێ سال بوو صلی الله علیه و آله.

۱۱- هاوسه ره کانی پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله: که پێغه مبه ر صلی الله علیه و آله وهفاتی کرد، نو ژنی له پاش به جیمان: چه زه تی (سوڤه)، چه زه تی (عائشه)، چه زه تی (حفصه)، چه زه تی (أم سلمه)، چه زه تی (زینب)، چه زه تی (جُویریة)، چه زه تی (أم حَبِيبَة)، چه زه تی (صَفِيَّة)، چه زه تی (مِيمُونَة) رضی الله عنهن.

هه روه ها دوو ژنی تری شی هه بون، به لام ئه وان له ژبانی خۆی دا وهفاتیان کرد:

حه زره تی (خَدِيجَةُ الْكُبْرَى) و حه زره تی (زَيْنَبُ بِنْتُ خُرَيْمَةَ) رضی الله عنهما. هه روه ها حه زره تی (رِيحَانَةُ) و حه زره تی (مَارِيَةُ الْقَيْطِيَّةُ) رضی الله عنهما - كه نیزه ی بون، جا ئه م (مَارِيَةُ) یه دایکی (إِبْرَاهِيمُ) ی کوری پیغه مبه ره رضی الله عنه.

۱۲- **منداله کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه** : سئی کوری هه بون: (القاسم) و (عبدالله)، ئه م دووانه له ته مه نی مندالی دا له (مَكَّة) وه فاتیان کرد، هه روه ها (إِبْرَاهِيمُ) ش له ته مه نی مندالی دا له (مَدِينَةُ) وه فاتی کرد.

هه م چوار کیزی هه بون (رُقِيَّةُ، زَيْنَبُ، أُمُّ كَلْثُومُ، فَاطِمَةُ) رضی الله عنهن ته وانه ش - جگه له حه زره تی (فَاطِمَةُ) - له سه رده می پیغه مبه ردا رضی الله عنه له (مَدِينَةُ) وه فاتیان کرد، حه زره تی (فَاطِمَةُ) ش شه ش مانگ دوا ی وه فاتی باوکی، له (مَدِينَةُ) وه فاتی کرد، جگه له (إِبْرَاهِيمُ) هه مو منداله کانی له حه زره تی (خَدِيجَةُ) بون، به لام (إِبْرَاهِيمُ) له حه زره تی (مَارِيَةُ الْقَيْطِيَّةُ) بوو، هه روه ک باسما ن کرد رضی الله عنه.

۱۳- **شیرده مکه کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه**: به سه رده وامی و به ته وای: حه زره تی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) رضی الله عنها - شیریه داوه تی، ماوه ی سئی پوژانیش دایکی خوی شیریه داوه تی، هه روه ها (ثُوَيْبَةُ) و (عَاتِكَةُ) ش - پیش حه زره تی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) - چه ند پوژیک شیریه داوه تی.

۱۴- **خوشک و برایه کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه**: له نه ژاددا خوشک و برای نه بون، به لام له شیردا: برا شیریه که ی ناوی (عبدالله) یه، خوشکه شیریه کانی ناویان (شیماء) و (أَنِيسَةُ) یه، که هه رسیکیان مندالی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) نه، میردی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) ناوی (الحارث) بوو، که باوکه شیریه ی پیغه مبه ره رضی الله عنه، ته وانه هه موویان موسولمان بون رضی الله عنه، هه روه ها له لایه ن (ثُوَيْبَةُ) ش: (مَسْرُوحُ) ی کوری (ثُوَيْبَةُ) و ئیمام (حَمْرَةَ) ی مامی خوی برای شیریه بون رضی الله عنه.

۱۵- **مامه کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه**: دوانزه مامی هه بون: (أَلْحَارِثُ، قُثْمُ، الزُّبَيْرُ، حَجَلُ، ضَرَارُ، الْمُقَوَّمُ، أَبُو لَهَبٍ، الْعَبَّاسُ، حَمْرَةَ، أَبُو طَالِبٍ، الْعَيْدِقَاقُ، عَبْدُ الْكَعْبَةِ). جا له وانه ته نها ئیمام (العباس) و ئیمام (حَمْرَةَ) رضی الله عنها موسولمان بون.

۱۶- **خاله کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه**: یه که م: (عُمَيْرُ) کوری (وَهْبُ). دووه م: (عَبْدُ يَغُوثُ) کوری (وَهْبُ). سئی یه م: (الأسود) کوری (وَهْبُ).

۱۷- **پوره کانی پیغه مبه ره رضی الله عنه**: خوشکه کانی باوکی: (أُمُّ حَكِيمٍ، عَاتِكَةُ، بَرَّةُ، أَرْوَى،

أُمَيْمَةَ، صَفِيَّةَ). جا له وانه تنها چه زره تی (صَفِيَّةَ) موسولمان بووه رضی الله عنها.
خوشکی دایکی: (فُرَيْقَةُ بِنْتُ وَهَبِ).

۱۸- ژماره‌ی هه‌موو (صَحَابَةُ) کان ﷺ: که پیغهمبه‌ر ﷺ وه‌فاتی کرد، ژماره‌ی (صَحَابَةُ) کان-تافره‌تو پیاو-(۱۲۴۰۰۰) سه‌دو بیستو چوار هه‌زار (صَحَابَةُ) بون ﷺ، وه‌ک ژماره‌ی پیغهمبه‌رانی خوا عیبه‌ملا رسلام.

۱۹- ژماره‌ی (صَحَابَةُ) کانی چه‌دیسگیره‌وه ﷺ: که پیغهمبه‌ر ﷺ وه‌فاتی کرد، (۱۱۴۰۰۰) سه‌دو چواره‌ده هه‌زار (صَحَابَةُ) ی چه‌دیسگیره‌وه له‌دوای به‌جیمان ﷺ، گشتیان گوئیان له‌ پیغهمبه‌ر ﷺ بووه‌وه چه‌دیسه‌کانیان گیراونه‌وه، مه‌روه‌ک نیمام (ابن الصلاح) له (مقدمة علوم الحديث) دا فرمویه‌تی.

* * *

﴿ سه‌له‌وات لیدان له‌ سه‌ر پیغهمبه‌ر ﷺ ﴾

له‌ به‌ر نه‌وه‌ی له‌ دوا‌ی گشت (بَيْتِ) یکی نه‌م (قَصِيْدَةَ) یه، سه‌له‌واته‌که‌ی (مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا اَبَدًا) ی داهاتوو ده‌گوتریتته‌وه، بوئی پیشه‌کی باسیکی کورتی سه‌له‌وات لیدان له‌ سه‌ر پیغهمبه‌ر ﷺ ده‌نوسم:

خوای‌گه‌وره‌ده‌فرموی: ﴿اِنَّ اللّٰهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّوْنَ عَلٰی النَّبِيِّ يَا اَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا﴾ الاحزاب: ۵۶، به‌راستی خودا و (مَلَائِكَةُ) ی خوا سه‌له‌وات له‌ سه‌ر پیغهمبه‌ر ﷺ لیده‌ده‌ن، نه‌ی نه‌و که‌سانه‌ی باوه‌رتان هیناوه، سه‌له‌وات له‌ سه‌ر پیغهمبه‌ر ﷺ لیده‌ده‌ن و سه‌لامی لی‌بکه‌ن.

پیغهمبه‌ر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿رَغِمَ اَنْفُ رَجُلٍ ذُكِرْتُ عَنْدهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ﴾ حدیث حسن رواه‌ الترمذی، زه‌لیل بن نه‌و که‌سه‌ی له‌ لای وی باسم ده‌کری=گویی له‌ ناوی من ده‌بی و سه‌له‌واتم له‌ سه‌ر لینه‌دا.

مه‌روه‌ها پیغهمبه‌ر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿الْبَخِيْلُ الَّذِيْ مِنْ ذُكْرْتُ عَنْدهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ﴾ حدیث صحیح رواه‌ الترمذی، به‌خیل=زه‌زبل نه‌و که‌سه‌یه له‌ لای وی باسم ده‌کری=گویی له‌ ناوی من ده‌بی و سه‌له‌واتم له‌ سه‌ر لینه‌دا.

جا بزانه: له‌ نایه‌ته‌که‌دا چۆنیه‌تی و کات و شوینی سه‌له‌وات دیاری نه‌کراوه، که‌وابوو: له‌ مه‌رکاتی‌ک و له‌ مه‌ر شوینی‌کدا-به‌ ده‌نگی نه‌ینی، یان به‌ ده‌نگی ناشکرا-به‌ مه‌ر پرسته‌یه‌ک مروّقه سه‌له‌وات لیدان، خیری سه‌له‌واته‌که‌ی ده‌گاتی و له‌ وه‌مکردنه‌ش پرزگاری ده‌بی، مه‌روه‌ک زانایانی ئیسلام له‌ دوا‌ی ناوه‌یتانی پیغهمبه‌ر ﷺ نووسیویانه:

صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ). كه واته: سه له واته كه‌ی (مَوْلَايِ صَلِّ وَسَلِّمْ) ی داهاتوش، هه مان بریاری بۆ ده‌دری.

به لأم ئەم سه له واته - كه له دوای ته‌حیاتی نوێژ ده‌گوتری - له هه‌موویان خیرتره:
 ۞ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَعَلٰی آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰی اِبْرٰهِيْمَ وَآلِ اِبْرٰهِيْمَ، وَبَارِكْ
 عَلٰی مُحَمَّدٍ وَعَلٰی آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلٰی اِبْرٰهِيْمَ وَآلِ اِبْرٰهِيْمَ - فِی الْعَالَمِيْنَ - اِنَّكَ
 حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ ۞ رواه الإمام الشافعی والبخاری ومسلم، واللفظ للشافعی إلا (فی العالمین) فلمسلم.

﴿ خیری سه له وات لیدان له سه ر پیغه مبه‌ر ﷺ ﴾

پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا﴾ رواه مسلم
 واصحاب السنن، هه‌ر كه‌سیك سه له واتیکم له سه‌ر لی‌دا، خوای گه‌وره به‌و سه له واته ده
 سه له واتی له سه‌ر لی‌ده‌دا، واته: ده‌ره‌جه‌تی بۆ سه‌ر ده‌نیری.

هه‌روه‌ها ﴿عَنْ أَبِي بَكْرٍ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ اِنِّيْ اُكْثِرُ الصَّلَاةَ عَلَيْكَ فَكَمْ اَجْعَلُ لَكَ مِنْ
 صَلَاتِيْ؟ فَقَالَ: مَا شِئْتَ. قُلْتُ: الرَّبْعُ؟ قَالَ ﷺ: مَا شِئْتَ فَاِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكَ.
 قُلْتُ: النِّصْفُ؟ قَالَ ﷺ: مَا شِئْتَ فَاِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكَ. قُلْتُ: فَالثَّلَاثِيْنَ؟ قَالَ ﷺ: مَا
 شِئْتَ فَاِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكَ. قُلْتُ: اَجْعَلْ لَكَ صَلَاتِيْ كُلَّهَا. قَالَ ﷺ: اِذَا تَكْفَى هَمَّكَ
 وَيُغْفِرُ لَكَ ذَنْبَكَ ۞ حَبِيْبٌ صَحِيْحٌ رَوَاهُ الْاِمَامُ اَحْمَدُ وَالتِّرْمِذِيُّ، حَهْرَه‌رَه‌ی (أَبِي) ﷺ فه‌رمویه‌تی:
 گوتم: نه‌ی پیغه مبه‌ری خوا من زۆر سه له وات له سه‌ر تو لی‌ده‌ده‌م، نایا چه‌ند له
 کاته‌کانی زی‌کر و دو‌عایه‌کام دابنیم بۆ سه له وات له سه‌ر تو؟ پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رموی:
 چه‌ندی به‌خۆت چه‌ز ده‌که‌ی. گوتم: چواریکی کاته‌کام دابنیم؟ پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رموی:
 چه‌ندی به‌خۆت چه‌ز ده‌که‌ی، جا نه‌گه‌ر زیادی بکه‌ی نه‌وه بۆ تو باش‌ره. گوتم: نیوه‌ی
 کاته‌کام دابنیم؟ پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رموی: چه‌ندی به‌خۆت چه‌ز ده‌که‌ی، جا نه‌گه‌ر زیادی
 بکه‌ی نه‌وه بۆ تو باش‌ره. گوتم: دوو سییه‌کی کاته‌کام دابنیم؟ پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رموی:
 چه‌ندی به‌خۆت چه‌ز ده‌که‌ی، جا نه‌گه‌ر زیادی بکه‌ی نه‌وه بۆ تو باش‌ره. گوتم: هه‌موو
 کاته‌کانی زی‌کر و دو‌عایه‌کام داده‌نیم بۆ سه له وات له سه‌ر تو. پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رموی:
 جا که‌ وایی: کاروباری دویاو قیامه‌ت ده‌دریتی و بۆت جیبه‌جی ده‌بی و له‌ گوناه‌ت
 ده‌برد‌ری.

هه‌روه‌ها سوننه‌ته: له‌ شه‌و و پوژدی هه‌ینی‌دا زۆر سه له وات له سه‌ر پیغه مبه‌ر ﷺ
 لی‌دا، پیغه مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿اِنَّ مِنْ اَفْضَلِ اَيَّامِكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ... فَاکْثُرُوا عَلَيَّ
 مِنَ الصَّلَاةِ فِيْهِ فَاِنَّ صَلَاتِكُمْ مَّعْرُوضَةٌ عَلَيَّ، قَالُوا: وَكَيْفَ نَعْرُضُ صَلَاتَنَا عَلَيْكَ وَقَدْ

أَرَمْتُ؟ فَقَالَ ﷺ: إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَى الْأَرْضِ أَجْسَادَ الْأَنْبِيَاءِ ﴿رواه أبو داود والنسائي وغيرهما﴾
 باسانید صحیح، له ههموو رۆژه کانتان گهوره تر: رۆژی (جُمُعَة) به، که و ابوو: له رۆژی
 (جُمُعَة) دا زۆر سهله واتم له سهه لیده، چونکه له (جُمُعَة) دا - سهله واته کانتان
 دههیندریته بهرچاوم له ناو گۆره که مدا گویم لیده بی. گوئیان: نهی پیغه مبهری
 خوا ﷺ چون سهله واته کانی نیمه دههیندریته بهرچاوت؟ خو لاشه ی جه نابت له
 گۆره که تدا رزیوه! پیغه مبهری ﷺ فهرمووی: خوا ی گهوره له زه مینی قه دهغه کردوه:
 لاشه ی پیغه مبهران علیه الصلوة والسلام برزینی.

﴿ سهله وات لیدان: له سههینان و نیواران و له دوا ی نوێژمهکان ﴾

۱- پیغه مبهری ﷺ فهرمویه تی: ﴿مَنْ صَلَّى عَلَيَّ حِينَ يُصْبِحُ عَشْرًا، وَحِينَ يُمَسِّي عَشْرًا،
 أَذْرَكْتَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه الطبرانی بإسناد جيد، ههه که سیک که ده گاته کاتی سههینه
 ده سهله واتم له سهه لیدا و که ده گاته کاتی نیواره ده سهله واتم له سهه لیدا، نهو
 که سه شه فاعه تی منی ده گاتی له رۆژی قیامهت.

۲- ﴿عَنْ فَصَالَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: دَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
 عَجَلْتِ أَيُّهَا الْمُصَلِّي؟ إِذَا صَلَّيْتَ فَقَعْدْتَ، فَاحْمَدِ اللَّهَ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ وَصَلِّ عَلَيَّ ثُمَّ ادْعُهُ﴾
 رواه اصحاب السنن بسند صحيح، پیاویک هاته مزگهوت و نوێژی کرد و دوعای کرد و گوئی:
 خوا به لیم خوش بهو ره جم بی بکه. جا پیغه مبهری ﷺ فهرمووی: نهی نوێژ که مر په لهت
 کرد، ههه کاتیک نوێژت کرد جا دانیشتی، سوپاسی خوا بکه بهو سوپاسه ی شایانی
 گهوره ی خوا به - وهك (الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ) - و سهله وات له سهه من لیده - وهك
 (وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ) - نیجا دوعا بکه.

نیجا بزانه: به ته نها بهک سهله وات له پیتش دوعادا فهرمانی نهو چه دیسه به جی
 دههیندری، به لام نه گه زیاتر بی، خیری زۆرتره، چونکه پیغه مبهری ﷺ ده فهرمووی:
 ﴿أَوْلَى النَّاسِ بِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَيَّ صَلَاةً﴾ رواه ابن حبان والترمذی وقال: حدیث حسن،
 نزیکترین کهس له من له رۆژی قیامهتدا نهو که سهه به: که زۆرتره سهله واتم له سهه
 لیدا. که و ابو: به به لگه ی نهه دوو چه دیسه، نهو ده سهله واته ی نیستا له دوا ی
 نوێژه کان لیده درین کاریکی باشه.

نیجا له کوتایی دوعا کردنیشدا: ههه سوپاسی خوا و ههه سهله واتیش سوننه تن،
 ههروهک نیمامی (التواوی) له (الانکار) دا فهرموویه تی.

* * *

﴿ الفَصْلُ الْأَوَّلُ: فِي الْغَزْلِ وَشَكْوَى الْغَرَامِ ﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ مُنْشَى الْخَلْقِ مِنْ عَدَمٍ * ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ فِي الْقَدَمِ
مَوْلَايَ صَلَّى وَسَلَّم دَائِمًا أَبَدًا * عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ

﴿ الفَصْلُ الْأَوَّلُ: فِي الْغَزْلِ وَشَكْوَى الْغَرَامِ ﴾

﴿ بهشی یه کهم: له باسی پیداهه لگوتن و سکاالی خوشه ویستی ﴾

(الْحَمْدُ لِلَّهِ) سوپاس و ستایش بؤ نه و خواجهی (مُنْشَى الْخَلْقِ) په یدا که ری نه م خه لکه یه (مِنْ عَدَمٍ) له نه بوونه وه (ثُمَّ الصَّلَاةُ) نینجا درود و ره حمه تی خوا (عَلَى الْمُخْتَارِ) بزیتته سه ر پیغمبره ری بژارده له ناو پیغمبره ران و مسلم علیه السلام له ناو خه لکی تریشدا، پیغمبره ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ كِنَانَةَ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ، وَاصْطَفَىٰ قُرَيْشًا مِنْ كِنَانَةَ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ قُرَيْشٍ بَنِي هَاشِمٍ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ﴾
رواه مسلم و الترمذی، خوای گهوره له نه ته وه کانی (إِسْمَاعِيلَ) پیغمبره ر ﷺ (کِنَانَةَ) ی هه لبرژارد، له (کِنَانَةَ) ش (قُرَيْشِ) ی هه لبرژارد، له (قُرَيْشِ) ش (بَنِي هَاشِمِ) هه لبرژاردن، له (بَنِي هَاشِمِ) ش منی هه لبرژارد.

(فِي الْقَدَمِ) له پیشتردا، واته: له دیرینه وه پیغمبره ری کی بژارده یه، هه روه ک پیغمبره ر ﷺ به خوی فه رمویه تی: ﴿كُنْتُ نَبِيًّا وَآدَمُ بَيْنَ الرُّوحِ وَالْجَسَدِ﴾ حدیث صحیح
رواه الإمام احمد و البیهقی، من له لای خوا پیغمبره بوم، هیشتا باب (آدَمَ) ﷺ اگیانی نه هاتبووه ناو لاشه که ی.

(مَوْلَايَ) نه ی خودای من (صَلَّى وَسَلَّم) ره حمه ت و سه لام بنیره - (دَائِمًا أَبَدًا) به به رده و امی هه تاهه تایی - (عَلَى حَبِيبِكَ) بؤ سه ر پیغمبره ره خوشه ویسته که ت ﷺ، پیغمبره ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا﴾
رواه مسلم، خوای گهوره منی کردوته دؤستی خوی، هه روه کو (إِبْرَاهِيمَ) پیغمبره ری ﷺ کردوته دؤستی خوی. واته: دؤستایه تی به رزترین پله ی خوشویسته.

(خَيْرِ الْخَلْقِ) نه و پیغمبره ره ی چاکترینی هه موو خه لکه (كُلِّهِمْ) به نیکرایی، پیغمبره ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ خَلْقِهِ، وَجَعَلَهُمْ فِرْقَتَيْنِ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ فِرْقَةٍ، وَخَلَقَ الْقِبَابِلَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ قَبِيلَةٍ، وَجَعَلَهُمْ يَوْمًا فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ يَوْمًا، فَأَنَا خَيْرُكُمْ بَيْتًا وَخَيْرُكُمْ نَفْسًا﴾ حدیث حسن اخرجه الإمام احمد و الترمذی و البیهقی، خوای گهوره بوونه وه ری دروست کرد، جا منی خسته ناو چاکترینی

.....
 دروستکراوی خوئی، خوای گهوره دروستکراوی خوئی کرده دوو چین، جا منی خسته ناو چاکرتین چین، خوای گهوره بهره‌بابه‌کافی دروست کردن، جا منی خسته ناو چاکرتین بهره‌باب، خوای گهوره بهره‌بابه‌کافی کردنه بنهماله، جا منی خسته ناو چاکرتین بنهماله، که‌وابوو: من له هه‌مووتان چاکرتم له رووی بنهماله‌و له رووی که‌سایه‌تیه‌وه.

جا بزانه: هر چند سه‌رچاوه‌کان فهرموویانه: ئه‌و دوو (بیت)‌هی‌پابردوو، له (قَصِيْدَةُ الْبُرْدَةِ) نازم‌دردین. به‌لام بۆیی من نووسینمه‌وه، چونکه له هه‌ندی نوسخه‌ی (بُرْدَةِ) دا هاتون، بۆ نمونه:

یه‌که‌م: ئه‌و (بُرْدَةِ)‌یه‌ی له‌گه‌ل (دَثَلَاتُ الْخَيْرَات) دا له (بیروت - لبنان) چاپ کراوه له (المؤسسة الإسلامية للدراسات والطباعة).

دووه‌م: له (تَحْمِيس) = پینج خسته‌کیه‌کی (السید إبراهيم حقی الحسینی الموصلی) دا به‌م جوړه:

بِسْمِ الْإِلَهِ مُفِيضِ الْجُودِ وَالْكَرَمِ * بَدَنِي بِمَدْحِي وَتَحْمِيسِي وَمُخْتَمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ ذِي الْأَلَاءِ وَالنِّعَمِ * الْحَمْدُ لِلَّهِ مُنْشَى الْخَلْقِ مِنْ عَدَمِ
 ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ فِي الْقَدَمِ
 مَوْلَايَ صَلَّى عَلَى مَنْ أَظْهَرَ الرَّشْدَا * مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى لِلْعَالَمِينَ هَدَا
 مَوْلَايَ سَلَّمَ عَلَيْهِ مَا الصَّبَاحُ بَدَا * مَوْلَايَ صَلَّى وَسَلَّمْ دَائِمًا أَبَدَا
 عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ

جا بزانه: هر کاتیک (قَصِيْدَةُ الْبُرْدَةِ) بخویندیرته‌وه، پێویسته له دوا‌ی گشت (بیت)‌یکی (قَصِيْدَةِ) که‌ ئه‌م سه‌له‌واته‌ی (مَوْلَايَ صَلَّى وَسَلَّمْ دَائِمًا أَبَدًا * عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ) بخویندیرته‌وه، چونکه که‌ ئیمامی (البوصیري) له‌خه‌ونه‌که‌ی دا ئه‌م (قَصِيْدَةِ)‌یه‌ی بۆ پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌خوینده‌وه‌و‌گه‌‌یشته (بیت)‌ی (فَمَبْلَغُ الْعِلْمِ فِيهِ أَنَّهُ بَشَرٌ)، پارچه‌که‌ی تری بۆ نه‌هات‌وه‌ستا، جا پێغه‌مبه‌ر ﷺ بۆی ته‌واو کرد و فهرمووی: (وَأَنَّهُ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ كُلِّهِمْ).

جا ئیمامی (البوصیري) ش ئه‌م پارچه‌یه‌ی تیکه‌لی سه‌له‌وته‌که‌ی کرد و له‌کو‌تایی گشت (بیت)‌یکدا دووباره‌ی ده‌کرده‌وه.

أَمِنْ تَذَكُّرِ جِيرَانِ بَدِي سَلَمٍ (١) مَزَجَتْ دَمْعًا جَرَى مِنْ مُقْلَةٍ بَدَمٍ
 أَمْ هَبَّتِ الرِّيحُ مِنْ تَلْقَاءِ كَاطِمَةَ (٢) وَأَوْمَضَ الْبَرْقُ فِي الظُّلْمَاءِ مِنْ إِضْمٍ

ثینجا نیمامی (البوصیری) دست به پیداه لگوتن دهکا و باسی خوشیوستنی پیغمبر ﷺ دهکا، به لام ناوی ناهیتی، به لکو ناوی شوینه وارهکانی پیغمبر ﷺ دینی و به خوی له خوی دهپرسی: نایا نه و شوینه وارانهی پیغمبر ﷺ بوینه هوی نه و گریان و داماووی پهنگ زهردیهی توشه بووه؟ به شیوهیه کی وهما: وه لامه که ش له پرسیاره که ده فامیته وه و ده فرموی:

(أَمِنْ تَذَكُّرِ) نایا به هوی وه بیرهاتنه وهت (جیران) نه و دراوسیپانه کی (بَدِي سَلَمٍ) له شوینی درهختی (سَلَمٍ) دا بون:

مه بهستی به دراوسیپان: پیغمبر ﷺ و (صَحَابَةَ) نه ﷺ، (ذِي سَلَمٍ) ش: دَوْلِيكَه له نِيَوَان (مَكَّة) و (مَدِيْنَةَ) له نَزِيك (قَدِيْد)، به درهختی (سَلَمٍ) به ناویانگه، هر جاریک پیغمبر ﷺ له (مَدِيْنَةَ) وه ده پویشته (مَكَّة)، له گه ل (صَحَابَةَ) کانی له وی داده به زیو له بن درهختی (سَلَمٍ) ده حه ساوه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كَانَ يَأْتِي شَجْرَةَ بَيْنَ مَكَّةَ وَالْمَدِيْنَةَ فَيَقِيلُ تَحْتَهَا، وَيُخْبِرُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَفْعَلُ ذَلِكَ﴾ رواه البزار، قال الحافظ الهيثمي: رجاله موثوقون، حه زرهتی (عبدالله) ی کوری نیمامی (عمر) رَضِيَ اللهُ عَنْهُ دهاته لای درهختیک له نِيَوَان (مَكَّة) و (مَدِيْنَةَ) دا، جا له بن درهخته که ده خوت و رایده گه یاند: پیغمبر ﷺ نه وهای ده کرد. واته: له بن درهخته که ده خوت و ده حه ساوه.

(مَزَجَتْ) تیکه لت کرد (دَمْعًا) نه و فرمیسکه کی (جَرَى مِنْ مُقْلَةٍ) له گلینه کی چاوت هاته خوارکی (بَدَمٍ) له گه ل خوین؟

که واته: وه لامه که ش ناشکرا بوو: به هوی وه بیرهاتنه وهی دراوسیپانی (ذِي سَلَمٍ) نه وهنده گریای: تا تیکه لی خوینت کرد نه و فرمیسکه کی له چاوت ده پڑا خوارکی. ثینجا که نیمامی (البوصیری) ناماژه کی کرد: هوی گریانه کی وه بیرهاتنه وهی دراوسیپانی (ذِي سَلَمٍ) بوو. نه م جار هس ناماژه بو دوو هوکاری تری گریانه کی ده کاو ده فرموی:

(أَمْ هَبَّتِ الرِّيحُ) یان هوی گریانه که ت نه و بایه بوو که مه لیکرد (مِنْ تَلْقَاءِ كَاطِمَةَ) له لای (كَاطِمَةَ) ی پیغمبر ﷺ: که شوینی که له نَزِيك (مَدِيْنَةَ) ی پیروز، یان مه بهستی (رَوْضَةَ) ی پیغمبر ﷺ: که ده که ویتنه نِيَوَان کوری پیغمبر ﷺ و مینبه ره کی.

فَمَا لِعَيْنِكَ إِنْ قُلْتَ أَكْفَفًا هَمَّتَا (۳) وَمَا لِقَلْبِكَ إِنْ قُلْتَ اسْتَفْقَ يَهُم

واته: هر کاتیک بای (صبا) له لای خوشه ویسته وه بی، شه وه بیرکردنه وهی (عاشق) ده جولتینی و تووشی شه یدایی و گریانی ده کا.

(و) یان هوی گریانه کت شه وه بوو: (أَوْمَضَ الْبَرْقُ) بروسک بریسکه ی دا (فی الظلّماء) له شه وی تاریکدا (مِنْ إِضْمٍ) له لای کتوی (إِضْمٍ): که له نزیک (مَدِينَةَ) ی پیروزه وه به زوری پیغهمبر ﷺ بۆ گهشت کردن ده چوو له لای شه و کتوه ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّهَا سَأَلَتْ عَنِ الْبَدَاوَةِ؟ فَقَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَبْدُو إِلَى هَذِهِ السَّلَاعِ...﴾ الحديث، حديث صحيح رواه أبو داود، له باره ی دهر چوون بۆ دهره وه ی شار، پرسار له حه زره تی (عائشة) رضي الله عنها كرا؟ نهویش له وه لامدا فهرمووی: پیغهمبر ﷺ ده چوو ده ره وه بۆ لای نهم بهر زایانه ی ناویان پیدا دینه خواری.

ئینجا ئیمامی (البوصیري) به خووی دادگای خوشه ویستی بۆ خووی داده نی و له دادگادا وه ک داننه هینر ناماده ده بی و پرسار له خووی ده کا و ده فهرمووی:

(فَمَا لِعَيْنِكَ) چاوه کانت چیان لیهاتووه؟ واته: نه گه ر دان ناهینی: که گریانه کت به هوی خوشه ویسته که ی (ذی سَلَمٍ) و (کاظِمَة) و (إِضْمٍ) ه، شه وه چ شتیک وای له چاوه کانت کردوه: (إِنْ قُلْتَ) نه گه ر پتیا ن بلی ی: (أَكْفَفًا) واز له گریان بیئن، شه وان گوپرایه لت نابن، به لکو (هَمَّتَا) زیاتر فرمیسک ده پزینن؟ بیگومان شه وه موو فرمیسکه زۆره ناسه واری وه بیرهاتنه وه ی خوشه ویسته که ته.

(و) ههروه ما (مَا لِقَلْبِكَ) چ شتیک وای له دل که کت کردوه (إِنْ قُلْتَ) نه گه ر پی ی بلی ی: (اسْتَفْقَ) هه شیار بیه وه، شه ویش گوپرایه لت نابی، به لکو (یَهُم) زیاتر داده مینی و له خوشه ویستی دا نقوم ده بی؟ بیگومان شه وه ش ناسه واری وه بیرهاتنه وه ی خوشه ویسته که ته.

بوی زۆریه ی (صَحَابَةِ) و (تَابِعِينَ) ﷺ که پیغهمبر یان ﷺ وه بیر ده هاته وه، شه وان: یان ده له زین، یان پهنگیان زهره ده بوو، یان ده گریان ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ أَبُو بَكْرٍ لِعُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بَعْدَ وَفَاةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: انْطَلِقْ بِنَا إِلَى أُمَّ أَيْمَنَ نَزُورُهَا كَمَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَزُورُهَا. فَلَمَّا أَتَيْتَهَا إِلَيْهَا بَكَتْ، فَقَالَا لَهَا: مَا يُبْكِيكِ؟ أَمَا تَعْلَمِينَ أَنَّ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ فَقَالَتْ: إِنِّي لَا أَبْكِي أَنِّي لَا أَعْلَمُ أَنَّ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَلَكِنْ أَبْكِي أَنَّ الْوَحْيَ قَدْ انْقَطَعَ مِنَ السَّمَاءِ، فَهَيَّجَتْهُمَا عَلَى الْبُكَاءِ فَجَعَلَا

أَيْحَسِبُ الصَّابُ أَنْ الْخُبَّ مُنْكَمٌ (٤) مَا بَيْنَ مُنْسَجِمٍ مِنْهُ وَمُضْطَرِمٍ

نیکیان معها روای مسلم، له دواى وهفاتی پیغمبر ﷺ، نیمام (أبو بکر) به نیمام (عمر) فرمود: وهره به به که وهه بچینه لای (أُمّ ایمن) سهردانی بکهین، ههروهک پیغمبر ﷺ له ژبانی دا سهردانی ده کرد. جا که چونه لای، ههزره تی (أُمّ ایمن) پیغمبری ﷺ هاته وهه بیر و دهستی به گریان کرد، جا نه وانیش فرمود ویان: نه وه بو ده گری می؟ نه دی نازانی نه وهی له لای خودایه بو پیغمبر ﷺ باشزه؟ ههزره تی (أُمّ ایمن) فرمودی: خو من له بهر نه وه نا گریم که نازانم نه وهی له لای خواهه بو پیغمبر ﷺ باشزه، به لام بوئی ده گریم، چونکه (وخی) برا وه له ناسمان نایه ته خواره وه. جا بهم وه بیر هاته وهیه نه وانیشی جولاندنه سهر گریان، نیمام (أبو بکر) و نیمام (عمر) له گهل ههزره تی (أُمّ ایمن) دهستیان به گریان کرد.

ههزره تی (أُمّ ایمن) نه و نافرته به: که پیغمبری ﷺ له کاتی مندالی دا له با وهش ده کرد، پیغمبریش ﷺ وهک دایکی خوی ریزی لیده نا.

نینجا که نیمامی (أبو صیری) له دادگای خوشه ویستی دا نه یوانی وه لامی پرسیاره که ی پرا بردو و بداته وهه بی دهنگ بوو، وهک دادوهی دادگایه که رایگه یاند: داننه هیئانه ت به خوشه ویستی دا بی سوده وه فرمودی:

(أَيْحَسِبُ الصَّابُ) نایا (عاشق) وهها تیئه گا: (أَنْ الْخُبَّ مُنْكَمٌ) خوشه ویستی په نهان ده بی و ده شاردریته وه (مَا بَيْنَ مُنْسَجِمٍ) له نیوان نه و فرمیسه که ی به گور ده پژی (منه) له چاوه کانی وی، هم (وَمُضْطَرِمٍ) له نیوان دلای دا گریساو به ناگری خوشه ویستی؟ بیگومان: نه و جوره که سه ی چاوی به فرمیسه که دلای شهیدای خوشه ویسته که یه تی، نه گهر دان به خوشه ویستی دا نه هیئی، نه وه به هله دا چوه وه پیی با وه ر نا کری.

که و ابو: به داننه هیئان دهردی وی دهرمان نابی، به لکو دهرمانی دهردی وی له لای خوشه ویسته که یه تی نه گهر له دونیاش به خزمه تی شاد نه بوئی، نه وه له قیامه تدا ده بیته هاوپی وی، ههروهک ههزره تی (أنس) ده گریته وه: پیاویک پرسیارى له پیغمبر ﷺ کرد: که یی (قیامه) دی؟ پیغمبر ﷺ فرمودی: چ کرده وه یه کت بو بوئی (قیامه) ناماده کرده؟ پیاوه که گوتی: هیچ ناماده نه کرده، به لام خوا و

لَوْلَا الْهُوَى لَمْ تُرَقِّ دَمْعًا عَلَى طَلَلٍ (۵) وَلَا أَرَقَّتْ لَذِكْرِ الْبَانَ وَالْعَلَمَ

پیغمبر صلی الله علیه و آله خوش دهوین. جا پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموی: ﴿أَنْتَ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ﴾ رواه ابن جریر، تو له قیامتدا له گدل نهو کهسه دهسی که له دونیادا خوشت ویستوه.

ئینجا که نیمامی (البوصیری) له دادگای خوشه ویستی دا به خوئی رایگه یاند: داننه هینانه که هی له یه و بی سوده. نه م جار ه وهك دادوهی دادگایه که به لگهی له سهر نهو راستی یه هیناوه و فرموی:

(لَوْلَا الْهُوَى) نه گهر به هوی خوشویستی خوشه ویسته که ت نه بویه، نه وه (لَمْ تُرَقِّ دَمْعًا) فرمیست که نه ده رزاند (عَلَى طَلَلٍ) له سهر کاوله خانوه کانی ویرانبوی خوشه ویسته که ت.

واته: نهو خانوانه هی له (مکة) ی پیروزدا به هوی کوچکردنی پیغمبر صلی الله علیه و آله وهك ویرانبویان لیها ت. یان مه بهستی: شاری (مکة) ی پیروزه؟ چونکه نه ویش به هوی کوچکردنی پیغمبر صلی الله علیه و آله وهك ویرانبوی لیها ت و که وته دهست کافره کان، تا پزگار کرا و بووه (دارالاسلام)، خوی گه وره ده فرموی: ﴿لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ * وَأَنْتَ حَلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ﴾ البلد: ۲۱، سویند ده خوم به م شاره ی (مکة)، لهو حالته هی تو-نه ی پیغمبر صلی الله علیه و آله - له م شاره دا نیسته جی ی.

واته: بوی (مکة) ریزداره و شیوی سویند پیخواردنه، چونکه پیغمبر صلی الله علیه و آله تی دا نیسته جیی، ههروه که (تفسیر البیضاوی) و چند ته فسیریکی تر دا نه وها رافه کراوه. واته: هه رچند شاری (مکة) به هوی (کعبه) = (بیت الله) و چند هویه کی تر ریزدار بووه، به لام به (إجماع) ی زانیانی نیسلام: پیغمبر صلی الله علیه و آله له (کعبه) = (بیت الله) ریزدار تره، ههروه که بیونکردنه وهی (یا أكرم الخلق) دا به لگهی بؤ دینین، إن شاء الله تعالی.

(و) ههروه ها نه گهر به هوی خوشویستی خوشه ویسته که ت نه بویه (لا أَرَقَّتْ) له شه وئی دا خه و له چاوه کانت نه ده ره ویه وه (لَذِكْرِ الْبَانَ) به هوی وه بیرهاتنه وهی دره خته که هی (البان): که دره ختیکی بؤنخوشه و له نزیك (مکة) ی پیروزه، پیغمبر صلی الله علیه و آله له بنی داده نیشت و قسه ی له گدل (صحابه) کان ﷺ ده کرد.

(و) ههروه ها خه و له چاوه کانت نه ده ره ویه وه به هوی (العلم) وه بیرهاتنه وهی کیوه دریزه که هی خوشه ویسته که ت که کیوی (حراء)، یان (ثور)، یان (أبوقبیس) ه، که

فَكَيْفَ تُنْكِرُ حَبًا بَعْدَمَا شَهِدْتَ (٦) بِهٖ عَلَيكَ عُدُولَ الدَّمْعِ وَالسَّقْمِ
وَأَثَبْتَ الْوَجْدَ خَطِيءَ عِبْرَةٍ وَضَنَى (٧) مِثْلَ الْبَهَارِ عَلَى خَدَيْكَ وَالْعَنَمِ

ههرسیکیان له (مکه) ی پیروزن، یان کیوی (أحد) ه له (مدینه) ی پیروز، چونکه پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿أُحَدِّثُ جِلَّ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ﴾ رواه البخاری و مسلم، (أحد) کیونکه نیمه ی خوش دهوی و نیمه ش نه و مان خوش دهوی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له دادگای خوشه ویستی دا ههه سوور بوو له سهه داننه هینان به خوشه ویستی دا، وهک دادوه ری دادگا له خوی توند کرد و لومه ی خوی کرد له سهه سوور بوون و نکولی کردن، جا ئه م جاره دادوه هیهچ مؤله تیکی تری نه دایی و بریاری دادگای به سهه دا سه پاند و فهرموی:

(فَكَيْفَ) چۆن ئه م جاره (تُنْكِرُ حَبًا) ئینکاری ئه و خوشه ویستی به به هیزه ده که ی (بَعْدَمَا شَهِدْتَ) پاش ئه وهی شاهیدی دا (به) به و خوشه ویستی به (عَلَيْكَ) له سهه تو شاهیدی دا (عُدُولُ) شاهیده دادپه روه ره گانی (الدَّمْعُ) فرمیسکو هم (وَالسَّقْمُ) شاهیده دادپه روه ره گانی نه خوشی به رده وام.

واته: دوو شاهیدی دادپه روه - که له فرمیسکی چاوه کانت و له نه خوشی به رده وامت وهه گراون - شاهیدن له سهه تو: که تو عاشقی، مه رجی شاهیده کانیش هاتوته جی، که خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَأَشْهَدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾ الطلاق: ٢، دوو که سی دادپه روه له خوتان بکه نه شهید.

که و ابوو: تو - وهک داوا لیکراو - ئه گهه سویندیش بخوی، داننه هینانه که ت سوودی نیه و به دوو شاهیدانه سوینده که ت رهد ده کرتیه وهه بریاری دادگا به سهه رتا ده سه پیندری، چونکه پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعِي وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ حدیث حسن رواه البيهقي، هینانی شهید له سهه داوا کاره - جا نه گهه داوا کار شاهیدی نه هینا. نه و کاته - سویند له سهه نه و لیکراوه به که دان ناهینی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به دوو شاهیدی دادپه روه بریاری خوشه ویستی له سهه درا، بریاره که شی له دادگادا تو مار کرا، دادوه پی پی راگه یاند: جگه له م دوو شاهیدانه ش، به لگه ی تریش هه نه: که تو عاشقی و ناتوانی نکولی بکه ی، به لگه کانیش ئه مه نه:

(وَأَثَبْتَ الْوَجْدَ) ئه و غه مباریه ی تو به هو ی خوشه ویستی، جیگیری کرد (خَطِيءُ

عَبْرَةَ) دوو هیللی فرمیسک (و) ههروهها جیگیری کرد (ضنی) ئاسهواری لاوازیو بی هیزی که زهردی پوهه کانتته، جا پهنگه زهرده کهت (مثل البهار) وهك کلوکه زهرده کهی (البهاره)، که له وه رزی به هاردا پهیدا ده بی، هه م دوو هیله کهی فرمیسکیش (علی خدیك) له سه ره هر دوو کۆلمه کانتته (و) پهنگی هیله کانیش: وهك (العنم) لکه سوژه کانی درهختی (العنم) ن. واته: بیگومان لاوازیو پهنگ زهردیو فرمیسکی چاوه کان، هه مووی نیشانه ی خوشه ویستین.

ئیمامی (الثعلبی) و ئیمامی (الواحدی) گپراویه تیانه وه: ﴿حه زه تهی (ثوبان رضی الله عنه) ی خزمه تکاری پیغمبه ر صلی الله علیه و آله، زوری پیغمبه ر صلی الله علیه و آله خوش دهویا، جا رُوژنیک هاته خزمهت پیغمبه ر صلی الله علیه و آله غه ماری له رووه کانی دیار بوو، پهنگی گۆرا بوو، جهسته ی لاواز بووو، جا پیغمبه ر صلی الله علیه و آله لی ی پرسی: ﴿یا ثوبان ما غیر لونک؟﴾ نه ی (ثوبان) چ شتیک پهنگی گۆریوی؟ حه زه تهی (ثوبان) رضی الله عنه فه مووی: نه ی پیغمبه ر ی خوا صلی الله علیه و آله، من هیچ زیانو هیچ نازاریکم نه، به لام هه ر کاتیک نه تبینم زور دلتهنگ ده م تا ده تبینم، نینجا بیرم له قیامهت کر ده وه و ده ترسم له وی نه تبینم؟ چونکه تو له گه ل پیغمبه ران سه هه ر ده و ده له به هشته به رزه کاندای ده بی، منیش نه گه ر بچمه به هشت، له خواره وه ده م، نه گه ر نه چمه به هشت، نه وه هه ر گیز ناتینم؟ جا خوی گه وره نه م نایه ته ی نارده خواره وه: [وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا] النساء: ۶۹، هه ر که سیک گۆریه لی خوا پیغمبه ر صلی الله علیه و آله بی: فه رمانیان به جی بینی و خوی له قه ده غه کراوه کانیان پیاریزی، نه وانه له به هشته له گه ل نه و که سانه دا ده بن که خوا نعه ته ی داو نی و په لیان به رزه: وهك پیغمبه ران و سه هه ر صلی الله علیه و آله راستگۆیان و شه هیده کان و پیاوچا کان، نای نه وانه بز هاوریه ته ی چهند جوان! ﴿﴾.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) له دادگادا هیچ ده سه لاتی نه ما و نه ی توانی بدوی، چونکه وهك شاهیده که ی حه زه تهی (یوسف) پیغمبه ر صلی الله علیه و آله ﴿وشهد شاهد من أهلها﴾ شاهیدیك له خزم و که سی خوی شاهیدی دا.

واته: نه فرمیسکو نه لاوازی هیچیان بیگانه نه بون، بۆی - له دوی ئه وه موو بینه و به رده یه - به ناچاری دانی به دهردی خوشه ویستی دا هینا و فه مووی:

نعم سرى طيف من أهوى فأرقنى (٨) والحب يعترض اللذات بالألم
يا لائمي في الأهوى العذري معذرة (٩) مني إليك ولو أنصفت لم تلم

(نعم) بهائی، راست دهکە ی ئە ی دادوهری دادپەرۆهری دادگای خۆشه‌ویستی، دهردی
من دهردی خۆشه‌ویستی‌یه، هۆی وه‌بیرهاتنه‌وه‌ی خۆشه‌ویسته‌که‌شم ئە‌وه بوو:
(سری) شه‌ورۆیی کرده لای من (طیف من) خه‌یال و یادی ئە‌و که‌سه‌ی که (أهوى)
من خۆشم ده‌وی، واته: له‌ خه‌ونمدا یادی خۆشه‌ویسته‌که‌م کرده‌وه‌و خه‌یالی وی هاته
لام (فأرقنى) جا ئە‌و خه‌یاله‌ خه‌وی لی ره‌واندمه‌وه.

واته: به‌ هۆی ئە‌و خه‌یاله‌ خۆشه‌ له‌ خه‌و راپه‌ریم، جا که‌ زانیم ئە‌وه‌ خه‌یاله‌ و راستی
نیه، غه‌مباری هه‌یرشی بۆ هه‌ینامه‌وه‌و خه‌وم نه‌هاته‌وه.

جا لی‌ره‌دا ئیمامی (البوصیری) وشه‌ی (سری) ی به‌ کار هه‌یناوه، تاکو شه‌ورۆیی
په‌غه‌مبه‌ری خۆشه‌ویستمان ﷺ وه‌بیر بێته‌وه، که‌ خوای گه‌وره‌ ده‌فه‌رموی: ﴿سُبْحَانَ
الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى﴾ الإسراء: ١، پاکو بی
عه‌یی بۆ ئە‌و خوایه‌ی شه‌ورۆیی کرد به‌ بنده‌ی خۆی - (محمّد) ﷺ - له‌ به‌شیک
شه‌وی‌دا له‌ (المسجد الحرام) وه‌ بۆ (المسجد الأقصى).

جا ئیمامی (البوصیری) پاساو بۆ ره‌وه‌ینه‌وه‌ی خه‌وه‌که‌ی دینی و ده‌فه‌رموی:
(والحب) خۆشه‌ویستی ته‌بیعه‌تی ئە‌وه‌ایه‌ (يعترض اللذات) خۆشه‌ی‌کان له‌ ناو ده‌با
(بالألم) به‌ ئازاری خۆشه‌ویستی. واته: ئە‌و خۆشیانه‌ی له‌ خه‌ونمدا دیتم، هه‌چیان
نه‌مان به‌ هۆی خه‌و ره‌وه‌ینه‌وه‌م له‌ داخی نه‌گه‌یشتم به‌ خۆشه‌ویسته‌که‌م.

ئینجا که‌ ئیمامی (البوصیری) دانی به‌ خۆشه‌ویستی‌دا هه‌ینا، هه‌ستی کرد لۆمه‌کارێک
لۆمه‌ی ده‌کا، جا ئە‌ویش گله‌یی له‌ لۆمه‌کاره‌که‌ ده‌کا و ده‌فه‌رموی:

(يا لائمي) هۆ لۆمه‌کاری من (في الأهوى العذري) به‌ هۆی ئە‌و خۆشه‌ویسته‌ی وه‌ک
خۆشه‌ویستی (بنی عذرة)‌یه. (بنی عذرة): هۆزیکه‌ له‌ (یمن)، زۆر به‌ توندی توشی
(عشق) ده‌بن و زۆرینه‌یان به‌ دهردی خۆشه‌ویستی ده‌مرن.

(معذرة) عوزر دینمه‌وه (منی) له‌ لای خۆمه‌وه (إليك) بۆ لای تو، عوزره‌که‌م قیول
بکه، چونکه‌ خۆشه‌ویسته‌ی‌که‌م له‌ ده‌سته‌لاتی خۆمدا نیه، که‌ وابوو: (ولو أنصفت)
ئه‌گه‌ر دادپه‌روه‌ری و بی‌زدانت هه‌بوایه‌ (لم تلم) لۆمه‌ت نه‌ده‌کردم، چونکه‌ نابێ مرۆف
له‌ سه‌ر شتی‌ک لۆمه‌ی بکری: که‌ له‌ ده‌سه‌لاتی خۆی‌دا نه‌بێ.

عَدْتُكَ حَالِي لَا سِرِّي بِمُسْتَتِرٍ (١٠) عَنِ الْوُشَاةِ وَلَا دَائِي بِمُنْحَسِمٍ

که و ابو: نافرته ته کانی سورته تی (یوسف) ﷺ ناهق بون که لومه ی (زلیخه) یان کرد: له سهر خۆشویستنی حه زره تی (یوسف) پیغه مبه ﷺ؟ چونکه که نه وان جاویان به حه زره تی (یوسف) پیغه مبه ﷺ که وت، به ته نها دیتنیک ناگایان له خویان نه ما و دهستی خویان بری، جا (زلیخه) ش دابه زیه سه ریان و گله یی لیکردن و گوتی: ﴿فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنِّي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ﴾ يوسف: ٢٢، نه وه یان نه و لاوه یه: که نیوه به هوی وی لومه تان کردم، من په لاماری نه ویم دا، به لام نه و خوی له من پاراستو بی شهرعی قبول نه کرد.

واته: (زلیخه) به هوی خۆشویستنی حه زره تی (یوسف) پیغه مبه ﷺ دهسه لاتی به سهر خوی دا نه بو، بویی خوی بۆ نه گیرا و په لاماری دا، جا بی شهرمانه راستیه که ی ناشکرا کرد و دانی به تاوانی خوی دا هیتا.

به لام ناگادار به: خۆشویستنی (زلیخه) حه ز لیکردنی دونیایی یه، خۆشویستنی نیمامی (البوصیري) ش به گه وره دانان و ریژلینانی نایینی یه.

نینجا نیمامی (البوصیري) تکای به زه یی پیداها تن له لومه کاره که ی ده کا، تا کو عوزره که ی قبول بکا، جا دعای بۆ ده کا و ده فهرموی:

(عَدْتُكَ حَالِي) حالی منت لی تیببه ری نه ی لومه کار، واته: دهردی منت نه گاتی، چونکه دهردی من دهردی کی گرانه.

جا وه ک لومه کاره که لی پیرسی: حالی تو چ حالیکه؟ نه ویش وه لام ده داته وه و ده فهرموی: (لا سِرِّي بِمُسْتَتِرٍ) نه ینی ی من شاراوه و داپوشراو نیه (عَنِ الْوُشَاةِ) له دووزمانه کان. دووزمان: نه و که سه یه به درو- قسه له نیوان خۆشه ویسته کاندان دینی و ده با، تا کو نیوانیان تیک بدا.

(وَ) هه روه ها (لا دَائِي) دهردی من نه و جوړه دهرده نیه، که (بِمُنْحَسِمٍ) بپریو کۆتایی بی، به لکو دهردی من دهردی خۆشه ویستی یه و چاره ی نا کرئ.

مه بهستی نه وه یه: دلدار خۆشه ویستی که ی له لای دووزمانه کان ناشکرا نا کا و ده یشاریتته وه، نه وه ک دووزمانه کان نیوانی نه ویو خۆشه ویسته که ی تیک بدهن، جا نه گه ر دهرده که ی دریزه ی بداتی، نه و کاته له لای دووزمانه کان و له لای خه لکی تریش دهرده که ویو ناشکرا ده بی و نه ینیه که ی بلاو ده بیته وه، چونکه عاده ت نه وه یه:

مَحَضَّتِي النَّصْحَ لَكِنْ لَسْتُ أَسْمَعُهُ (١١) إِنَّ الْمُحِبَّ عَنِ الْعُدَالِ فِي صَمِّ
 إِنِّي أَتَهَمْتُ نَصِيحَ الشَّيْبِ فِي عَدْلِ (١٢) وَالشَّيْبُ أَبْعَدُ فِي نَصْحٍ عَنِ التُّهْمِ

نه گەر مروؤف ره وشتیکی هه بی، نه گەر ناشرایشی نه کا، خه لک هه ر دهیزانی، هه روه ک
 پیغه مبه ره ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ تَنْطِقُ عَلَى أَلْسِنَةِ بَنِي آدَمَ بِمَا
 فِي الْمَرْءِ مِنَ الْخَيْرِ وَالشَّرِّ﴾ رواه البيهقي في شعب الإيمان بإسناد حسن، خوای گه وره هه ندیک
 (ملائکة) ی له زه وی دا هه نه له سه ر زوبانی ناده میزادان ده دوتین به و ره فتاره ی له
 مروؤفا هه یه: له چاکه و له خراپه.

نینجا که نیمامی (البوصیری) تکای به زه بی پیداهاتنی له لومه کاره که کرد، وه ک
 لومه کاره که ش به زه بی پیدا هاتی و پی ی گوتبی: لومه کردنی من ناموزگاری بوو بو
 تو، تاکو واز له خو شویسته که ت بیئی و به سییه وه و چیر له و ده رده دا نه مینییه وه.

جا نیمامی (البوصیری) ش وه لامی ده داته وه و ده فه رموی:

(مَحَضَّتِي النَّصْحَ) راست ده که ی به بیگه ردی ناموزگاریت کردم: تاکو واز له
 خو شه ویستی بیتم (لَكِنْ) به لام (لَسْتُ أَسْمَعُهُ) من گویم له ناموزگاریه که ت نیه.

واته: ناموزگاریه که ت وه رناگرم؟ چونکه خو شه ویسته که ی من حه زه تی (مُحَمَّدُ
 الْمُصْطَفَى) به ﷺ، جا نه گەر هه موو خه لکیش لومه م بکا، هه ر گوئی ناده می؟ چونکه
 (إِنَّ الْمُحِبَّ) به راستی خو شویست به هوی خو شویستنی خو شه ویسته که ی (عَنِ
 الْعُدَالِ) له باره ی ناموزگاری و لومه ی لومه کاران (فِي صَمِّ) له که ری دایه و گوئی
 ناداته قسه ی لومه کاران، هه روه ک پیغه مبه ره ﷺ فه رمویه تی: ﴿حُبُّكَ الشَّيْءُ يُغْمِي
 وَيُصِمُّ﴾ رواه ابوداود بسند حسن، خو شویستت شتیک، کویرت ده کا له دیتی خراپه کانی و
 که رت ده کا له ناموزگاری و لومه ی گشت لومه کاریک.

نینجا که نیمامی (البوصیری) به لومه کاره که ی گوت: گویم له ناموزگاریه که ت نیه و
 وه ری ناگرم. وه ک لومه کاره که ش گله یی لییکا و لی ی بیرسی: چون گوماننت له
 ناموزگاریه که م هه یه و تومه تبارم ده که ی؟ خو ناموزگاریه که م بو به رژه وه ندی تویه!
 جا نیمامی (البوصیری) ش وه لامی ده داته وه و پی ی ده لی: ته نها تو به تومه تبار
 دانانیم، به لکو (إِنِّي أَتَهَمْتُ) من تومه تبارم کردوه (نَصِيحَ الشَّيْبِ) مووه سپیه که ی
 ناموزگاریکارم (فِي عَدْلِ) له ناموزگاری خو مدا.

واته: گومانم له ناموزگاری گشت ناموزکاریک هه یه، به جو ریکی وه ها: مووه

﴿ الْفَصْلُ الثَّانِي: فِي التَّحْذِيرِ مِنْ هَوَى النَّفْسِ ﴾

فَإِنَّ أَمَّارَتِي بِالسُّوءِ مَا اتَّعَظْتُ (١٣) مِنْ جَهْلِهَا بِنَذِيرِ الشَّيْبِ وَالْهَرَمِ

سبیه که شم تو مه تبار ده که م، له کاتیکدا (والشَّيْبُ) مووی سپی (أَبْعُدُ) له هه موو شتیک دورتره (فِي نُصْحٍ) له باره ی ناموژگاری کردن (عَنِ الثُّهْمِ) له گشت تو مه تیک. واته: چونکه مووی سپی راست ده کا: که ناموژگاریم ده کا و ده لی: من نیشانه ی مردنم، که و ابوو: خو ت ناماده بکه و بارگه که ت بیچه وه، چونکه کاتی بار کردن هاتوو وه ده که ریبه وه لای خودا، هه روه ک خوی گه وره ده فه رموی: ﴿أَوْلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمْ التَّذْيِيرُ﴾ فاطر: ۲۷ ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: يَعْنِي الشَّيْبُ﴾ رواه البخاري في الرقائق والقرطبي وابن كثير في تفسيرهما، نایا نه وه نده ته مه نمان نه دا بو وه نیوه: له ماوه ی نه وه ته مه نه دا بترسی و په ند وه ربگری نه وه که سه ی ده یه وی بیر بکاته وه و بترسی، هه م ترسینه ریش هاته لاتان. واته: نه وه ترسینه ره مووی سپی به.

﴿ الْفَصْلُ الثَّانِي: فِي التَّحْذِيرِ مِنْ هَوَى النَّفْسِ ﴾

﴿بِهِشَى دُوهُم: بَاسَى نَاكَادَار كُردن هُو وه ترساندن له هه وه سَى (نَفْسِ)﴾

ئینجا نیمامی (أَلْبُوصِيرِي) به خوی دا دیته وه وه (نَفْسِ) ی خوی به تا وانبار داده نی؟ چونکه له (بَيْتِ) ی پاردوودا ناموژگاری مووی سپی قبول نه کرد و تو مه تباریشی کرد، له گه ل نه وه شدا له نایه تی پاردوودا خوی گه وره مووی سپی به ترسینه ری مردن داناه، جا په شیمانی خوی ناشکرا ده کا و ده فه رموی: ﴿فَإِنَّ أَمَّارَتِي﴾ به راستی (نَفْسِ) ی فرمانکارم، که زور فرمانم پیده کا (بِالسُّوءِ) به خرابه کردن (مَا اتَّعَظْتُ) په ند و ناموژگاری وه رنه گرت (مِنْ جَهْلِهَا) به هوی نه زانینی خوی (بِنَذِيرِ الشَّيْبِ) به ترسینه ری مووی سپی وه هه م (وَالْهَرَمِ) به ترسینه ری پیری.

واته: مووی سپی و پیری هه ردوویکیان - نیشانه ی مردن، که و ابوو: پیویسته مروؤ له وه ته مه نه دا په ند وه ربگری و خوی بو مردن ناماده بکا، چونکه پیغه مبه رسول الله ﷺ فه رمویه تی: ﴿أَعْمَارُ أُمَّتِي مَا بَيْنَ السَّيِّئِ إِلَى السَّيِّئِ وَأَقْلُهُمْ مَنْ يَجُوزُ ذَلِكَ﴾ رواه الترمذي بسند حسن، به نه غله بی ته مه نه کانی نو مه تم له نیوان شهست تا هفتا سال دایه، که مزه که یان له هفتا سال تیده پیری.

جا نه گه مروؤ له وه ته مه نه دا به خوی دا نیته وه وه توبه نه کا، نه وه مروؤ فیککی خرابه و

وَلَا أَعَدَّتْ مِنَ الْفِعْلِ الْجَمِيلِ قَرَى (١٤) ضَيْفُ الْمَمِّ بِرَأْسِي غَيْرُ مُحْتَشَمٍ

گوپریایه‌لی (نفس)ی فرمانکاره به خرابه. جا بزانه: (نفس) سی جورى هه نه:
یه‌که‌م: (النَّفْسُ الْأَمَارَةُ)، (نفس)ی فرمانکار، نهو (نفس)هی فرمان به خرابه ده‌کاو
نایه‌ته سه‌ر پیگه‌ی راست. نه‌مه‌یان به‌هیزترین دوزمنی مرؤفه، خوی گه‌وره
ده‌فهرموئ: ﴿إِنَّ النَّفْسَ لِأَمَارَةٌ بِالسُّوءِ﴾ یوسف: ۵۲، به‌راستی (نفس) - واته: (نفس)ی
خراب - زور فرمان به خرابه ده‌کا.

دووهم: (النَّفْسُ اللَّوَامَةُ)، (نفس)ی لومه‌کار، نهو (نفس)هی نه‌گه‌ر تاوانیکی کرد،
به‌شیمان ده‌بیته‌وهو لومه‌ی خوی ده‌کا و تکای لیخوشبون له خوی گه‌وره ده‌کا.
نه‌مه‌یان مامناوه‌نجی‌یه. خوی گه‌وره ده‌فهرموئ: ﴿وَلَا أَقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَامَةِ﴾
القیامه: ۲، سویند نه‌خوم به (النَّفْسِ اللَّوَامَةِ) لومه‌کار.

سینهم: (النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ)، (نفس)ی دلنیا، نهو (نفس)هی له سه‌ر پیگه‌ی راسته و
خوی له گونا ده‌پاریزیو له‌گه‌ل (النَّفْسُ الْأَمَارَةُ) له مملانه‌دایه، جا نه‌مه‌یان له
پله‌ی هه‌ره به‌رزدایه، خوی گه‌وره ده‌فهرموئ: ﴿يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ * ارْجِعِي
إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مُّرَضِيَةً﴾ الفجر: ۲۷ و ۲۸، هو (نفس)ی دلنیا، بگه‌ریوه لای خوی خوت،
تو رازی‌ی به‌نیعمه‌تی خوا، لی‌رازی‌بووی له لایه‌ن خوا.

نینجا هه‌روه‌ک ئیمامی (البوصیري) له (بیت)ی پابردودا (نفس)ی خوی تاوانبار کرد و
گله‌یی لیکرد، چونکه ناموزگاری مووی سپی قبول نه‌کرد، نه‌م جاروش (نفس)ی
خوی به تاوانبار داده‌نی؟ چونکه گوپریایه‌لی فرمانکاری چاکه نایبو ده‌فهرموئ:

(وَلَا أَعَدَّتْ) هه‌روه‌ها (نفس)ی فرمانکارم ناماده‌ی نه‌کرد (مِنَ الْفِعْلِ الْجَمِيلِ) له
کرده‌وه‌ی جوان و چاک: وه‌ک (قَرَى) زیافته‌و میوانداری بو (ضَيْفٍ) نه‌و میوانه
پیزداره‌ی (الْمَمِّ) دابه‌زیوه (بِرَأْسِي) له سه‌ری خومدا، واته: میوانه‌که مووی سپی‌یه و
له سه‌ری خومدا په‌یدا بووه (غَيْرُ مُحْتَشَمٍ) له حاله‌تی‌کدا میوانه‌که هیچ شه‌رمی
لینا‌کریو پیزی لیناندی.

جا لی‌ره‌دا مه‌به‌ستی به زیافته‌و میوانداری: کرده‌وه‌ی چاکه‌یه، چونکه مووی سپی
میوانی دوا ته‌مه‌نه، که‌وابوو: پیویسته له کوتایی ته‌مه‌ندا مرؤف زور بایه‌خ به
کرده‌وه‌ی چاک و جوان بدا و شه‌رم له مووه سپیه‌که‌ی بکا و خوی له خرابه دور
بخاته‌وه، جا نه‌گه‌ر که‌سینک به کرده‌وه‌ی چاک پیز له‌و میوانه به‌پیزه نه‌نی و شه‌رمی

لَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنِّي مَا أُوقِرُهُ (۱۵) كُنْتُ سِرّاً بَدَأَ لِي مِنْهُ بِالْكُتْمِ

لَيْتَنَا وَهَر لَه سەر خرابه بـرده وام بی، ئەو ه له لای خوای گه وره هیچ عوززیکێ لێ قبول ناکرێ، ههروهک پیغه مبه ر عَلَيْهِ فه رمویه تی: ﴿أَعْذِرُ اللَّهَ إِلَىٰ أَمْرِي أَخْرَجْتَهُ حَتَّىٰ بَلَغَهُ سِتِّينَ سَنَةً﴾ رواه البخاری، خوای گه وره هیچ عوززیکێ نه هیشته ته وه بو ئەو که سه ی نه یراندوه و ته مه نی درێژ کردوه، تا گه یاندویه تیه شه ست سال.

جا ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردوودا ئەوه ی پوون کرده وه: مووی سپی میوانیکێ پێزداره و پێویسته شه رمی لێ بکری و پێزی لێ بندری. به لام که دیتی په فتاری خه لک به پێچه وانه یه و مروفی پیریش شه رم له مووی سپی ناکا، به ناچار ی خه فه تباری خۆی ئاشکرا ده کا و ده فه رمووی:

(لَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ) ئەگه ر من پێشته ر ده مزانی (أَنِّي مَا أُوقِرُهُ) که به راستی من پێز له میوانه که م نانیم: به کرده وه ی چاک، هه م شه رمی لیتنا که م واز له خرابه ناهینم، ئەوه (كُنْتُ) هه ر له زوه وه ده مشارده وه و په نهانم ده کرد (سِرّاً) ئەو نه ینیه ی (بَدَأَ) ئاشکرا بوو (لِي) بۆ من (مِنْهُ) له مووی سپی. واته: ئەو نه ینیه م ده شارده وه (بِالْكُتْمِ) به و په نگه ی تیکه لێ خه نه ده کری و مووی سپی پێ په نگ ده کری.

مه به ستی به نه ینیه که ی مووی سپی: ترساندنیه تی به نزیکبوونه وه ی مردن، واته: کرده وه ی خراب له لایه ن مروفی پیر، ناشیرینتره له خرابه ی مروفی گه نج، جا ئەگه ر ده مزانی له ترسی مووی سپی تۆبه له پابردووم ناکه م و له شه رمی مووی سپی واز له خرابه ناهینم، ئەوه په نگه ی مووه کانم به په نگه ی که ته م ده گوپی، تا کو مووی سپیم په نهان ببی و پیریم لێ دیار نه بی.

جا بۆی ئیمامی (البوصیری) وشه ی (الْكُتْمِ) ی هه لبژارد، چونکه پیغه مبه ر عَلَيْهِ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ أَحْسَنَ مَا غُيِّرَ بِهِ هَذَا الشَّيْبُ الْحِنَاءُ وَالْكُتْمُ﴾ رواه اصحاب السنن بسند صحیح، جوانترین په نگ که نه و مووه سپه ی پێ بگۆردری: خه نه و که ته مه. چونکه که ئەو دووانه تیکه ل کران ده بینه په نگه ی قاوه یی.

ئینجا وه ک که سیک پرسیار له ئیمامی (البوصیری) بکا: بۆچی (نَفْسِ) ی فه رمانکار ت ئامۆژگاری مووی سپی قبول نه کرد و پێزی له و میوانه شکومه نده نه نا؟ ئەویش وه لام ده داته وه و ده فه رمووی:

(نَفْسِ) ی فه رمانکارم— وه ک ولاغی شه موسی سه رکێشه— گوێپرایه لم نابێ، که وابوو:

مَنْ لِي بَرْدٌ جَمَاحٍ مِنْ غَوَايَتِهَا (١٦) كَمَا يُرَدُّ جَمَاحُ الْخَيْلِ بِاللُّجْمِ
فَلَا تَرْمُ بِالْمَعَاصِي كَسْرَ شَهْوَتِهَا (١٧) إِنَّ الطَّعَامَ يُقْوِي شَهْوَةَ النَّهْمِ

مَنْ لِي) كى دهبته زامینی من كه فالتم بؤ بكا (بَرْدُ جَمَاحِ) بؤ گه پاندنه وهی
(نَفْس) ه سه ركيشه كه م (مِنْ غَوَايَتِهَا) له گومرايى و تاوانكاريه كه ي، واته: به پند و
-مؤزگارى، (نَفْس) ه سه ركيشه كه م بؤ بگه رينيتيه وه سه ر پئى راست (كَمَا يُرَدُّ)
هروهك ده گه ريندر يتيه وه (جَمَاحُ الْخَيْلِ) نه سه په كانى سه ركيش (بِاللُّجْمِ)
به لغاوه كانيان.

بينگومان هه موو ده رديك ده رمانى هه يه، ده رمانى گونا هيش توبه يه، كه و ابو:
پنويسته مروؤ (نَفْس) ي خوى پاك و بينگه رد بكا: به توبه و به هاوپييه تى پياوى چاك و
نه خواترس، چونكه خواى گه وره ده فه رموى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا
مَعَ الصَّادِقِينَ﴾ التوبه: ١١٩، هؤ نه و كه سانه ي نيماتان هيناوه، له كردار و له گوفناردا له
خوا بترسو له گهل راستگوياندا بن.

جا به هاوپييه تى پياوچاكان مروؤ به ره به ره له خراپه دور ده كه ويته وه و (نَفْس) ي
پاك ده بيبته وه له خوا نزيك ده بيبته وه، بؤيى خواى گه وره ده فه رموى: ﴿قَدْ أَفْلَحَ
مَنْ زَكَاهَا﴾ الشمس: ٩، به راستى به خته مهر و سه رفراز بوو نه و كه سه ي (نَفْس) ي خوى له
چلنكى تاوان پاك كردوته وه.

ئينجا كه نيمامى (البُوصِيرِي) له (بَيْت) ي پابردودا پرسيارى كرد: كى (نَفْس) ي
سه ركيشم بؤ ده گه رينيتيه وه سه ر پئى راست؟ وهك بيرى له وه كرد بيبته وه: كه سيكى
لينه زان رينموونى بكا و بلئى: به زور ليكردن (نَفْس) ي خوت له گونا هكردن قه ده غه
مه كه، چونكه له نه نجامدا قه ده غه كه ده شكيتى و ديبته وه سه ر گونا هكردن، كه و ابو:
(نَفْس) ي خوت ئيزن بده: تاكو به چه زكردنى خوى گونا ه بكا، ئينجا كه له گونا هكردن
تير بوو، نه و كاته به خوى واز له گونا هكردن ديبته وه! جا نيمامى (البُوصِيرِي) نه و
رينموونيه ي به هه له يه كى ناشيرن دانا و فه رموى:

(فَلَا تَرْمُ) ئوميد مه كه و چاوه پروان مه كه (بِالْمَعَاصِي) به يارمه تى گونا هه كان (كَسْرَ
شَهْوَتِهَا) تامه زئويى (نَفْس) ت بشكيتى، چونكه نه گه ر (نَفْس) له گونا هكردن
پابهيندرئى، نه و كاته زياتر چه ز له گونا هكردن ده كا و گونا ه له دواى گونا ه ده كا و
وه ره ز نابئى تا دلئى مروؤ به ژهنگى گونا ه رهش ده بئى، هروهك (إِنَّ الطَّعَامَ) به راستى
خوارده مه نى خو شو و به له زهت (يُقْوِي) به هيز ده كا (شَهْوَةَ النَّهْمِ)

وَالنَّفْسُ كَالطِّفْلِ إِنْ تَهْمَلَهُ شَبَّ عَلَى (۱۸) حُبِّ الرِّضَاعِ وَإِنْ تَقَطَّمَهُ يَنْقَطِمِ

تامة زړوږی مړوقی نهوسنی زور خور. بهلام نهگه ر خواردنه که ی لی لابیہی، نهو کاته هیچی دهست ناکه ویو له خواردنی زیاتر بی نومید ده بی.

هر وهاش: نهگه ر (نفس) له گونا هکردن قه دهغه بکری، نهویش بی نومید ده بی و دهگه ریته وه سهر خواپه رستی و دلی مړوقه روشن ده بی، ههروهک پیغه مبه ر ﷺ فرمویته ی: ﴿إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا أَذْنَبَ ذَنْبًا كَانَتْ نُكْتَةٌ سَوْدَاءَ فِي قَلْبِهِ، فَإِنْ تَابَ وَتَزَعَّ وَاسْتَغْفَرَ مِنْهَا صَفَلَ قَلْبُهُ، وَإِنْ زَادَ زَادَتْ حَتَّى يَعْلُو قَلْبُهُ، فَذَلِكَ الرَّيْنُ الَّذِي ذَكَرَهُ اللَّهُ تَعَالَى: (كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ) المطففين: ۱۴﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذي، بهراستی هر کاتیک بهنده گونا هیکی کرد، پهله به کی رهش له دلی دا دروست ده بی، جا نهگه ر له گونا ه که توبه ی کرد: وازی لیتهنا و تکای لیخوشی وونی گونا ه که ی له خوا کرد، نهوه دلی لوسو و روشن ده کریته وه، وه نهگه ر زیاتر گونا ه بکا، پهله کهش زیاد ده کا، تا به سهر دلی دا زال ده بی و دایده پویشی، جا نهوه نهو دلره شیوونه به که خوی گه و ره له قورنندا ده فهرموی: (قسه ی کافره کان ده رهق قورنان راست نیه، بهلکو نهو کرده وه ی نهوان ده یکنه ژهنگی گونا هی هینا وه ته سهر دله کانی نهوان و دایوشیوه).

نینجا که نیمامی (البوصیري) له (بیته ی) پرا بردودا هه رموی: (نفس) له گونا هکردن وه ره ز نابی، ههروهک مړوقی نهوسن له خواردن تیر نابی. نهم جارهش نهوه مان بو پوون ده کاته وه: (نفس) ی مړوقه له دهست خوی دایه و ده توانی له گونا هکردن قه دهغه ی بکا و ده فهرموی:

(وَالنَّفْسُ) ناره زووی مړوقه (كَالطِّفْلِ) وهک منداله (إِنْ تَهْمَلَهُ) نهگه ر واز له مندال بینو و هه رامویشی بکه ی، نهو کاته (شَبَّ) منداله که گه و ره ده بی و سوور ده بی (عَلَى حُبِّ الرِّضَاعِ) له سهر خوشیوستنی شیر خواردن، اته: به گه و ره بیش حه ز له شیر خواردن ده کا، نهوهش وهک گونا هکردن - به پیچه وانه ی دانانی خویه، که ده فهرموی: ﴿وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنَمِّ الرِّضَاعَةَ﴾ البقره: ۲۳۳، ده بی دوو سالی ته و او دایکان شیر بده نه منداله کانیان، نهو فهرمانه بو نهو که سه به که بیهوی شیر دانه که ته و او بکا.

بهلام (وَإِنْ تَقَطَّمَهُ) نهگه ر منداله که له شیر خواردن بیچرینی، نهو کاته (يَنْقَطِمِ) هه تا

دَعْرِفُ هَوَاهَا وَحَازِرُ أَنْ تُؤَلِّيَهُ (١٩) إِنَّ الْهَوَى مَا تَوَلَّى يُصْمِ أَوْ يَصِمِ

مندی له شیرخوردن ده پچری و ناگه ریته وه سهر شیرخوردن و بهره بهره بهره و معناری مرقایه تی سهرده که وی.

یته: (نفس) ش وهك منداله: نه گهر فه راموشی بکه ی به ئاره زوی خوی گونا بکا، نه وه له گونا هکردن رادی، به لام نه گهر له گونا هکردن قه ده غه ی بکه ی، نه و کاته به سه ری دا زال ده بی و نه ویش ئاره زوی گونا هکردنی نامینی و ناگه ریته وه سهر گونا هکردن و بهره بهره بهره و پله ی به خته وه ری سهرده که وی، جا نه مه یان نه و توبه مسوحه یه که خوی گهره ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا﴾ تحريم: ٨، هو نهو که سانه ی باوهرتان هیناوه، بو لای خوا توبه له گونا ه کانتان بکه ن به ترمیه کی نه سوح. واته: هه تاهه تایی نه گه ریته وه سهر گونا هکردن.

نینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیته ی پابردودا، فه رموی: (نفس) وهك مندال وایه یه یوه رده قبول دهکا و له گونا هکردن قه ده غه ده کری. نه م جار هس له چونیته تی یه یوه رده کردنه که ی دا ده فه رموی:

فاصرفُ قه ده غه بکه (نفس) ی خوت (هواها) له ئاره زوی خوی (وحا زِر) بترسه و تا گدار به (أَنْ تُؤَلِّيَهُ) له وه ی (نفس) ی خوت بکه یه کار به ده ست و سه ردار ی خوت و به ئاره زوی (نفس) ره فتار بکه ی، چونکه خوی گهره ده فه رموی: ﴿وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ مر: ٢٦، شوین هه وا و ئاره زوی (نفس) مه که وه، نه وهك له ریگه ی خوا لا تبدا و گو مر ات بکا.

إِنَّ الْهَوَىٰ به راستی ئاره زوی (نفس) سه تهمکاریکی نه وهایه: (ماتولی) نه گهر بیته کار به ده ستی مرقا، نه وه (يُصْمِ) یان مرقه که ده کوژی (أَوْ يَصِمِ) یان عه یبدار ی دهکا و پله ی مرقایه تی داده به زینی، پیغه مبه ر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه رمویه تی: ﴿الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ. وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللَّهِ لَأَمَانِي﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذي، مرقفی عاقل و لیران نهو که سه یه: لینی چانه وه نه گهل (نفس) ی خوی بکا و به سهر (نفس) ی خوی دا زال بی و کرده وه ی چاک بو دوای مردن بکا، مرقفی گیلو ته مه لیش نهو که سه یه: (نفس) ی خوی فه راموش بکا و وه شوین ئاره زو وه که ی بیخی و خوز گه ی لیووردنیش له خوا بکا.

نینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیته ی پابردودا فه رموی: (نفس) ی خوت قه ده غه

وَرَاعَهَا وَهِيَ فِي الْأَعْمَالِ سَائِمَةٌ (٢٠) وَإِنْ هِيَ اسْتَحَلَّتِ الْمَرْعَى فَلَا تُسَمِّ

بکه له ئاره زووی خوئی. له وانه یه که سیک و تیبگا: نه گهر (نفس) ئاره زووی خواپه رستیش بکا، هر قه دهغه بکری؟ جا نیمامی (البوصیری) نه و حاله تهش بوون ده کاته وه و ده فهرموی:

(وَرَاعَهَا) چاودیری (نفس) ی خوت به و ناگات لی بی (وهی) له و حاله ته ی (نفس) ه که ت (فی الْأَعْمَالِ) له کرده وه ی چاک و خواپه رستی سوننه تدا (سائِمَةٌ) ده له وه پئی.

واته: که (نفس) ه که ت وازی له خراپه هیئا و دهستی به خواپه رستی واجب و سوننه ت کرد، نه و حاله تهش حاله تیکی ترسناکه، که وابوو: (وَإِنْ هِيَ) نه گهر (نفس) ی خوت (اسْتَحَلَّتِ الْمَرْعَى) له وه رگی خواپه رستن و کرده وه ی سوننه تی له لا شیرین بوو، به جوړیکی وه ها: زور بایه خی به کرده وه سوننه ته کان دها، تا کو خه لک به چاکه باسی بکا و ناوبانگی بلاو بیته وه، نه و کاته (فَلَا تُسَمِّ) مه یله وه پینه.

واته: -جگه له واجبه کان- له کرده وه کانی تر قه دهغه ی بکه، چونکه نه و جوړه

کرده وه یه ی بو خوا نیه، به لکو بو (ریاء) = نیشان دانی خواپه رستی ده یکا، نه مهش به (الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ) = هاوبه شدانانی بچوک بو خوا، داده ندیری و خوا قبولی ناکا، هر وه ک پیغه مبه رسول الله ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنْ أَخُوفُ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمْ الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ. قَالُوا: وَمَا الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الرِّيَاءُ، يَقُولُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ إِذَا جَزَى النَّاسُ بِأَعْمَالِهِمْ: إِذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَاوُونَ فِي الدُّنْيَا فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً؟﴾ حدیث صحیح رواه الإمام احمد و الطبرانی، به راستی نه وه ی له هه موو شتیک زیاتر لی ده ترسم بیته سهرتان: (الشَّرْكَ الْأَصْغَرُ) = هاوبه شدانانی بچوک بو خوا. گو تیان: هاوبهش دانانی بچوک چی یه؟ پیغه مبه رسول الله ﷺ فه رموی: (ریاء) = نیشان دانی خواپه رستی یه، له روژی قیامت کاتی خوی گه وره پاداشتی کرده وه کان دها ته خه لک، ده فهرموی: برونه لای نه و که سانه ی له دونیادا کرده وه کانتان نیشانی نه وان دها، ته ماشا بکه ن: نایا هیچ پاداشتی کتان له لای نه وان دهست ده که وی؟.

جا تکایه: نه م باسه به وردی له (إِحْيَاءُ عُلُومِ الدِّينِ) له باسی (ریاء) دا بخوینه وه، چونکه باسیکی زور مه ترسیداره، والله أعلم.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پراپر دو دا فه رموی: له قرسی (ریاء)

كَمْ حَسَّنَتْ لَذَّةَ لِلْمَرْءِ قَاتِلَهُ (٢١) مِنْ حَيْثُ لَمْ يَدْرُ أَنَّ السُّمَّ فِي الدَّسَمِ
 وَ حَشَّ الدَّسَائِسَ مِنْ جُوعٍ وَمِنْ شَبَعٍ (٢٢) فَرُبَّ مَخْمَصَةٍ شَرٌّ مِنَ التَّخَمِ

نفس) ی خۆت له کرده وهی سوننهت قه دهغه بکه. له وانه به که سیک پیی سهیر بیی
 بی: چۆن ره وایه خواپه رستی قه دهغه بکری؟! جا ئیمامی (البوصیری) له وه لامدا
 تاماژه بۆ نه وه دهکا: نابیی مروؤ متمانه به (نفس) ی خۆی بکا، چونکه (نفس)
 فیلباز وه مروؤ له ناو دهبا، به لگهش ئه مه به:

(كَمْ حَسَّنَتْ) زۆر جار (نفس) ی مروؤ پازاندویه تیه وه به جوانی داناوه (لذة) تام و
 چیژتک: که (للمرء قاتله) تام و چیژه که بکوژی مروؤه: وهک تام و چیژی (ریاء) =
 نیشاناندانی خواپه رستی و له خۆپازی بوون و خۆ به زلزانین (من حیث) له و پوه وه مروؤ
 ده کوژی: که (لم یدر) مروؤه که نه یزانیه (ان السُّمَّ) ژه هری کوشنده (فی الدَّسَمِ)
 له ناو خواردنی چه وردایه.

واته: تام و چیژی (ریاء) = نیشاناندانی خواپه رستی و له خۆپازی بوون ژه هریکی
 کوشنده به، تیکه لی خواپه رستی ده بی و خواپه رسته کهش تیک ده دا و مروؤ فیش
 به هیلک ده دا، که وابوو: پیویسته مروؤ ناگای له خۆی بی و خواپه رسته که ی به بی
 گهردی خوا بی، تاکو به خته وهر بی و په نجه رۆ نه بی، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿قَدْ
 أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا * وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا﴾ الشمس: ١٠٩، به راستی به خته وهر و سه رفراز بوو
 نه و که سه ی (نفس) ی خۆی به خواپه رستی پاک کردۆته وه له چلکی گونا هه کان،
 سه رشۆر و بی هیوا بوو نه و که سه ی (نفس) ی خۆی له ناو گونا هه کاندایه نهان کردوه و
 خۆی به هیلک داوه.

جا که ئیمامی (البوصیری) فه رموی: چاودیری (نفس) ی خۆت به له حاله تی
 خواپه رستندا. ئه م چارهش له خراپه ی (نفس) ناگا دارمان ده کاته وه: له حاله تی
 تیری و برسیه تی دا و ده فه رموی:

(وَاحْشِ الدَّسَائِسَ) بترسه له و فیلانیه ی (نفس) په نهانیان ده کا (من جوع) له
 برسیه تی و (ومن شبع) له تیری تی، چونکه مروؤ به هۆی برسیه تی: بی هیز ده بی و
 وه ره ز ده بی و توندوتیژ ده بی و ره وشتی تیک ده چی و تووشی دالفه ی پرپوچ ده بی،
 هه روه ها به هۆی تیری: دلای تاریک ده بی و له خوا بی ناگا ده بی و بۆ خواپه رستیش
 ته مبه ل ده بی، که وابوو: پیویسته مروؤ له تیری و له برسیه تی دا مامناوه نجی بی و له

وَاسْتَفْرِغِ الدَّمَعَ مِنْ عَيْنٍ قَدْ اَمْتَلَأَتْ (۲۳) مِنَ الْمَحَارِمِ وَالزَّمِّ حَمِيَةَ النَّدَمِ

سنور دهرنه چی، هه روهك خوی گه وره ده فهرموئ: ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا﴾
الأعراف: ۳۱، بَخُونُو بَخُونَهُو، زیاده روئی مه که ن.

جا له وانه یه که سیتک بلئی: برسیه تی سودی هه یه وهک تیری زیانی نیه؟ له وه لامدا
فه رموئی:

(قُرْبًا مَحْمَصَةً) هه ندئی جار برسیه تی به هیز (شَرُّ خَرَابَتَرِه (مِنَ الثُّخْمِ) له و ندر
تیربوونه ی گه ده تیک ده دا، چونکه برسیه تی ده بیته هوی بی هیز بوون له
خواپه رستی دا، بویی پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله دعای ده کرد و ده فهرموئ: ﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ
مِنَ الْجُوعِ فَإِنَّهُ بِنَسِ الضَّجِيعِ﴾ رواه أبوداود والنسائی بسند صالح، خودایه خووم ده پاریزم به تو
له برسیه تی، چونکه برسیه تی پالکه وتوویکی خرابه، که له گهل مروؤ پان ده داته وه.

ئینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردوودا فه رمانی کرد: کرده وه کانمان
به بی گهردی بو خوا بی و (ریاء) ی تی دا نه بی، ئەم جار هانمان ده دا بو توبه کردن و
ده فهرموئ:

(وَاسْتَفْرِغِ الدَّمَعَ) هه موو فرمیسکی توبه کردن برژینه دهره وه (مِنَ عَيْنٍ) له و چاوه ی
که (قَدْ اَمْتَلَأَتْ) پرپبوه (مِنَ الْمَحَارِمِ) له کرده وه چه پامه کان: وهک (نَظَرٌ) =
ته ماشا کردنی نامه حرهم، واته: ته ماشا کردنی نامه حرهم بو پیاو و بو ئافرهت بی
جیاوازی - چه پامه، پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله له چه دیسی (قُدْسِي) دا فه رمویه تی: ﴿النَّظْرَةُ سَهْمٌ
مَسْمُومٌ مِنْ سَهَامِ ابْلِيسَ﴾ رواه الطبرانی والحاكم بإسناد صحيح، ته ماشا کردنی نامه حرهم تیریکی
ژهه راوی یه له تیره کانی شهیتان. واته: به تیشکی شهیتان له چاوی ته ماشا که ره که
ده دا و کار له ئایین و له ئابرووی ده کا:

عاره بو عاقل له بهر بی که لکی * ته ماشای شهرم و ناموسی خه لکی
خوا ئه مری داوه به پیاو و ژنان * که سیان نه روان بو له شی نهویان
هه رگیز مه روانه له بو نامه حرهم * چه سه رته بو دل دینیش نه کا که م
چه ند که سی شیت کرد مهراقی (نَظَرٌ) * چه ندی (مُبْتَلَى) به دهردی جگه ر
بویی فه رمویه چه زه ته ره نیس صلی الله علیه و آله * (نَظَرٌ) تیری که له تیری (ابْلِيسَ)

له (به مارو گولژانو) (اقبالنامه) ی ماموستا (عبدالکریم المدرس) گولژئیر کراوه.

ئینجا که له گونا هه کانت په شیمان بویه وه له ترسی خوا گریای، به ته نها گریان واز

وَخَالَفِ النَّفْسَ وَالشَّيْطَانَ وَأَعَصِيَهُمَا (٢٤) وَإِنْ هُمَا مَحْضَاكَ النَّصْحَ فَاتَّهَمُ

مهینه، به لکو توبه کت رابگره و (الزَّمُّ) برده وام به (حَمِيَّةُ النَّدَمِ) له سره پاراستنی په شیمانی له هموو گوناهیکی گوره و بچوک، چونکه مه رجه کانی توبه ی به راستی نه مه یه:

واز له گوناهه که بیئی، په شیمان بیته وه له کردنی گوناهه که، بریار بدا له مه و دوا نه گه ریته وه سره گوناهه که، نه گه ر گوناهه که مافی ئاده میزاد بوو، مافه کی بداته وه. جا هر کاتیك توبه کی نه و مه رجان هی لی هانته جی و به فرمیسکی په شیمانی چاوه کانی پاک کردنه وه، نه و کاته خوی گه وره — له گه وره یی خوی — توبه ی قبول ده کا و سزای نادا، هه روه ک پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَامُ فرمویه تی: ﴿لَا يَلْجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يُعْوِذَ اللَّبَنُ فِي الضَّرْعِ﴾ رواه الترمذی بسند حسن، ناچیته ناو ناگری دوزخ نه و که سه ی له ترسی خوا گریاوه، تا شیر ده گه ریته وه ناو گوان.

ئینجا که مروء توبه یه کی بیگه ردی کرد، (نَفْس) و شهیتان بوی دینه مهیدان، تا کو توبه ی پسې بشکینن و بیگه ریته وه سره گوناهکاری، بویی نیمامی (البوصیری) نامورگاری ده کا و ده فرموی:

(وَخَالَفِ النَّفْسَ) دزایه تی (نَفْس) ی خوت بکو به قسه ی مه که، چونکه فرمانی خرابه ت پی ده کا، که واته: برده وام به له سره توبه و له خواترسان، خوی گه وره ده فرموی: ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ * فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ (النازعات: ٤٠، ٤١)، نه و که سه ی له وه ستانی به رده ست خوی گه وره — له روژی قیامت — ده ترسی و (نَفْس) ی خوی قه دهغه ده کا له هه و او هه وه سی حه رام، به راستی به هشت هه وار گه و شوینی حاوانه وه ی نه وه له روژی دواپی دا.

(وَ) هه روه ها (الشَّيْطَانَ) به قسه ی شهیتانیش مه که، چونکه له سرده می باب (آدم) وه عَلَيْهِ السَّلَامُ تا دنیا ویران ده بی، شهیتان دوژمنیکی دروزن و فیلبازه، خوی گه وره ده فرموی: ﴿إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا﴾ (طه: ٦٠)، نه ی خهلکینه، شهیتان دوژمنیکی به رده وامی نیوه یه، که و ابوو: نیوهش به دوژمنی خوتانی دابنیز و دزایه تی بکه ن.

(وَأَعَصِيَهُمَا) گوئیابه لی (نَفْس) و شهیتان مه به: له هیچ فرمانیک و له هیچ قه دهغه کردنیک (وَإِنْ هُمَا) نه گه ر (نَفْس) و شهیتان (مَحْضَاكَ النَّصْحَ) به بیگه ردیش

وَلَا تُطْعِ مِنْهُمَا خَصْمًا وَلَا حَكَمًا (۲۵) فَأَنْتَ تَعْرِفُ كَيْدَ الْخَصْمِ وَالْحَكَمِ

ناموژگار بیان بو تو کرد (فأنتهم) تو هر تومه تباریان بکه و ناموژگاریه که یان لی وهرمه گره، چونکه هیچ کاتیک دوزمن به رژه وندی توی ناوی.

بوی پیشینه کان گوتویانه: (لَا يَغْرُرْكُمْ شَمْسُ الشِّتَاءِ وَوَعْدُ النِّسَاءِ وَنَصِيحَةُ الْأَعْدَاءِ وَمُصَاحَبَةُ الْأَمْرَاءِ) فریوتان نه دا: پوژی زستان، گفتی نافره تان، ناموژگاری دوزمنان، هاو پییه تی سهر کرده کان.

ئینجا که نیمامی (البوصیري) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: (نفس) و شهیتان تومه تبار بکه و ناموژگار بیان لی وهرمه گره. نه م جاره فه رمووده که ی پابردوی به هیتر دهکا و ده فه رموی:

(وَلَا تُطْعِ) گوپایه ل مه به (مِنْهُمَا) له لایه نی (نفس) و شهیتان، واته (خَصْمًا) گوپایه لی کیشه چیه که یان مه به و هم (وَلَا حَكَمًا) گوپایه لی ناویژیکاره که شیان مه به، چونکه (نفس) و شهیتان - وه ک دوو جووته گورگی برسی - هیترش دیننه سهر عه قلی مروؤ بو نه وهی توشی خرابه ی بکه ن؟ چونکه عه قلّ فه رمان به چاکه دهکا، ئینجا جاریک (نفس) کیشه ی له گه ل دهکا و شهیتان ده بیته ناویژیکار، جاریکیش شهیتان کیشه ی له گه ل دهکا و (نفس) ده بیته ناویژیکار، جا له هه ردوو حاله تدا تو دزایه تی هه ردوکیان بکه و گوپایه لیان مه به، چونکه (فَأَنْتَ تَعْرِفُ) تو ده زانی (كَيْدَ الْخَصْمِ) فیلی کیشه چی و هم (وَالْحَكَمِ) فیلی ناویژیکار.

بو وینه: شهیتان، یان (نفس) کیشه له گه ل عه قلی مروؤ دهکا و داوای لی دهکا: گوناهیك بکا، یان چاکه یه ک نه کا، جا عه قلّ به قسه ی ناکا و کیشه که یان دیننه لای شهیتان، یان لای (نفس)، جا بیگومان: (نفس) و شهیتان دوستی یه کترین و دوزمنی مروؤن، که وابوو: هه کامیان بیته دادوهر، نه وه بریار له دژی مروؤ، بو به رژه وندی خوی ده دا و پیت ده لی: خو نه گه ر گونا هه که ش بکه ی هیچت لینایی و ده رگه ی توبه کراوه یه و خودا (عَفُور) و (رَحِيم) ه. تا به م جوهره هه ردوکیان فیلت لی ده که ن.

ته ماشا بکه: شهیتان چون فیلی له باب (آدم) و ﷺ دایکه (حواء) کرد و سویندی به دروی بو خواردن و له به هه شت ده ری کردنه ده ره وه، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ * فَذَلِيهْمَا بِغُرُورٍ﴾ الاعراف: ۲۱ و ۲۲، شهیتان سویندی بو (آدم) و (حواء) خوارد و گوتی: من بو نیوه ناموژکارم، جا به م سوینده

سْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ قَوْلٍ بِلا عَمَلٍ (٢٦) لَقَدْ نَسَبْتُ بِهِ نَسْلًا لَدَى عُقْمٍ
مَرَّتْكَ الْخَيْرَ لَكِنْ مَا أَتَمَرْتُ بِهِ (٢٧) وَمَا اسْتَقَمْتُ فَمَا قَوْلِي لَكَ اسْتَقِم

هر دو و کیانی فریودان و توشی خوار دنی در هخته که ی کردند و له به هشت دهر کران.
خوی خوی گه وره ناموزگاریمان ده کا و ده فهرموی: ﴿يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ
كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ﴾ (الاعراف: ٢٧)، هُوَ نَهْتَه و هِی (آدم) ناگاداری خوتان بن:
تهیتان فریوتان نه دا، وهك باوك و دایکی نیوه—(آدم) و (حواء)ی— فریودان و له
مع هشت دهری کردنه دهر وه.

نینجا که نیمامی (البوصیري) نه و ناموزگاریانه ی پابردوی کردن، له وه ترسا: به خوی
به فتار به و ناموزگاریانه نه کا، بویی ده فهرموی:

(اسْتَغْفِرُ اللَّهَ) تَكَای لِيخَوْشِبُونْ له خوا ده كه م (مِنْ قَوْلٍ) له گوته یه کی وه ها: كه
(بِلا عَمَلٍ) کرداری له گه لدا نه بی، چونكه گوته ی بی کردار تاوانه، خوی گه وره
ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا
لَا تَفْعَلُونَ﴾ (الصف: ٢٥٢)، هُوَ نه و كه سانه ی باوه رتان به خوا و پیغمبر ﷺ هیناوه، بوجی
به زوبانتان قسه یه كه ده كه نو به کرداریش نایکه ن، نه وه رِق لیسوونیکي گهوره یه له
لای خوا: كه قسه یه كه بکه نو به کردار نه یکه ن.

جا نه گه ر ناموزگاری به چا كه بکه م و به خوم پیای چاك نه بی، وهك نه وه یه (لَقَدْ
نَسَبْتُ) بیگومان خستبیتمه پال (به) به و گوته یه م (نَسْلًا) نه ژادیك (لِذِي عُقْمٍ) بُو
نه زوكيك، واته: نه گه ر ناموزگاری به چا كه بکه م و به خوم چا كه م نه بی، نه وه وا
نه گه یه نی كه به درو چا كه م دابیته پال خوم، وهك نه وه ی به درو مندالیک بده مه پال
مروفتیکی نه زوك و بلیم: نه م منداله له نه ژادی نه و نه زوك یه. بیگومان: نه زوكیش
مندالی نه.

نینجا نیمامی (البوصیري) بُو به میز کردن و پوونکردنه وه ی (بیت) ی پابردو ده فهرموی:
(أَمَرْتُكَ الْخَيْرَ) فهرمانی چا كه م به تو کرد (لَكِنْ) به لام (مَا أَتَمَرْتُ بِهِ) به خوم
چا كه م نه کرد، بیگومان نه وه ش په فتاریکی خرابه و په وشتی جوله كه كانه، چونكه
خوی گه وره ده فهرموی: ﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنفُسَكُمْ﴾ (البقرة: ٤٤)، نایا نیوه—
نه ی جوله كه كان— فهرمانی چا كه به خه لك ده كه نو خوتان له بیر ده كه نو چا كه
ناکه ن؟ بیگومان نه وه کاریکی ناشیرینه.

وَلَا تَزَوَّدْتُ قَبْلَ الْمَوْتِ نَافِلَةً (۲۸) وَلَمْ أَصِلْ سِوَى فَرْضٍ وَلَمْ أَصُم

(و) هر دوها (مَا اسْتَقَمْتُ) به خۆم راسته پویو برده و ام نه بوم له سهر چا که، فرمانی خوام به جی نه هینا، که ده فرموی: ﴿فَاسْتَقِمْ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ﴾ (مرد: ۱۱۲)، نهی پیغمبر ﷺ برده و ام راسته پوی بیته وه له سهر نهو نایینه، وه که له لایه ن خواوه فرمانت پیکراوه، خوت و نهو که سانهی توبه بیان کرده و له گهل تو نیمانیان هیناوه.

جا نه که بر به خۆم برده و ام نه بوم، نهو کاته (فَمَا قَوْلِي) سودی چی به گوتهی من (لَكَ) بو تو، که پیت بلیم: (اسْتَقِمْ) تو راسته پویو برده و ام بیته وه له سهر کردار و گوفتاری چاک؟ بیگومان نهو ناموزگاریه سودی نیه و هیچ به ره میکی نابوی خواوه نه که شی به دوزه خ سزا ده دری، پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿يَوْمَئِذٍ بِالرَّجُلِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيُلْقَى فِي النَّارِ فَيَتَدَلَّقُ أَقْنَابُ بَطْنِهِ فَيَدُورُ بِهَا كَمَا يَدُورُ الْحِمَارُ بِالرَّحَى، فَيَجْتَمِعُ إِلَيْهِ أَهْلُ النَّارِ فَيَقُولُونَ: يَا فُلَانُ مَا لَكَ؟ أَلَمْ تَكُنْ تَأْمُرُ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ؟ فَيَقُولُ: بَلَى قَدْ كُنْتُ أَمُرُ بِالْمَعْرُوفِ وَلَا آتِيهِ وَأَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ وَآتِيهِ﴾ (رواه البخاری و مسلم، له رۆژی قیامت پیاو ده هیندی و فری ده درته ناو ناگر، جا ریخوله کانی له زگی دینه ده ره وه به ده ره یاندا ده سورئ، وه که کمر به ده ره ی ناشدا ده سورئ، جا خهلکی دوزه خ له لای کۆ ده بنه وه ده لین: فلانه کس نه وه چیه؟ نه دی تو فرمانت به چا که نه ده کرد و خرابت قده غه نه ده کرد؟ نهویش ده لئ: به لئ، فرمانم به چا که ده کرد و به خۆم چا که کم نه ده کرد، خرابم قده غه ده کرد و به خۆم خرابه کم ده کرد.

جا نه م حه دیسه هه ره شهیه بو نهو و تارخوینانهی گوته بیان هیه و کرده و بیان نیه، اعاننا الله تعالى.

ئینجا نیمامی (البوصیري) ناخ و په شیمانی خوی ناشکرا ده کا، چونکه له ته مهنی رابردوی دا زۆر چا که ی نه کردون و ده فرموی:

(وَلَا تَزَوَّدْتُ) زاد و زه خیرم ناماده نه کرده (قَبْلَ الْمَوْتِ) له پیش مردنم، واته: پیش وه پوی که وتنم بو سه فیری پۆژی قیامت (نَافِلَةً) له زاد و زه خیره ی کرده وه سوننه ته کان، چونکه سوننه ته کان: هه روه که پله ی مرۆف له به هه شتدا به رز ده که نه وه، ناته وای واجب ه کانیشی له قیامتدا بو پر ده که نه وه، پیغمبر ﷺ فرمویه تی: خوی گه وره له پۆژی قیامتدا ده فرمویته (مَلَائِكَةٌ) خوی: ﴿أَنْظَرُوا فِي صَلَاةِ

﴿الفصل الثالث: في مدح النبي ﷺ﴾

عبدی اتمها أم نقصها؟ فإن كانت تامة كتبت له تامة، وإن كان انتقص منها شيئاً، قال: أنظروا هل لعبدی من تطوع؟ فإن كان له تطوع، قال: أتموا لعبدی فريضته من تطوعه. ثم الزكاة مثل ذلك، ثم تؤخذ الأعمال على حسب ذلك ﴿رواه أبو داود بسند حسن، تماشای ناو نویژی بهندهی من بکن: نایا نویژه کهی به تهواوی کردوه، یان به ناتهواوی؟ جا نه گهر نویژه کهی تهواو بوو، نهوه به تهواوی بوی دهنوسری، وه نه گهر شتیکی له نویژه کهی ناتهواو کردبوو، خواي گهوره دهفرموی: تماشای بکن نایا بهندهی من سوننهتی هه نه؟ جا نه گهر سوننهتی هه بن، خواي گهوره دهفرموی: ناتهواوی نویژه واجبه که بۆ بهندهی من له نویژه سوننهته کهی تهواو بکن. نینجا زه کاتیش وه کو نویژه، نینجا کردهوه کانی تریش ههر بهو گویره به وهرده گیرین.

مه بهست به (فی صلاة عبدی): ناتهواوی ناو نویژه کهیه که نه یزانیوه، چونکه نه گهر مه بهست خودی نویژه نه کراوه که بوايه، نهوه ده یفرموی: (الی صلاة عبدی).

(وَلَمْ أَصَلْ سِوَى فَرَضٍ) جگه له نویژه واجبه کان نویژی سوننهتم زۆر نه کردون وهم (وَلَمْ أَصُمْ) یۆقووی سوننه تیشم زۆر نه گرتون. بیگومان: نهوهش ده بیته هوی دابه زینی پلهی مروء و دواکه وتنی له کاروانی پیاوچاکان.

که و ابوو: نه گهر موسولمان بیهوی بییته دوستی خوا و له خوا نزیك بییته وه، پیویسته - له گه ل واجبه کاند - سوننه ته کانیش بکا، پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنَنِي بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْهِ، وَلَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالْتَّوَّافِلِ حَتَّىٰ أَحْبَبَهُ...﴾ الحديث رواه البخاري، خواي گهوره فه رمویه تی: ههر که سیک دوژمنایه تی دوستیکی من بکا، نهوه به راستی ناگادارم کردهوه: من جهنگی له گه ل ده کم، بهندهی من به هیچ شتیکی خوشهویستر له لای من له من نزیك نابیته وه، وهك به کردنی نهو کرداره ی له سهرم واجب کردهو لیم نزیك ده بیته وه، بهندهی من واز ناهیتی و بهردهوام به کردنی سوننه ته کان خوی له من نزیك ده کاته وه، تا خوشم دهوی.

﴿الفصل الثالث: في مدح النبي ﷺ﴾

﴿بهشی سئیه م: له باسی ستایشی پیغه مبه ر ﷺ﴾

نهم باسه مه بهستی نهم قه سیدهیه، به لام ئیمامی (البوصیری) خوی به شیاوی نهوه

ظَلَمْتُ سُنَّةَ مَنْ أَحْيَا الظَّلَامَ إِلَى (٢٩) أَنْ اشْتَكَّتْ قَدَمَاهُ الضَّرَّ مِنْ وَرَمٍ
وَشَدَّ مِنْ سَعْبٍ أَحْشَاءَهُ وَطَوَى (٣٠) تَحْتَ الْحِجَارَةِ كَشْحًا مُتْرَفِ الْأَدَمِ

دانه‌نا: که مه‌دحی‌ئو پیغه‌مبیره گه‌وره و پیزداره بکاء صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تا (نفس)ی خوی شکاند و دانی به تاوانه‌کانی خوی‌دا هینا و تکای لیخوشبوونی له خوا کرد، ئینجا هاته بهر دهرگی پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و خوی به که‌مترخه‌م دانا و فه‌رموی:

(ظَلَمْتُ) ستمم کرد و وازم هینا له (سُنَّةَ مَنْ) ریبازی ئو پیغه‌مبیره‌ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که (أَحْيَا الظَّلَامَ) شه‌وی تاریکی زیندوو کرده‌وه به نویژکردن، واته: پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شه‌وی نه‌ده‌خوت و هر شه‌ونویژی ده‌کرد، جا پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له شه‌ونویژه‌کی‌دا نه‌ونده له پیوه راده‌وه‌ستا و قورپانی ده‌خویند (إِلَى أَنْ اشْتَكَّتْ قَدَمَاهُ) تا ه‌ردوو پییه‌کانی سکاالیان کرد (الضَّرَّ) له و نازاره‌ی توشیان ده‌بوو (مِنْ وَرَمٍ) به ه‌وی هه‌لاوسان و نه‌ستوو‌ریبونیان ﴿عَنِ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: قَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى تَوَرَّمَتْ قَدَمَاهُ، فَقِيلَ لَهُ: غَفَرَ اللهُ لَكَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ؟ قَالَ: أَفَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا﴾ رواه البخاری و مسلم، پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه‌ونده له شه‌ونویژدا له پیوه راده‌وه‌ستا، تا ه‌ردوو پییه‌کانی هه‌لاوسان، جا پی‌ی گوترا: خوی گه‌وره له رابردوو و داهاتوری گوناخت خوش بووه، بوچی نه‌ونده خو ماندوو ده‌که‌ی؟ پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه‌رموی: نایا نه‌جه به‌نده‌یه‌کی سوپاسکار بو خوی گه‌وره؟!.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی خواپه‌رستنی پیغه‌مبیره‌ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، ئه‌م جاره‌ش باسی دونیانه‌ویستی‌ی پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده‌کا و ده‌فه‌رموی:

(و) هه‌روه‌ها ستمم کرد له ریبازی ئو پیغه‌مبیره‌ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که (شَدَّ) پیچا بوی (مِنْ سَعْبٍ) به ه‌وی برسیه‌تی (أَحْشَاءَهُ) هه‌ناوه‌کانی خوی ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: جِئْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا فوجدتهُ جالسًا مع أصحابه وقد عصب بطنه بعصابة، فقلتُ: لِمَ عصب رسولُ الله بطنه؟ فقالوا من الجوع...﴾ الحديث، رواه مسلم، رُوِّيتُكُ جومه خزمه‌ت پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، دیتم له گهل (صحابه)‌کانی دانیشتوووه و زگی خوی به په‌رۆکیک پیچابوو، میش گوتم: بوچی پیغه‌مبیره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زگی خوی پیچاوه؟ گوتیان: به ه‌وی برسیه‌تی.

(و) هه‌روه‌ها ستمم کرد له ریبازی ئو پیغه‌مبیره‌ی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که (طَوَى) ویک‌ی هینابوو (تَحْتَ الْحِجَارَةِ) له بن به‌رده‌کاندا (كَشْحًا) که‌له‌که‌یه‌کی وه‌ما: که (مُتْرَفِ الْأَدَمِ) پیسته‌که‌ی نه‌رم و ناسکه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ- فِي حَدِيثِ حَفْرِ الخندق-: عَرَضْتُ كُدَيْةً

وَرَأَوْتُهُ الْجِبَالَ الشُّمُّ مِنْ ذَهَبٍ (۳۱) عَنْ نَفْسِهِ فَأَرَاهَا أَيَّمَا شَمَمٍ
وَأَكَدْتُ زُهْدَهُ فِيهَا ضَرُورَتُهُ (۳۲) إِنَّ الضَّرُورَةَ لَا تَعْدُو عَلَى الْعَصَمِ

سدیدة، فقال ﷺ: أنا نازل. ثم قام ﷺ وبطنه مغضوب بحجر، ولبنا ثلاثة أيام لاندوق
دوقاً... الحديث، رواه البخاري ومسلم، له ههنا كه نندني (خندق) دا پارچه به ردیكي توندى
رهق هاته پيشمان، جا پیغمبر ﷺ به خوی دابهزیه ناو (خندق)، له بهر برسیه تی
بردی له سهر زگی خوی به ستبوو، ماوهی سی روژان هیچمان تام نه کردبوو.

نینجا له وانیه که سینک و تیبگا: نهو برسیه تی هی پیغمبر ﷺ به هوی هه زاری
نه بوونی بویی، نه که به هوی دونیانه ویستی، جا نیمامی (البوصیری) نهو تیگه یشتنه
هه له یه رهد ده کاته وهو ده فه رموی:

(وَرَأَوْتُهُ) خواستی پیغمبر ﷺ کرد (الْجِبَالَ الشُّمُّ) چیا به رزه کانی (مَكَّة) ی
پیروز، واته: داوایان لیکرد: (مَنْ ذَهَبٍ) که بوی بینه زبیر (عَنْ نَفْسِهِ) له بهر خودی
پیغمبر ﷺ نه گهر بیهوی، به لام پیغمبر ﷺ نهو زبیره ی نه ویست، به لکو (فَأَرَاهَا)
وازهیمانی له دنیا، نیشانی چیا به کان دا (أَيَّمَا شَمَمٍ) وازهیمانیکی وهما به میز: که
هیچ که سینک له توانای دا نه بی.

پیغمبر ﷺ فه رموی تی: ﴿عَرَضَ عَلَيَّ رَبِّي لِيَجْعَلَ لِي بَطْحَاءَ مَكَّةَ ذَهَبًا، فَقُلْتُ: لَا،
يَا رَبِّ...﴾ الحديث، رواه الإمام أحمد والترمذي وقال: حديث حسن، وفي حديث آخر: ﴿أَتَحِبُّ أَنْ أَجْعَلَ
هَذِهِ الْجِبَالَ ذَهَبًا؟...﴾ رواه الطبراني بسند حسن، والقاضي عياض في الشفا ورواه البيهقي في الدلائل، ولبن
المنذر وابن منده وأبو نعيم في قصة ثعلبة بلفظ آخر، خوای گه وره ناراسته ی کردم تا کو خاک و لمی
(مَكَّة) بؤ من بکاته زبیر؟ میش گوتم: نا، خودایه نامهوی.

له چه دیستیکی ترده فه رموی تی: (نَايَا يَتَّ خَوْشَه نَهَم كَيَّوَانَه بؤ تَو بَكَمَه زبیر؟...)،
واته: پیغمبر ﷺ نهو زبیره ی نه ویست، چونکه دونیانه ویست بوو.

نینجا که نیمامی (البوصیری) به لگه ی هیمناوه له سهر دونیانه ویستی پیغمبر ﷺ،
ده گونجی که سینکی نه قام و ناتیکه یشتوو بلی: پیغمبر ﷺ، نه وهنده ده وهله مند و
هه بوویی بوو، بویی کیوه کانی زبیری نه ویستن. جا نیمامی (البوصیری) نه وهش رهد
ده کاته وهو ده فه رموی:

(وَأَكَدْتُ) به میزی کردوه (زُهْدَهُ) دونیانه ویستی و وازهیمانی پیغمبر ﷺ (فِيهَا) له
کیوه کانی زبیر (ضَرُورَتُهُ) ناچاری و پیوستی پیغمبر ﷺ. واته: به لگه ی

وَكَيْفَ تَدْعُو إِلَى الدُّنْيَا ضَرُورَةً مِنْ (۳۳) لَوْلَاهُ لَمْ تُخْرَجِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَدَمِ

دونيانه ويستی پيغمبر ﷺ به وه به هيزتر ده بي: كه پيغمبر ﷺ ناچارى پويى تيده كرد و پيويستيه كانى ژيانى ده ست نه ده كه وتن، نه و جا كيويه كانى زي پيشى قبول نه كردن ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: تُوْفِيَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَدَرَعُهُ مَرْهُونَةٌ عِنْدَ يَهُودِيٍّ فِي ثَلَاثِينَ صَاعًا مِنْ شَعِيرٍ﴾ رواه البخارى ومسلم، پيغمبر ﷺ وه فاتى كرد، لهو حاله تهى ز ريه كهى له لاي جوله كه يهك به بارمتهى سى ربه جو داندر ابوو. واته: پارهى نه بو، بويى به قهرز كړي بوى.

(إِنَّ الضَّرُورَةَ) به پاستى ناچارى (لا تَعْدُو) زال نايى (عَلَى الْعَصْمِ) به سر نهو كه سانه دا: كه خوا له دونياويستن پاراستونى. واته: هر چنه د زوريش پيويستيان هه بي، پيويستى وايان ليتاكا دونيايان بوى ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: خَيْرُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ بَيْنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، فَاخْتَارَ الْآخِرَةَ﴾ حديث حسن رواه الطبراني والبيهقي، پيغمبر ﷺ له لايه ن خواوه كرا سر پشك: له نيوان دونيا و قيامت؟ جا پيغمبر ﷺ قيامتهى هه لېسزارد، واته: دونياى نه ويست.

ئينجا كه نيمامى (البوصيري) فه رموى: ناچارى زال نايى به سر پيغمبر ﷺ و و اى ليتاكا دونياى بوى. فه رموده كهى خوى به هيز ده كا و ده فه رموى: (وَكَيْفَ) چون (تَدْعُو) داوا له پيغمبر ﷺ ده كا: (إِلَى الدُّنْيَا) كه دلى به لاي دونيادا بجى (ضَرُورَةً مِنْ) ناچارى نهو پيغمبر ﷺ (لَوْلَاهُ) نه گه ر له بهر خاترى نهو پيغمبر ﷺ نه بوايه ﷺ (لَمْ تُخْرَجِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَدَمِ) دونيا له نه بوونه وه نه ده هيندرا هه بوون.

واته: ناچارى وا له پيغمبر ﷺ ناكا: دونياى بوى، چونكه دونيا له بهر خاترى وي دروست كراوه. هه روهك له باسى قبول كړدى توبه ي باب (آدم) ﷺ له هه ديسيكي (صحيح) دا پيغمبر ﷺ فه رمويه تى: ﴿لَمَّا أَتَرَ آدَمَ الْخَطِيئَةَ، قَالَ: يَا رَبِّ أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ لَمَّا غَفَرْتَ لِي، فَقَالَ اللَّهُ: يَا آدَمُ وَكَيْفَ عَرَفْتَ مُحَمَّدًا وَلَمْ أَخْلُقْهُ؟ قَالَ: يَا رَبِّ لَأَنَّكَ لَمَّا خَلَقْتَنِي بِيَدِكَ وَنَفَخْتَ فِيَّ مِنْ رُوحِكَ، رَفَعْتَ رَأْسِي فَرَأَيْتُ عَلَى قِوَامِ الْعَرْشِ مَكْتُوبًا: (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)، فَعَلِمْتُ أَنَّكَ لَمْ تُضَفْ إِلَى اسْمِكَ إِلَّا أَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيْكَ، فَقَالَ اللَّهُ صَدَقْتَ يَا آدَمُ إِنَّهُ لَأَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيَّ، أَدْعُنِي بِحَقِّهِ فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ، وَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُكَ﴾ أخرجه الحاكم فى المستدرک بإسناد صحيح، والحافظ السيوطي

مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ وَالثَّقَلَيْنِ (۳۴) - مِنَ الْفَرِيقَيْنِ مِنْ عُرْبٍ وَمِنْ عَجَمٍ

مرخصائص النبوية وصححه، وصححه القسطلاني والزرقاني في المواهب اللدنية، وجاء من طريق آخر بلفظ: **فَمَوْلَا مُحَمَّدٍ مَا خَلَقْتُ آدَمَ وَلَا الْجَنَّةَ وَلَا النَّارَ** رواه الحاكم بإسناد صحيح، وصححه الإمام البلقيني مر متاواه، ونقله الإمام ابن كثير في البداية والنهاية، له كاتيكدا باب (آدم) **ﷺ** به هوى خواردنى ه داره كهى بههشت توشى تاوان بوو، له خوا پاراوهو گوتى: (خوايه بو خاترى محمد) **ﷺ** له گوناهم خوش بيه). خواى گهوره فهرموى: (چون محمدت سيوه، خو هيشتا دروستم نه كرده؟). باب (آدم) **ﷺ** فهرموى: خوايه كه منت دروست كرد و گيانت هينا ناو لاشه كهم، سهرم بهرز كرد و ديتم: له سهر بجه كه كانى (عرش) نووسراوه (لا اله الا الله محمد رسول الله)، نيجا زانيم: هيچ وينك له گهل ناوى پروزى خوت كو ناكه بيهوه، تهنها ناوى خوشه ويستزين خهلكى خوت نه بى، نيجا خواى گهوره فهرموى: راست ده كهى: (محمد) **ﷺ** خوشه ويستزين خهلكه به لاهوه، به خاترى (محمد) **ﷺ** ليم بياريتهوه، بنگومان نهوا نيت خوش بووم، نه گهر له بهر (محمد) **ﷺ** نه بوايه: توم دروست نه ده كرد. له هديسيكى ترده فهرمويه تى: [نه گهر له بهر (محمد) **ﷺ** نه بوايه: نه (آدم) و نه بههشت و نه دوزه خم دروست نه ده كردن].

هم به وشهى (الدنيا) له هديسيكى بى هيزدا هاتوه: **﴿إِنَّ رَبَّكَ يَقُولُ: لَوْلَاكَ - يَا مُحَمَّدٌ - مَا خَلَقْتُ الدُّنْيَا﴾** رواه الديلمي في الفردوس وابن عساکر في تاريخ دمشق، وسنده واو جدا، خواى تو ده فهرموى: نه گهر له بهر خاترى تو نه بوايه نهى محمد **ﷺ** - دونيام دروست نه ده كرد.

له مه دحى پيغه مبه **ﷺ**، (عاجز) فهرمويه تى:

نورى بناغهى عالمه * بو (انبيا) يان خاتمه

(آدم) له بهر وى ئاده مه * (تحقيق) بكن گوفتارى من

نيجا كه نيامى (البوصيرى) ئه وه مو ستايشه پيغه مبه **ﷺ** كرد، ئه م جاره به ئاشكرابى ناوى دينى و ده فهرموى:

(محمد) **ﷺ** ئه و پيغه مبه رهى ئه وه مو سيفته باشانهى هه بون، ناوى

(محمد) **ﷺ** كه پيغه مبه رى خوايه و (سيد الكونين) گه ورهى هه ر دوو بوونه وه ره،

واته: دنيا و قيامت و گشت بوونه وه ريكى ناو دنيا و قيامتيش، هم (و الثقلين)

نَبِيْنَا الْأَمْرُ النَّاهِي فَلَا أَحَدَ (۳۵) أَبْرَ فِي قَوْلٍ لَا مِنْهُ وَلَا نَعْمَ

گه وره‌ی هردوو گرانکه‌ره‌کانی سهر زه‌مینه: که ئاده‌میزاد و جنوکه‌نه، هم (وَالْفَرِيقَيْنِ) گه وره‌ی هردوو تیپه‌کانه: (مِنْ عُرْبٍ) که عه‌ره‌به‌کانو (وَمِنْ عَجَمٍ) که له‌کانی‌تری سهر زه‌مینن جگه له عه‌ره‌به‌کان.

پیغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه البخاری و مسلم، من گه‌وره‌ی هه‌موو خه‌لکم له رۆژی قیامه‌تدا.

هه‌م ﴿عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ ﷺ مَعَ عَمِّهِ إِلَى الشَّامِ... فَأَخَذَ الرَّاهِبُ بِيَدِهِ ﷺ وَقَالَ: هَذَا سَيِّدُ الْعَالَمِينَ هَذَا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ...﴾ حدیث حسن رواه الترمذی و البیهقی، وقال الحاكم: حدیث صحیح، که پیغه‌مبه‌ر ﷺ له گه‌ل مامی خو‌ی به سه‌فه‌ر چووه (شام)، راهیبه که ده‌ستی پیغه‌مبه‌ری ﷺ گرتو گوتی: نه‌مه گه‌وره‌ی هه‌موو عالمه، نه‌مه پیغه‌مبه‌ری په‌روه‌ردگاری عالمه. واته: به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام: پیغه‌مبه‌ر ﷺ له هه‌موو عالم = دروستکراویکی خوا گه‌وره‌تره.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به ئاشکرایی ناوی پیغه‌مبه‌ری هینا ﷺ، نه‌م جاره شانازی به‌وه ده‌کا: که ئی‌مه ئۆمه‌تی ئه‌و پیغه‌مبه‌ره‌ینو ده‌فه‌رموی:

(نَبِيْنَا) ئه‌و پیغه‌مبه‌ره گه‌وره‌و ریزداره‌ی ناوم هینا، پیغه‌مبه‌ری ئی‌مه‌یه ﷺ (الْأَمْرُ) به بریاری خودا فه‌رمانده‌ری چاکه‌یه‌و (النَّاهِي) ریتگری خراپه‌یه، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ الحشر: ۷، هه‌ر فه‌رمانیکی پیغه‌مبه‌ر ﷺ به ئیوه‌ی کرد، وه‌ری بگرن، هه‌ر شتیکی لی قه‌ده‌غه‌کردن مه‌یکه‌ن.

(فَلَا أَحَدَ) جا هیه خه‌لکێک نیه (أَبْرَ) راستگوتر بی (فِي قَوْلٍ لَا) له گوتنی نا (مِنْهُ) له پیغه‌مبه‌ر ﷺ، هه‌م (وَلَا نَعْمَ) هیه خه‌لکێکیش له پیغه‌مبه‌ر ﷺ راستگوتر نیه له گوتنی به‌ئی.

واته: هیه خه‌لکێک له پیغه‌مبه‌ر ﷺ راستگوتر نیه، له و کاته‌ی له قه‌ده‌قه‌کردنی خراپه‌دا ده‌فه‌رموی: نا، مه‌یکه. یان له فه‌رمان به چاکه‌دا ده‌فه‌رموی: به‌ئی، بیکه. چونکه هه‌ردووکی به بریاری خودایه، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ النجم: ۳، پیغه‌مبه‌ر ﷺ به هه‌واو هه‌وس - له کاروباری نایندا - گوفتار نا‌کا، به‌لکو گشت گوفتاریکی ناینی له لای خوا به (وَحْيٍ) بۆی هاتووه.

هُوَ الْحَبِيبُ الَّذِي تُرْجَى شَفَاعَتُهُ (۳۶) لِكُلِّ هَوْلٍ مِنَ الْأَهْوَالِ مُقْتَحِمٌ

هروه ما له کاروباری دونیابیشدا پیغمبر ﷺ له هه موو خه لکک پاستگوتره ﴿عَنْ حَبْرٍ رَضِيَ عَنْهُ: مَا سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ شَيْءٍ قَطُّ فَقَالَ: لَا﴾ رواه البخاری ومسلم، پیغمبر ﷺ هه ر تنیکی لی داوا کرابا، هه ر گیز نه یده هه رموو: نا. واته: نه گه ر داواکراوه که ی پی جنبه جی کرابا، ده یفه رموو: به لی، نه گه ر نا، بی دهنک ده بوو.

نینجا نیمامی (البوصیری) به لگه له سه ر گه وره یی پیغمبر ﷺ دینیتیه وه وه ده هه رموی:

(هُوَ الْحَبِيبُ) نه وه پیغمبره ﷺ خوشه ویستی خواجه، که وابوو: واجبه نیمه ش خوشمان بوو شوینی بکه وین، خوی گه وره ده هه رموی: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾ آل عمران: ۳۱، نه ی پیغمبر ﷺ به م خه لکه بلتی: نه گه ر نیوه خواتان خوش نه وی، وه رن شوین من بکه ون، تا خوی گه وره نیوه ی خوش بوو.

(الَّذِي) نه وه پیغمبره خوشه ویسته یه ﷺ: که (تُرْجَى شَفَاعَتُهُ) نومید و چاوه پروانی شه فاعه تی وی ده کری: (لِكُلِّ هَوْلٍ) له بؤگشت مه ترسیه ک (مِنَ الْأَهْوَالِ) له مه ترسیه کانی رۆژی قیامه ت (مُقْتَحِمٌ) له وکاته ی مرۆفه ده که ویته ناو مه ترسی.

جا له به ر نه وه ی پیغمبر ﷺ خوشه ویستی خواجه، خوی گه وره دلی ناشکیتی و له رۆژی قیامه ت شه فاعه ته که ی قبول ده کا، پیغمبر ﷺ هه رمویه تی: ﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ رواه البخاری ومسلم، هه ر پیغمبر ﷺ دوعایه کی قبولکراوی هه یه وه له دونیادا دوعاکه یه ی خوی کردوه، منیش دوعایه که ی خوم هیشوتوه تا کو بیته شه فاعه ت بو نومه تم له رۆژی قیامه ت، نه م شه فاعه ته ی من - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - گشت که سیك له نومه تم نه گرتیه وه به وه مهرجه ی به نیمانه وه مردبی و هاوبه شی بو خوا دانه نابی.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ نه وه شه فاعه ته نیمه ش ده گرتیه وه، آمین.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا هه رموی: پیغمبر ﷺ نه وه خوشه ویسته یه چاوه پروانی شه فاعه تی ده کری. نه م جاره باسی نه وه مان بو ده کا: نه وه که سانه چاوه پروانی شه فاعه تی پیغمبر ﷺ ده که ن: که باوه ریان پی هیناوه وه ده ستیان به نایینی نیسلامه وه گرتوه، جا ده هه رموی:

دَعَا إِلَى اللَّهِ فَالْمُسْتَمْسِكُونَ بِهِ (۳۷) مُسْتَمْسِكُونَ بِحَبْلِ غَيْرِ مُنْقَصِمٍ
فَاقَ النَّبِيِّ فِي خَلْقٍ وَفِي خَلْقٍ (۳۸) وَلَمْ يُدْأُوهُ فِي عِلْمٍ وَلَا كَرَمٍ

(دَعَا) نهو پیغمبره خوْشه ویسته ﷺ بانگه وازی کرد، وات: جنۆکه و ئاده میزادی بانگ کردن (إِلَى اللَّهِ) بۆ نایینی خوا: که نایینی نیسلامه، چونکه خوی گه و ره فرمانی پیکردوه و ده فرموی: ﴿أَدْخُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ﴾ النحل: ۱۲۵، نهی پیغمبره ﷺ بانگه وازی بکه بۆ نایینی خوی خوْت، به کار له جی بی و به پندی جوان.

که و ابوو: (فَالْمُسْتَمْسِكُونَ بِهِ) نه وانهی ده ستیان به ریبازی پیغمبره و ﷺ گرتوه، وات: بانگه وازی که ی پیغمبره ریان ﷺ قبول کردوه و ده ستیان به نایینی نیسلامه و گرتوه، نه وانه (مُسْتَمْسِكُونَ بِحَبْلِ) ده ستیان به گوریسکه وه گرتوه، که (غَيْرِ مُنْقَصِمٍ) هر گیز نابچری، چونکه گوریسکه زۆر به هیزه و به ده ست پیوه گرتنی گوریسکه ده گه نه مه به ستی خوْیان: که به خته و هری دونیا و قیامه ته. مه به ستیش به گوریسکه نه چراوه که: شه ریعتهی نیسلامه.

خوی گه و ره ده فرموی: ﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْقِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ البقرة: ۲۵۶، هر که سیک کوفر به (طَاغُوت) بکا و شوینی نه که وی و با و ریش به خوا بینی و ده ست به نایینی خوا و ه بگری، نه وه به راستی ده ستی به ده ستیوه گریکی پته و و به هیزه وه گرتوه، هر گیز پچرانی نیه، خوی گه و ره بیسه و زانابه.

جا بزانه: (طَاغُوت) به شه یتان و به گشت سه ر کرده یه کی گومرایی ده گوتری.

نینجا که نیمامی (البُوصِيرِي) له (بَيْت) ی پابردودا فرموی: پیغمبره و ﷺ بانگه وازی بۆ نایینی خوا کرده. بیری له وه کرده وه: که سیک بۆی هیه بلی: خوْ هموو پیغمبره رانی خوا ﷺ بانگه وازیان کرده و نینکاری ناکری. جا ئه ویش له وه لامدا تاییه تیه کانی پیغمبره و ﷺ باس ده کا و ده فرموی:

(فَاقَ النَّبِيِّ) پیغمبره ی گه و ره و خوْشه ویستمان ﷺ پله ی له هموو پیغمبره ران- عهده الصلاة والسلام- به سه ره و ه تره (فِي خَلْقٍ) له پووی جوانی جهسته ی و هم (وَفِي خَلْقٍ) له پووی ره وشت جوانی. له باره ی ره وشته جوانه که ی پیغمبره و ﷺ، خوی گه و ره ده فرموی: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خَلْقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ۴، نهی (مُحَمَّدٌ) ﷺ به راستی تو له سه ره وشتیکی گه و ره ی.

رَكَيْمٍ مِّن رَّسُولِ اللَّهِ مُلْتَمِسٍ (۳۹) غَرَفًا مِّنَ الْبَحْرِ أَوْ رَشْفًا مِّنَ الدِّيمِ

همه له باره‌ی جوانی جهسته‌ی پیغمبرانش صلی الله علیه و آله: ﴿عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَحْسَنَ النَّاسِ وَجْهًا وَأَحْسَنَهُمْ خُلُقًا﴾ رواه البخاری، پیغمبر صلی الله علیه و آله له هممو مروفتیک رووی جوانتر بوو، له هممو مروفتیک رهوشتی جوانتر بوو.

جا وشه‌ی (التاس) پیغمبرانیش-علیهم الصلاة والسلام- ده‌گریته‌وه، بویی ده‌فرموی: (وَلَمْ يَدَانُوهُ) پیغمبران-صلی الله علیه و آله- هر چند هم‌مویان گه‌ورده‌و پیتزدارن، به‌لام له پله‌ی پیغمبر صلی الله علیه و آله نزیك نابنه‌وه و نایگه‌نی (فِي عِلْمٍ) نه له زانستو (وَلَا كَرَمٍ) نه له به‌خشنده‌یی و نه له ره‌وشته‌کانی‌تربیش.

جا نه‌وش دانانی خویبه‌و خوا ده‌فرموی: ﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾ لبقرة: ۲۵۳، نه‌و پیغمبرانه-صلی الله علیه و آله- هه‌ندی‌کمان له هه‌ندی‌کیان گه‌وره‌تر کردون. ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَجْوَدَ النَّاسِ...﴾ الحدیث رواه البخاری و مسلم، پیغمبر له هممو خه‌لک به‌خشنده‌تر=سه‌خی‌تر بوو.

جا ناگادار به: باسی زانستی پیغمبر صلی الله علیه و آله، له باسی (وَمِنْ عُلُومِكَ عِلْمُ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ) بیون ده‌که‌ینه‌وه إن شاء الله تعالی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت)ی‌پرا بردودا فرموی: پیغمبران-علیهم الصلاة والسلام- ناگه‌نه پله‌ی پیغمبر صلی الله علیه و آله له زانستدا. ئهم جاره ئه‌وه‌مان بؤ باس ده‌کا: که پیغمبران-علیهم الصلاة والسلام- پیوستی‌یان به زانستی پیغمبر صلی الله علیه و آله هه‌یه‌و ده‌فرموی: (وَكُلُّهُمْ) هم‌مو پیغمبران-علیهم الصلاة والسلام- (مِن رَّسُولِ اللَّهِ مُلْتَمِسٍ) له پیغمبری خوا-مُحَمَّدٌ ﷺ- تکا ده‌که‌نو و ورده‌گرن (غَرَفًا) گولمیک (مِنَ الْبَحْرِ) له ده‌ریای زانستی پیغمبر صلی الله علیه و آله (أَوْ رَشْفًا) یان قومیک (مِنَ الدِّيمِ) له بارانه به‌رده‌وامه‌که‌ی پیغمبر صلی الله علیه و آله که ره‌وشته‌ جوانه‌کانی پیغمبره صلی الله علیه و آله.

واته: هر پیغمبریک-صلی الله علیه و آله- به ئه‌ندازه‌یه‌ک پیوستی به زانستی پیغمبر صلی الله علیه و آله هه‌یه له یوژی قیامه‌ت، پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمویه‌تی: ﴿يَجِيءُ النَّبِيُّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَعَهُ الرَّجُلُ، وَيَجِيءُ النَّبِيُّ وَمَعَهُ الرَّجُلَانِ، وَيَجِيءُ النَّبِيُّ وَمَعَهُ أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ، فَيُدْعَى قَوْمُهُ فَيَقَالُ لَهُمْ: أَبْلَغْتُمْ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: لَا. فَيَقَالُ لِلنَّبِيِّ: أَبْلَغْتَهُمْ؟ فَيَقُولُ: نَعَمْ. فَيَقَالُ لَهُ: مَنْ يَشْهَدُ لَكَ؟ فَيَقُولُ: مُحَمَّدٌ ﷺ وَأُمَّتُهُ. فَيَشْهَدُونَ: أَنَّهُ قَدْ بَلَغَ. فَذَلِكَ قَوْلُهُ تَعَالَى: (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا)

وَوَاقِفُونَ لَدَيْهِ عِنْدَ حَدِّهِمْ (٤٠) مِنْ نُقْطَةِ الْعِلْمِ أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحِكْمِ

البقره: ١٤٣ ﴿﴾ حدیث صحیح، رواه الإمام أحمد والنسائی، له رُوِیَ قِیَامَتِ یَغْمَبِرِی وَاهِهِ: که دیته مهیدانی مه حشر، تنها یهک پیای له گهلدایه، ههیه: تنها دوو پیای له گهلدانه. ههیه: زیاتری له گهلدانه، جا نومتهی یغهمبره که بانگ ده کرین و بیان ده گوتری: نایا نهم یغهمبره نایینی خوی به نیوه راگه یاند؟ نهوانیش ده لین: نا. جا به یغهمبره که ده گوتری: نایا نایینی خوات به نومته کهت راگه یاند؟ یغهمبره کهش ده فهرموی: به لئی. جا بیی ده گوتری: کی شاهیدی بو تو دها که راگه یاندوه؟ یغهمبره که ده فهرموی: (مُحَمَّد) و نومته کهی شاهیدیم بو ددهن. جا شاهیدی بو ددهن: که نهم یغهمبره نایینی خوی به نومته کهی راگه یاندوه. جا نهم مه بهستی نایه ته کهیه، که خوی گهوره له باره ی نومتهی (مُحَمَّد) ده فهرموی: (ههروهک نیوه مان کردوته موسولمان، نهو هاش نیوه مان کردوته نومته تیکی دادپهروه، تا بینه شاهد له سهر نومته کهانی تر، هم یغهمبریش صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له سهر نیوه بیته شاهد.

مه بهست نه وهیه: یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زانستی رابردوو و داهاتوی له لایه، بوئی شاهیدی دها، چونکه نه گهر که سیک زانستی به شتیک نه بی، ناتوانی شاهیدی له باره ی دها. ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت)ی رابردوو دها باسی کرد: یغهمبره ان-سره علیه السلام- له قیامه تدا پیویست به زانستی یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، نهم جارهش نه وه مان بو باس ده کا: که یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیشه وای هه موویانه و ده فهرموی:

(وَوَاقِفُونَ) یغهمبره ان-سره علیه السلام- هه موویان راده وهستن (لَدَيْهِ) له لای یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (عِنْدَ حَدِّهِمْ) له کن پله و سنووری خویان (مِنْ نُقْطَةِ الْعِلْمِ) سنوره که شیان نوخته یه کی زانستی یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحِكْمِ) یان سهر و بۆر و ژیرکی کار له جی بی یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

جا له بهر نه وهی خوی گهوره زانستی یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زیاتر کردوه له زانستی یغهمبره کهانی تر-سره علیه السلام-، بوئی له شهوی (مغراج) له (المسجد الأقصى) دها هر یه که یان له سنووری خوی دها و ههستا و یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیشنوژی بو کردن، ههروهک له قیامه تیش یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده بیته پیشه وای نه وان له بن نالای یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ راده وهستن، یغهمبره صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرمویه تی: ﴿إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ كُنْتُ إِمَامَ النَّبِيِّنَ وَخَطِيئَهُمْ وَصَاحِبَ شَفَاعَتِهِمْ غَيْرَ فَخْرٍ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذی، که رُوِیَ

فَهُوَ الَّذِي تَمَّ مَعْنَاهُ وَصُورَتُهُ (٤١) ثُمَّ اصْطَفَاهُ حَبِيباً بَارِئُ النَّسَمِ

قیمت هات، من دهبه پیشه‌وای پیغمبران، دهبه و تارخونی پیغمبران، دهبه حاوه‌نی شفاعتی پیغمبران، بی شانازی.

ه چه دیستی‌تردا پیغمبر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ، وَيَدِي لَوَاءُ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ، وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمُنَا آدَمَ فَمَنْ سِوَاهُ إِلَّا تَحْتَ لَوَائِي...﴾ رِوَاهُ لترمذی بسند حسن، من گه‌وره‌ی نه‌توه‌ی باب (آدم) م له رِوِزِی قیامه‌تدا، به شانازی و نالیم، نالای سوپاس ته‌نھا له ده‌ست مندایه، به شانازی و نالیم، هر پیغمبریک هه‌یه نه رِوِزِی قیامه‌تدا-باب (آدم) و نه‌وانی‌تریش-علیه‌سلاّم- گشتی له بن نالای من.

نینجا که نیمامی (البوصیری) باسی گه‌وره‌یی پیغمبر ﷺ کرد، نه م جاره باسی نه‌وه‌مان بو ده‌کا: که ره‌وشته جوانه‌کانیشی هه‌موویان ته‌واون و ده‌فرموی: (فَهُوَ الَّذِي) پیغمبر ﷺ نه‌و جوّره پیغمبره‌یه: که (تَمَّ مَعْنَاهُ) واته‌که‌ی ته‌واو بووه و هه‌م (وَصُورَتُهُ) وینه‌که‌یشی ته‌واو بووه، واته: ره‌وشته‌کانی په‌نه‌انی و ناشکرایی و ده‌رون پاکی و رینک و پیکسی جه‌سته‌یی پیغمبر ﷺ گشتی ته‌واوه و ناته‌واوی نیه، چونکه پیغمبر ﷺ به‌خوی فرمویه‌تی: ﴿إِنَّمَا بُعِثْتُ لَأَتَمَّ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ﴾ حدیث صحیح رِوَاهُ الإمام أحمد والبیهقی واللفظ له، من هر بو نه‌وه کراومه پیغمبر تا کو ره‌وشته ریزداره‌کان له نیسلامدا ته‌واو بکه‌م.

(تَمَّ) نینجا سه‌ره‌رای نه‌وه‌ی پیغمبر ﷺ ره‌وشته به‌رزه‌کانی ته‌واون، پله‌و پایه‌ی زور به‌رتریشی له لای خوا هه‌یه: چونکه (اصْطَفَاهُ حَبِيباً) له ناو هه‌موو دروستکراویکی خوی هه‌لیب‌زارد و کردیه خو‌شه‌ویستی خوی (بارئُ النَّسَمِ) نه‌و خوی‌یه دروستکاری گیانه‌کانی گیانه‌به‌رانه، پیغمبر فرمویه‌تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اتَّخَذَنِي خَلِيلاً كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلاً﴾ رِوَاهُ مسلم، خوی گه‌وره منی کردوته دوستی خوی، هه‌روه کو (إبراهیم) پیغمبر ﷺ کردوته دوستی خوی. بیگومان دوستایه‌تی به‌رترین پله‌ی خو‌شو‌یستنه.

نینجا له‌وانه که سیک بلّی: خو پیغمبره‌کانی‌تریش-علیه‌سلاّم- هه‌موویان جه‌سته‌و ره‌وشتیان جوان و ته‌واوه. جا بیگومان: نه‌وه‌ش گوته‌یه‌کی راسته، به‌لام له به‌ر نه‌وه‌ی پیغمبره‌کانی‌تر-علیه‌سلاّم- ناگانه پله‌ی پیغمبر ﷺ، بوئی نیمامی (البوصیری) ده‌فرموی:

مَنْزَرَةٌ عَنْ شَرِيكَ فِي مَحَاسِنِهِ (٤٢) فَجَوْهَرُ الْحُسْنِ فِيهِ غَيْرُ مُنْقَسِمٍ
دَعَا مَا ادَّعَتْهُ النَّصَارَى فِي نَبِيِّهِمْ (٤٣) وَاحْكُمْ بِمَا شِئْتَ مَدْحًا فِيهِ وَاحْتَكُمْ

(مَنْزَرَةٌ) پیغمبر ﷺ دوره (عَنْ شَرِيكَ) له وهی که هاویه شی هه بی (فی محاسنه) له جوانیه کانی جهسته یی و ره وشتی، واته: هر چند پیغمبره کانی تریش - علیه سلام: جوانیه جهسته یی و ره وشتیان هه وئه وانش پیغمبره زن، به لام: نه له ئه ندازه ی ئه و جوانیانه و نه له پله ی پیغمبره رایه تی ناگه نه پیغمبره ﷺ، هر وه که له چه دیسه که ی رابردودا (البراء) فرموی: ﴿كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَحْسَنَ النَّاسِ وَجْهًا وَأَحْسَنَهُمْ خُلُقًا﴾ رواه البخاری ومسلم، پیغمبره ﷺ له هه مو و مروفیک رووی جوانتر بو و له هه مو و مروفیک ره وشتی جوانتر بو.

که و ابو: (فَجَوْهَرُ الْحُسْنِ) که وه ری جوانی و پله ی پیغمبره رایه تی (فیه) له پیغمبره ردا ﷺ (غَيْرُ مُنْقَسِمٍ) دابه ش نابی و قبولی هاویه شی ناگا، چونکه هه ندیک تایبه تی هه نه، خوی گوره داویه تیه پیغمبره ﷺ، پیغمبره کانی تر هاویه شی ناگه ن، وه: (مِعْرَاج) و (قورشان) و (ترسانی دوزمن له دوری مانگیك) و (شه فاعه ته گوره که ی قیامت) و (وهستانی پیغمبره ان - علیه سلام - له بن نالای ئه ودا) و چه ند تایبه تمه ندیه کی تر له دنیا و له قیامتدا که گشتی چه دیسی (صحیح) ی له باره هاتوو و له بهر دریزی نه منووسین.

ئینجا که له (بیت) ی رابردودا نیمامی (البوصیري) فرموی: پیغمبره ﷺ له جوانیه کانی دا هاویه شی نه. بیری له وه کرده وه نه زانیک وا تیبگا دروست بی: له مه دحکردندا پیغمبره ﷺ به رز بکریته وه بو پله ی خویبه تی - نمود بالله - جا ئه م تیگه یشتنه هه له یه ی رهد کرده وه و فرموی:

(دَعَا) واز بیته به و گوته یه مه دحی پیغمبره ﷺ مه که: که (مَا ادَّعَتْهُ النَّصَارَى) گاوره کان = دیانه کان به ناهق ده یانگوت (فِي نَبِيِّهِمْ) له مه دحی چه زره تی (عِيسَى) ی پیغمبره ری خویان ﷺ که ده یانگوت: (عِيسَى) کوی خویبه .

که و ابو: نابی له مه دحی پیغمبره ردا ﷺ له سنور تیببه رین و به رزی بکه ینه وه بو پله ی خویبه تی، چونکه مروف به وه کافر ده بی، بوی پیغمبره ﷺ فرمویه تی: ﴿لَا تُظْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ﴾ رواه البخاری، له سنووری خوم گوره تر م مه که ن وه کو گاوره کان چه زره تی (عِيسَى)

رُتِّبَ إِلَى ذَاتِهِ مَا شِئْتَ مِنْ شَرَفٍ (٤٤) وَأَنْسَبُ إِلَى قَدْرِهِ مَا شِئْتَ مِنْ عَظْمٍ

آن مریم) یان ﷺ له سنوری خوی گهوره تر کرد و گوتیان: کوری خوابه. من بهندهی حوام، که وابوو: یم بلین: بهندهی خوا و پیغمبری خوا.

جا نه گه له مه دحکردنا پیغمبر ﷺ به رز نه که یه وه بو پلهی خوابه تی، نه و کاته (واحکم) بریار بده (بما شئت) به دروستی هر باسکردنیکی خوت حه ز ده که ی (مدحا) له پوی مدحه وه (فیه) له باره ی پیغمبر ﷺ، واته: جگه له پلهی خوابه تی، به هر باسکردنیک مه دح پیغمبر ﷺ ده که ی، نه وه دروسته و بیکه، به لام (واحتکم) له مه دحکردنا ژیر و کار له جی به، به قسه ی سوک و نه شیوا مه دح پیغمبر ﷺ مه که و گوته ی نه شیوا مه لی.

نینجا که له (بیت) ی پروردو ائیامی (البوصیری) فهرموی: له مه دح پیغمبر ﷺ گوته ی دیانه کان مه لی، جا هر چونیک حه ز ده که ی مه دح پیغمبر ﷺ بکه. نه م جاره بو به هیزکردنی فهرمووده که ی، دو باره ده فهرموی:

(وَأَنْسَبُ إِلَى ذَاتِهِ) له مه دحکردنی پیغمبر ﷺ نیسبت بده پال جهسته ی پیغمبر ﷺ (ما شئت) هر مه دحیکی حه ز ده که ی (من شرف) له پایه بیزیو ریزداری، چونکه جهسته ی پیغمبر ﷺ له جهسته ی گشت مروفیکی تر جوانتر و ریک و پیکتره (و) هه روه ما (انسبُ إلى قدره) نیسبت بده پال پله به رزه که ی پیغمبر ﷺ (ما شئت) هر مه دحیکی حه ز ده که ی (من عظم) له سیفته گه وره کان، چونکه هیچ مروفیک له سیفته به رز و ریزداره کاندانا گاته پله ی پیغمبر ﷺ.

جا بو سه لماندنی نه م فهرمووده یه، ثایه تی ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤، دینینه وه، واته: - نه ی پیغمبر ﷺ - به راستی تو له سه ر ره وشتیکی گه وره ی. جگه له مه ش: حه زره تی (ابن عباس) - رضی الله عنهما - فهرمویه تی: (خوای گه وره به دوو ناوی خوی ناوی له پیغمبر ﷺ ناوه).

ئیمام (الحسین بن الفضل) ش فهرمویه تی: جگه له پیغمبر ﷺ خوای گه وره بو هیچ پیغمبر یکی تر دوو ناوی خوی کو نه کردوته وه، خوای گه وره ده ره ق پیغمبر ﷺ ده فهرموی: ﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ التوبة: ١٢٨، پیغمبر ﷺ له گهل نیمانداران به به زه یی و میهره بانه.

فَإِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ لَيْسَ لَهُ (٤٥) حَدٌّ فَيُعْرَبُ عَنْهُ نَاطِقٌ بِفَمٍ

واته: ئەو دوو ناوانه هەردووکیان ناوێ پێرۆزەکانی خۆی گەورەنە، هەروەک خۆی گەورە دەفەرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ البقرة: ١٤٣، خۆی گەورە لە گەل خەلکی بە بەزەیی و میهره‌بانە. بێوانە تەفسیرەکانی (زائد المسیر) و (القرطبی).

جا لەوانە یە کە سێک بێی: ئەگەر لە مەدحی پێغەمبەر ﷺ گۆتە ی دیا نەکان = گاورە کانیش نەتێ، تۆ ناتوانی لە مەدحی پێغەمبەر ﷺ بێ سنوور مەدحی بکە ی؟ جا ئیمامی (البوصیری) ئەم بۆچوونە رەد دەکاتە وەو دەفەرموی:

(فَإِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ) چونکە گەورەیی پێغەمبەر ﷺ، واتە: جگە لە گۆتە ی دیا نەکان - کە پلە ی خۆایەتی یە - بە هەموو مەدحیکێ تر مەدحی پێغەمبەر ﷺ بکە، چونکە گەورەیی پێغەمبەر ﷺ (لَيْسَ لَهُ حَدٌّ) سنووریکێ وەهای نیە: کە (فَيُعْرَبُ عَنْهُ نَاطِقٌ) بە نەدە یەکی گۆیندە بتوانی مەدحەکی بە تەواوی بێی و ناشکرای بکا (بِقَمٍ) بە هیچ زوبانیک.

واتە: جگە لە خۆی گەورە هیچ کە سێک سنووری گەورەیی پێغەمبەر ﷺ نازانی، بۆیە هیچ مەدحیک ناتوانی بە تەواوی مەدحی پێغەمبەر ﷺ بکا.

بەتێ، چۆن ئیمە دەتوانین گەورەیی پێغەمبەر ﷺ سنووردار بکەین، لە کاتی کدا خۆی گەورە ناوی ئەوی لە گەل ناوی خۆی دا دەتێ، خۆی گەورە دەفەرموی: ﴿وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ﴾ سورة الشرح: ٤، ئە ی پێغەمبەر ﷺ ناو هێتانی تۆم بەرز کردۆتە وە.

پێغەمبەر ﷺ لە تەفسیری ئەم ئایە تەدا فەرمویەتی: ﴿قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: إِذَا ذُكِرْتُ ذُكِرْتُ مَعِيَ﴾ حدیث صحیح رواد الإمام الطبری و ابن جریر و صححە ابن حبان، خۆی گەورە دەفەرموی: هەر کاتیک ناوی من بگوتری، ناوی تۆش - ئە ی پێغەمبەر ﷺ - لە گەل من دەگوتری.

جا لەم بارە یە وە، شاعیری پێغەمبەر ﷺ حەزەتی (حسان بن ثابت) رضی اللہ عنہ فەرمویەتی:

وَضَمَّ الْإِلَهَ اسْمَ النَّبِيِّ ﷺ إِلَى اسْمِهِ * إِذْ قَالَ فِي الْخُمْسِ الْمُؤَدَّنِ: أَشْهَدُ

وَشَقَّ لَهُ مِنْ اسْمِهِ لِيَجْلَهُ * فَذُو الْعَرْشِ مُحَمَّدٌ وَهَذَا مُحَمَّدٌ ﷺ

خۆی گەورە ناوی پێغەمبەر ی وە گەل ناوی خۆی دا وە، ئەو کاتە ی بانگدەر لە هەر پێنج نوێزە کاندای دەتێ: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ).

لَوْ نَاسَبَتْ قَدْرَهُ آيَاتُهُ عَظْمًا (٤٦) أَحْيَا اسْمُهُ - حِينَ يُدْعَى - دَارِسَ الرَّمَمِ

خوای گهوره - بو پیغمبر ﷺ - ناویکی له ناوی خوئی دهرهیناوه، چونکه خودای حاوهن (عَرُش) سوپاسکراوه، پیغمبریش ﷺ سوپاسکراوه.

واته: له پوژی قیامت پیغمبر ﷺ سوپاسی ده کری، ههروهک پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿فَيَوْمَئِذٍ يَعْتَهُ اللَّهُ مَقَامًا مَحْمُودًا يُحْمَدُهُ أَهْلُ الْجَمْعِ كُلُّهُمْ﴾ رواه البخاري فی رکاء. جا له روژی قیامت خوای گهوره پیغمبری خوئی - مُحَمَّد ﷺ - نه باته شوینیکی سوپاسکراوه که خه لکی مه حشر به تیکرایی سوپاسی نه کهن.

جا که نیمامی (البوصيري) له (بیت) ی پروردودا فرموی: گه ورهیی پیغمبر ﷺ سنوریکی وه های نیه: که سیک بتوانی به ته وای مه دخی بکا. ئەم جارە باسی ئەوه دهکا: که (مُعْجَزَةٌ) کان و نیشانه کانی پیغمبرایه تی پیغمبر ﷺ ناگه نه گه ورهیی پیغمبر ﷺ، جا ده فرموی:

(لَوْ نَاسَبَتْ قَدْرَهُ) ئەگەر هاویننه بووانه له گه ل گه ورهیی پیغمبر ﷺ (آيَاتُهُ) نیشانه کانی پیغمبرایه تی که ئەو (مُعْجَزَةٌ) نه: خوای گه وره له سه ردهستی وی هیتاینه جی، جگه له (مِعْرَاج) و قورئانی پیروز (عَظْمًا) له گه ورهیی دا.

واته: ئەگەر (مُعْجَزَةٌ) کانی پیغمبر ﷺ - جگه له (مِعْرَاج) و قورئانی پیروز - له گه ورهیی دا وهک گه ورهیی پیغمبر ﷺ بووانه، ئەو کاته (أَحْيَا اسْمُهُ) ناوهینانی پیغمبر ﷺ زیندوی ده کرده وه (حِينَ يُدْعَى) له و کاتهی که سیک به خاتری وی له خوای گه وره ده پاپاوه: تا زیندوو بکاته وه (دَارِسَ الرَّمَمِ) ئەو ئیسقانه پزیوانه ی وردو خاش بوینه.

واته: خوای گه وره ئەو جووره (مُعْجَزَةٌ) ی نه داوه ته پیغمبر ﷺ: که ئەگەر (تَوَسَّلَ) به ناوی وی بکری و تکا له خوا بکری، خودا مردووێک زیندوو بکاته وه.

جا هه رچهند ئەو (مُعْجَزَةٌ) ی نه دراوه تی، به لام خوای گه وره ئەو (کَرَامَةٌ) ی داوه ته پیاوچا کانی ئوممه تی پیغمبر ﷺ: که به دو عاکردن و پارانه وهی ئەوان، خوای گه وره مردوو زیندوو بکاته وه: هه م له سه رده می پیغمبر ﷺ، هه م له دوی وه فاتیشی، جا ئەو (کَرَامَةٌ) ی ئوممه تیش ده بیته (مُعْجَزَةٌ) بو پیغمبر ﷺ و ده بیته نیشانه ی راستی ئایینه که ی، ههروهک زانایانی (العقيدة) فرمویانه.

حه زه تی (أُنْس) ی خزمه تکاری پیغمبر ﷺ ده گپرتیه وه: ﴿لَهُ سَهْرَدَمِي

لَمْ يَمْتَحِنًا بِمَا تَعْيَا الْعُقُولُ بِهِ (٤٧) حِرْصًا عَلَيْنَا فَلَمْ تَرْتَبْ وَلَمْ نَهْم

پیغمبر خدا ﷺ کوری پیره زنیکی موسولمان وه فاتی کرد. جا پیره ژنه که له خوا پاراوه و گوتی: خودایه، من موسولمان بویمه و کوچم کرده بولای پیغمبره که ت ﷺ، خودایه، نه م موسیبه تم لی بار مه که. جا یه کسر کوره که ی زیندو و بووه و خوار دنیسمان له گه لی خوار د ﷺ نیامی (البیهقی) گنراویه تیه وه نیامی (ابن کثیر) ش فرمویه تی: یاسناد رجاله ثقات، لکن فیہ انقطاع.

هروه ها: ﷺ له سهرده می نیامی (عمر) دا ﷺ پیاویک له (یمن) به ره وه (مدینه) ی پیروز- هات تا کو بجیته غهزا، جا له ریگه دا کهره که ی = گویدر ژنه که ی مرد، جا له خوا پاراوه و گوتی: خودایه من بو نه وه هاتوم له ریگه ی تو غهزا بکم، خودایه لیست ده پاریمه وه گویدر ژنه که م زیندو و بکه وه. جا یه کسر کهره که ی زیندو و بووه ﷺ نیامی (البیهقی یاسناد صحیح) گنراویه تیه وه، نیام (ابن کثیر) ش- له (البدایة والنهایة) له باسی (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ- نه و دو (کرامة) ی گراونه وه.

جا که نیامی (البوصیری) فرموی: گوره یی پیغمبر ﷺ سنوریتی وه های نیه نیمه بیزانین و له (مُعْجَزَة) کانیشی گوره تره. له وانه یه یه کیک و تیبگا: به هوی نه و گوره یی پیغمبر ﷺ گوئی ناداته نوممته ی خوی شهر یه تیکی توندو به هیزیان به سهردا ده سه پینی؟ جا نه م تیگه یشتنه رهد ده کاته وه ده فرموی:

(لَمْ يَمْتَحِنًا) پیغمبر ﷺ نیمه ی تا قی نه کردو ته وه (بِما) به داوا کردنی نه انجامدانی شهر یه تیکی وه ها: که (تَعْيَا) بی توانا بی (الْعُقُولُ) تیگه یشتنه کانی نیمه (به) به هوی نه و شهر یه ته، به لکو داوی شهر یه تیکی ناسانی له نیمه کردوه و توانای نه انجامدانیسمان هیه، هه روه ک پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿بَعَثْتُ بِالْحَقِيقَةِ السَّمْحَةِ﴾ حدیث حسن رواه الإمام أحمد والطبرانی، من له لای خوا نیردراوم به شهر یه تیکی یه کخو ا په رستی و ناسان.

جا که پیغمبر ﷺ شهر یه تیکی ناسانی بو نیمه هیناوه (حِرْصًا) له به ره نه وه یه بایه خی به نیمه داوه و سووره (عَلَيْنَا) له سهر به خته وه ریو سهر فرازی نیمه، که و ابوو: (فَلَمْ تَرْتَبْ) نیمه نه که وتینه گومان له فرموده کانی پیغمبر ﷺ، هم (وَلَمْ نَهْم) سهرمان لی نه شیوا، چونکه نایینی پیغمبر ﷺ نایینیکی پون و ناشکرایه، هه روه ک پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿قَدْ تَرَكْتُمْ عَلَيَّ الْيُضَاءَ. لَيْلَهَا كُنْهَارَهَا﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد وابن ماجه، من نیوه م هیشتو ته وه له سهر شهر یه تیکی

أَعْيَا الْوَرَى فَهَمُ مَعْنَاهُ فَلَيْسَ يُرَى (٤٨) لِلْقُرْبِ وَالْبُعْدِ مِنْهُ غَيْرُ مُنْفَحِمٍ
كَالشَّمْسِ تَظْهَرُ لِلْعَيْنَيْنِ مِنْ بُعْدٍ (٤٩) صَغِيرَةً وَتَكُلُّ الطَّرْفَ مِنْ أَمَمٍ

سی و ناشکرا، شهوه که ی و ه کو روزه که به تی.

ثینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شه ریعہ تیکی ناسانی بو نیمه هیناوه و گومان نیه. له وانه به که سیک و تیبگا: تیگہ یشترو زانینی گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وه کو شه ریعہ ته که ی ناسانه. جا ئه م تیگہ یشتنه رهد ده کاته وه و ده فه رموی:

(أَعْيَا الْوَرَى) خه لکی بی توانا کردوه (فَهْمُ مَعْنَاهُ) تیگہ یشتنی واته ی گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، واته: خه لک ناتوانی له واته ی گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تیبگا، چونکه ئه و نه نیسی و تایبه تیانہ ی خوای گه وره داویه تیه پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، نه یداوه ته پیغه مبه ره کانی تر - عليهم الصلاة والسلام - به لکو له پیش دروستکردنی هه موو پیغه مبه ران - عليهم الصلاة والسلام - نه وی کردوته پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، هه روه ک پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه رمویه تی: ﴿إِنِّي عِنْدَ اللَّهِ لَخَاتِمُ النَّبِيِّينَ، وَإِنَّ آدَمَ لَمُنْجَدِلٌ فِي طِينَتِهِ﴾ و رابوایه: ﴿وَأَدَمُ بَيْنَ الرُّوحِ وَالْجَسَدِ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والبيهقي، من له لای خوا کوتای پیغه مبه ران بوم هیشتا باب (آدم) صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له لاشه قوره که ی دا بوو و گیانی نه هاتپوره ناو لاشه که ی.

جا له بهر نه وه ی خه لک له گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تینگا، بوئی (فَلَيْسَ يُرَى) نادیتری (لِلْقُرْبِ) له حالته ی نزیکو (وَالْبُعْدِ) له حالته ی دوری (مِنْهُ) له پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (غَيْرُ مُنْفَحِمٍ) جگه له بینه ریکی بی ده نگبوو.

واته: هه که سیک له دوره وه، یان له نزیکه وه پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بیینی، نه وه ته نها بی ده نگبوونی بو ده مینیتته وه له واته ی گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تینگا، چونکه ناتوانی به ته وای ته ماشای پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بکا ﴿عَنْ عُرْوَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا فِي حَدِيثِ الْحُدَيْيَةِ: ... وَمَا يُحَدِّثُونَ النَّظْرَ إِلَيْهِ تَعْظِيمًا لَهُ﴾ رواه البخاری، (صَحَابَةَ) کان به ته وای ته ماشای پیغه مبه ریان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه ده کرد، له بهر گه وره یی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

ثینجا له وانه به که سیک بلای: چۆن نه له دور و نه له نزیک مرۆف ناتوانی به ته وای ته ماشای پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بکا و لی تیبگا؟ جا نیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه و ده فه رموی:

(كَالشَّمْسِ) پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وه کو پوژ وایه (تَظْهَرُ) پوژ که وه ده رده که وی (لِلْعَيْنَيْنِ)

وَكَيْفَ يُدْرِكُ فِي الدُّنْيَا حَقِيقَتَهُ (٥٠) قَوْمٌ نِيَامٌ تَسْلَوْنَ عَنْهُ بِالْحُلْمِ

له چاوه کانی خه ک (مِنْ بَعْدِ) له دوره وه (صَغِيرَةً) به بچوکی وه درده که وی، به لام (وَتَكُلُّ الطَّرْفَ) پوژ چاوی ته ماشا که ره که بی هیز و بی توانا ده کا (مِنْ أَمَمٍ) له نزیکه وه، چونکه تیشکه که ی زور به هیزه، بوی حه زده تی (الرَّبِيعُ بِنْتُ مَعُوذَ) له مه دحی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ فه رمویه تی: ﴿لَوْ رَأَيْتَ الشَّمْسَ طَالِعَةً﴾ رواه الطبرانی فی الکبیر والاوسط بسند موثق، نه گهر روژ له کاتی هه لاتندا بیینی، پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ نه وها بوو.

هه روه ها حه زده تی (أَبُو هُرَيْرَةَ) عَلَيْهِ السَّلَامُ فه رمویه تی: ﴿مَا رَأَيْتُ شَيْئًا أَحْسَنَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَانَ الشَّمْسُ تَجْرِي فِي وَجْهِهِ﴾ رواه الإمام أحمد والترمذي، وقال: حديث غريب، هیچ شتیکم نه دیتوو هه له پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ جوانتر بی، وه ک روژ به ناو رووی دا بروا، نه وها بوو.

هه ر له م بابه ته ش شیخ (مَعْرُوفٌ) ی توده می له (قَطْرُ الْعَارِضِ) دا فه رمویه تی:

(بَلْ كُلُّ مَنْ شَاهَدَهُ بِعَيْنِهِ * حُجِبَ عَنِ ابْصَارِ كُلِّ حُسْنِهِ)

به لکو هه ر که سیک به چاوی خوی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ دیتبا، نه و که سه قه ده غه ده کرا له دیتنی هه موو جوانیه که ی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ.

ئینجا که ئیمامی (البوصيري) له دوو (بَيْتِ) ی پابردوودا فه رموی: خه ک بی توانایه له تیگه یشتنی گه وره یی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ. ئه م جاره ئه وه مان بو باس ده کا: ئه م تیغه گه یشتنه -ته نها- له دونیایه، نه ک له قیامت. جا ده فه رموی:

(وَكَيْفَ يُدْرِكُ فِي الدُّنْيَا) چون له دونیادا به ته وای تیده کا (حَقِيقَتَهُ) له هه موو گه وره یی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ به راستی و دروستی (قَوْمٌ نِيَامٌ) که سانیتی خه وتوو = بی ناگا، چونکه که سانیک هه نه له دونیادا وه ک مروقی خه وتوو بی ناگانه، هه روه ک ئیمامی (عَلِيٍّ) عَلَيْهِ السَّلَامُ فه رمویه تی: ﴿النَّاسُ نِيَامٌ، فَإِذَا مَاتُوا اتَّبَهُوا﴾ خه لک خه وتوونه، جا کاتی مردن هه شیار ده بنه وه.

جا نه و که سانه ی بی ناگانه (تَسْلَوْنَ) قه ناعه تیان کردوه (عَنْهُ) له ناسینی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ (بِالْحُلْمِ) به خه ونه کانیان. واته: که له دونیادا که سانیتی ناگادار و نزیک له پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ، به ته وای له گه وره یی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ تیغه گن، چون که سانیتی بی ناگا- که هه ر به خه یال پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ ناسیوه - ئی تیده گن؟

بیگومان ئه م جوړه که سانه ناگه نه (صَحَابَةَ) ی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ، ئه و جا (صَحَابَةَ) ش عَلَيْهِ السَّلَامُ - به ته وای- له گه وره یی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ تیغه گه یشتون؟ به لکو به هوی شکومه ندی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَامُ، (صَحَابَةَ) ش عَلَيْهِ السَّلَامُ نه یانده توانی به ته وای ته ماشای بکن- به به لگی

فَمَبْلُغُ الْعِلْمِ فِيهِ أَنَّهُ بَشَرٌ (٥١) وَأَنَّهُ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ كُلِّهِمْ

هَرَسِيكَ حە ديسە كانی رابردوو- هەم ﴿عَنْ أَسَامَةَ بْنِ شَرِيكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: كُنَّا جُلُوسًا عِنْدَ سَيِّدِنَا ﷺ، كَانَتْ عَلَيَّ رُؤُوسُ الطَّيْرِ، مَا يَتَكَلَّمُ مِمَّا مُتَكَلَّمٌ...﴾ رواه الطبراني ورجاله رجال صحيح، نيمه له خزمەت پيغەمبەر ﷺ دانىشتبوين، وەك بالئەدە لە سەر سەرمان بى. وە: نەدە جولايىن و هيج كەسيك له نيمه قسەى نەدە كرد.

جا بزانه: له قيامەتدا كە له مەيدانى مەحشەردا هيج پيغەمبەريك ناتوانى شەفاعەت كە. ئەو كات موسولمانەكان و كافرەكان ريزداری و گەورەى پيغەمبەريان ﷺ بۆ نەشكران دەبى و هەردوو تىپ سوپاسى دەكەن، هەروەك پيغەمبەر ﷺ فەرمويەتى: ... فَيَشْفَعُ لِقَضَى بَيْنَ الْخَلْقِ، فَيَمْشِي حَتَّى يَأْخُذَ بِحَلْقَةِ الْبَابِ، فَيَوْمِئِذٍ يَعْتَهُ اللَّهُ مَقَامًا مَحْمُودًا يَحْمُدُهُ أَهْلُ الْجَمْعِ كُلِّهِمْ﴾ رواه البخاري فى الزكاة، جا پيغەمبەر ﷺ له لای خوا تەكايان بۆ ئەكا تا دەست بە داد كردن بكرى، جا پيغەمبەر ﷺ دەروا تا دەست بە نالقەى دەركاى بەمەشتەوه نەگرى، ئينجا لەم رۆژەدا خواى گەورە پيغەمبەرى خۆى ئەباتە تەريتيكى سوپاسكراو كە خەلكى مەحشەر بە تىكرابى سوپاسى نەكەن. واتە: چونكە بە بى حياوازى له لای خوا تەكاي بۆ كردون.

جا له وانهيه كەسيك بلى: چۆن هيج كەسيك پيغەمبەرى ﷺ بە تەواوى نەناسيوه؟ خۆ له ئىسلامدا مەزھى زانا و پەلە بەرز نۆرە بون، جا ئىمامى (البوصيرى) وەلام نەداتەوه و دەفەرموى:

(فَمَبْلُغُ الْعِلْمِ) كۆتايى زانستى خەلك (فیه) لە بارەى ناسينى پيغەمبەر ﷺ، هەر ئەوەندەيه (أَنَّهُ بَشَرٌ) پيغەمبەر ﷺ نەدەمیزادە، واتە: (مَلَائِكَةٌ) نیه و ناشكاتە پەلەى خوايهتى، خواى گەورە دەفەرموى: ﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ﴾ الكهف: ١١٠، ئەى پيغەمبەر ﷺ بلى: من هەر نەدەمیزادىكم وەكو ئیوه.

(و) هەر وەها (أَنَّهُ) پيغەمبەر ﷺ (خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ) چاكترى هەموو دروستكراويكى خوايه (كُلِّهِمْ) بە تىكرابى، پيغەمبەر ﷺ فەرمويەتى: ﴿إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي مِنْ خَيْرِهِمْ...﴾ الحديث حسن، رواه الإمام أحمد والترمذى واللفظ له، بەراستى خواى گەورە بوونەوهرى دروست كرد، جا منى كرده چاكترى بوونەوهره كان.

ئینجا كە ئىمامى (البوصيرى) فەرمويى: پيغەمبەر ﷺ چاكترى دروستكراوى خوايه. بىگومان ئەو برياره وا ئەگەينى: پيغەمبەر ﷺ له پيغەمبەرانيش- عليهم سلام و سلام- گەورەترە. جا ئەم بريارهش جىگير دەكا و دەفەرموى:

وَكُلُّ آيٍ آتَى الرَّسُولَ الْكِرَامُ بِهَا (۵۲) فَإِنَّمَا اتَّصَلَتْ مِنْ نُورِهِ بِهِمْ

(وَكُلُّ آيٍ) گشت نیشانه‌ی کی پیغمبرایه‌تی: که (مُعْجِزَةٌ) یه و (آتَى الرَّسُولَ الْكِرَامُ) بها پیغمبره پیزداره‌کان هینابیتیان، نه‌وانه (فَإِنَّمَا اتَّصَلَتْ) که گه‌یشتونه‌ته نه‌و پیغمبرانه، ته‌نها (مِنْ نُورِهِ) له نوری نایینی پیغمبره‌وه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (بِهِمْ) گه‌یشتونه‌ته نه‌وان عليهم الصلاة والسلام، چونکه پیغمبر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پیغمبری هه‌موو پیغمبرانه و نومه‌ته‌کانیانه، خوی گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ﴾ آل عمران: ۸۱، باسی نه‌وه بکه که خوی گه‌وره به‌لینی له پیغمبرانه عليهم الصلاة والسلام - وهرگرت - ههرچند زانستو پیغمبرایه‌تیم داوه‌ته نیوه-: نه‌گهر پیغمبریکان بو هات که ناوی (مُحَمَّدٌ) صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، نه‌بی نیمانی پی‌بینو یارمه‌تیشی بدهن. □

نیمام (عَلِيٍّ) و حه‌زره‌تی (ابن عَبَّاسٍ) رضي الله عنهما له ته‌فسیری نایه‌ته‌که‌دا فه‌رمویانه: (خوی گه‌وره ههر پیغمبریکی ناردبی، به‌لینی لی وهرگرتووه: نه‌گهر نه‌و زیندوو بوو و حه‌زره‌تی (مُحَمَّدٌ) صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نیز درا به پیغمبر، نه‌بی نیمانی پی‌بینو یارمه‌تیشی بدا، ههم به‌لینیش له نومه‌ته‌که‌ی خوی وهربگری: نه‌گهر نه‌وانیش زیندوو بوو و حه‌زره‌تی (مُحَمَّدٌ) صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرایه پیغمبر، نه‌بی نیمانی پی‌بینو یارمه‌تی بدهن).

هه‌روه‌ها پیغمبریش صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه‌رمویه‌تی: ﴿وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ مُوسَىٰ سَأَلَ رَبَّهُ حَيَاً مَا وَسَعَهُ إِلَّا أَنْ يُتَّبِعَنِي﴾ حسن بکثرة طرقه رواه الإمام أحمد والطبرانی والبخاری، سویندم بهو خویابه‌ی گیانی منی به ده‌سته: نه‌گهر (مُوسَى) پیغمبر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زیندوو بوایه، هیچی پی‌نده‌کرا ته‌نها ده‌بو شوین من بکه‌وی.

جا بزانه: بویی فه‌رموی: (اتَّصَلَتْ مِنْ نُورِهِ بِهِمْ) نیشانه‌کانی پیغمبرایه‌تی له نوری نایینی پیغمبره‌وه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گه‌یشتوته پیغمبره‌کانی‌تر عليهم الصلاة والسلام - چونکه (مُعْجِزَةٌ) پیغمبرانه عليهم الصلاة والسلام - نیشانه‌ی راستگویی خویان و راستی نایینه‌که‌یانه، بنچینه‌ی نایینه‌که‌ی نه‌وانیش خودی بنچینه‌ی نایینی پیغمبره‌وه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: که (التَّوْحِيدُ) = یه‌کخواپه‌رستی‌یه، هه‌روه‌ک خودای گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُون﴾ آل‌انبیاء: ۲۰، له پیش تووه نه‌ی (مُحَمَّدٌ) صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ههر پیغمبریکمان ناردبی، وه‌حیمان ههر بو ناردوه: که جگه له خوم هیچ خویابه‌ک نه‌ی، که‌وابوو: به‌پرستن.

فَإِنَّهُ شَمْسُ فَضْلِ هُمْ كَوَاكِبُهَا (۵۳) يُظْهِرْنَ أَنْوَارَهَا لِلخَلْقِ فِي الظُّلْمِ

به لآم له شه ریععتدا پیغه مبه ران - علیه السلام - جیاوازیان هه یه، هه روهك له (بیئت) ی داهاتوودا نامازهی بۆ کردوه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردوودا نامازهی بۆ شه وه کرد: که پیغه مبه رسول الله ﷺ پیغه مبه ری هه موو پیغه مبه رانه و - علیه السلام - پیش شه وه ی پیغه مبه رسول الله ﷺ بیته دونیا، شه وان به لئینیان لی وه رگیراوه: که ئیمانی پی بیتن و یارمه تی بدهن. جا شه جار ه به ریگهی (تشبیه) = و یچواندن ناماز ه بۆ شه وه دهکا: که شه ریععتی پیغه مبه رسول الله ﷺ شه ریععتی پیغه مبه ره کانی تری - علیه السلام - (نسخ) کردوته وه، واته: لایبردوه. جا ده فهرموی:

(فَإِنَّهُ) پیغه مبه رسول الله ﷺ (شَمْسُ فَضْلِ) پوژی گه وره یی یه، واته: خوی گه وره له گه وره یی خوی شه و پیغه مبه ره ی رسول الله ﷺ نار دوه: که وهك پوژ به ئایینه که ی خوی دونیا پوناک ده کاته وه (هُم) پیغه مبه ره کانی تریش - علیه السلام - (کَوَاكِبُهَا) شه ستیره کانی شه و پوژهن و پوناک ی له و پوژ ه وه رده گرن، جا (يُظْهِرْنَ أَنْوَارَهَا) شه ستیره کان پوناک ی خویان ئاشکرا ده کن (لِلخَلْقِ) بۆ به نده کانی خوا (فِي الظُّلْمِ) له تاریکیه کاند: له و کاته ی پوژ له و شوینه دا هه بوونی نیه.

واته: هه روهك له تاریکی شه وی دا شه ستیره کان پوناک ی ده دهنه خه لك، شه وهاش: هه ر پیغه مبه ریک له پیغه مبه ره کان - علیه السلام - له تاریکی (کفر) دا پوناک ی ئاین ده داته گه له که ی خوی شه یان نه ینته سه ر ریگهی راست.

هه روه ها چون شه گه ر پوژ ده ریکه وی، شه ستیره کان له به رچا و ون دهن، شه وهاش: که پیغه مبه رسول الله ﷺ بووه پیغه مبه رسول الله ﷺ، شه ریععتی گشت پیغه مبه ران - علیه السلام - به شه ریععتی پیغه مبه رسول الله ﷺ (نسخ) بووه و لابرا، خوی گه وره شه ریععتی وی کرده یاسایه کی سه رتاسه ری به رده وام له م دونیا یه دا، هه روهك خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ آل عمران: ۸۵، هه ر که سیك جگه له ئیسلام ئاینیکی تری بوئ - واته: به بهرنامه ی خوا په رستی و ژسانی دابنئ - شه وه لی و هه ر ناگری و له پوژی دوایشدا له زه ره مه نده کانه.

جا شه (نسخ) = لایبردنه شه ته نها شه ریععت ده گریته وه، نهك بنچینه کانی ئاین، هه روهك پیغه مبه رسول الله ﷺ فهرمویه تی: ﴿الْأَنْبِيَاءُ إِخْوَةٌ مِنْ عِلَاتٍ وَأُمَّهَاتُهُمْ شَتَّى، وَدِينُهُمْ وَاحِدٌ﴾

أَكْرَمَ بِخُلُقِ نَبِيِّ زَانَهُ خُلُقًا (٥٤) بِالْحُسْنِ مُشْتَمِلٌ بِالْبَشْرِ مُتَّسِمٌ
كَالزَّهْرِ فِي تَرْفٍ وَالْبَدْرِ فِي شَرَفٍ (٥٥) وَالْبَحْرِ فِي كَرَمٍ وَالذَّهْرِ فِي هِمَمٍ

رواه مُسْلِمٌ، پیغمبران زر برای یہ کترین دایکیان لیک جیابه، ناینیان یہک ناینه.

واته: بنچینهی ناینیان یہک بنچینهیہ: کہ یہ کخوابہ رستیہ، بہ لام له لقه کانی
ناینندا لیک جیانه. جا له م بارہیہ وه (عاجن) فہرمویہ تی:

(نائبی وی بون (مُرسَلین) * ہر یہک بوقہومی داوہرین

نہمما نہوی بوق (عالمین) * بہ عام ہنارد (غفار) ی من

تینجا کہ نمامی (البوصیری) له چہند (بیت) یکی رابردودا مہدحی پیغمبرہری ﷺ
کرد، ہست نہکا: کہ ناتوانی مافی خوی بداتی و بہ تہواری مہدحی بکا، بویی
سہرسورمانی خوی ناشکرا دہکا و دہفہرموی:

(أَكْرَمَ) نای جینگہی سہرسورمانہ! نہو پیزداریہی (بِخُلُقِ نَبِيِّ) خوای گہورہ
داویہ تیہ جہستہی نہو پیغمبرہری ﷺ کہ (زانه) نہو جہستہی جوانتر کردوہ
(خُلُقًا) چہندہا پہوشتی جوان، کہ خوای گہورہ بہو پہوشتہ جوانانہ مہدحی
کردوہ و دہفہرموی: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤، بہراستی نہی پیغمبرہری ﷺ - تو
لہ سہر پہوشتیکی گہورہی.

(بِالْحُسْنِ مُشْتَمِلٌ) پیغمبرہری ﷺ جوانی کردوتہ بہرگی خوی ہموو جہستہی
خوی بہو جوانیہ پوشیوہ، واتہ: ہیچ جوانیہک نہماوہ، پیغمبرہری ﷺ نہیدراییتی،
بویی پیغمبرہری ﷺ دوعای دہکرد و دہیفہرموو: ﴿اللَّهُمَّ حَسَّنْتَ خُلُقِي فَحَسِّنْ
خُلُقِي﴾ حدیث صحیح رواہ الإمام احمد و ابن حبان، خودایہ جہستہی منت جوان کردوہ، خودایہ
رہوشتیشم جوان بکہ.

(بِالْبَشْرِ) پیغمبرہری ﷺ بہ پووخوشی و زہردہخہ نہی (مُتَّسِمٌ) نیشانہ دارہ ﴿عَنْ
جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي صِفَةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: رَأَيْتُ أَطْلَقَ النَّاسَ وَجْهًا وَأَكْثَرَهُمْ ضَحْكًَا وَأَحْسَنَهُمْ
بَشْرًا﴾ رواہ البزار بسند حسن، من پیغمبرہرم ﷺ بینی: لہ ہموو کہسیک روو کراوہتر بوو،
لہ ہموو کہسیک زہردہخہ نہی زورتر بوو، لہ ہموو کہسیک روو خوشتر بوو.

تینجا نمامی (البوصیری) لہ دوی سہرسورمانہ کی زیاتر مہدحی پیغمبرہری ﷺ
دہکا و دہفہرموی:

كَالزَّهْرِ فِي تَرْفٍ وَهَكَذَا وَهَكَذَا (فِي تَرْفٍ) لہ نہرمی و درہوشانہ و ہدا، حہ زہرتی

(انس) ﷺ فرموده‌تی: ﴿كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَزْهَرَ اللَّوْنِ كَانَ عَرْفَهُ اللَّوْلُو إِذَا مَشَى كَفًّا. وَمَا مَسَّتْ حَرِيرًا وَلَا دِيْبَا جَا أَلَيْنَ مِنْ كَفِّ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ﴾ رواه مسلم، پیغمبر ﷺ رهنگی روخساری وهك كلوكی سی دهره‌وشاوه، نارقه‌ی وهك (لؤلؤ) جوانو بیگهرد بوو، کاتی دهر‌ویشت بهم لا و بهو لادا مهیلی ده‌کرد، ده‌ستم له هیچ ناوریسمیک نه‌داوه، که له له‌په‌ده‌ستی پیغمبر ﷺ نهرمتر بی.

(والبدر) پیغمبر ﷺ وهك مانگی شه‌وی چوارده‌یه (فی شرف) له به‌رزی پله‌و پایه‌و ته‌واوی پوناکی‌دا، واته: هه‌روهك مانگی شه‌وی چوارده له هه‌موو نه‌ستیره‌کان پوناکتره‌و پیژدارتره، نه‌واش: پیغمبر ﷺ له هه‌موو خه‌لك جوانتره‌و پیژدارتره، حه‌زده‌تی (البراء) ﷺ فرموده‌تی: ﴿كَانَ وَجْهُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ مِثْلَ الْقَمَرِ﴾ رواه البخاری، رووی پیغمبر ﷺ وهك مانگ بوو.

(والبخر) پیغمبر ﷺ وهك ده‌ریایه (فی کرم) له به‌خشنده‌یی‌دا، واته: هه‌روهك ده‌ریا به‌لیته‌لینجان مه‌ترسی که‌مبوونی ناوی لیناکری، نه‌واش پیغمبر ﷺ شت ده‌به‌خشی‌و له نه‌بوونی ناترسی. حه‌زده‌تی (انس) ﷺ فرموده‌تی: ﴿پیغمبر ﷺ پر به‌نیوان دوو کیو بز نو مه‌ری دانه‌ پیاوینک، جا پیاوه‌که‌ گه‌راوه‌ لای گه‌له‌که‌ی خوی و گوتی: [يا قوم أسلموا فإن محمداً ﷺ يعطي عطاءً لا يخشى الفاقة] رواه مسلم، هو گه‌لی من موسولمان بن، چونکه (محمّد) ﷺ به‌خشینکی وه‌ها ده‌به‌خشی: له نه‌بوونی ناترسی﴾.

(والدهر) پیغمبر ﷺ وهك پوژگاری هه‌میشه‌ییه (فی همم) له ویستی به‌هیز و له وده‌ی به‌رزی‌دا، به‌لگه‌ش نه‌ویه: له بی‌هیزترین حاله‌تدا: له وکاته‌ی خوی (صحابه) کانی ﷺ له (مکه) دا نازار ده‌دران، پیغمبر ﷺ وازی له به‌شیکی که‌می به‌رنامه‌ی نیسلام نه‌هینا، به‌لکو فرمودی: ﴿يا عمّ لو وضعوا الشمس في يميني والقمر في يساري على أن أترك هذا الأمر ما تركته حتى يظهره الله أو أهلك في طلبه﴾ اخرج ابن اسحاق، نه‌ی مامه، نه‌گهر روژ له راسته‌م دابین و مانگ له چه‌په‌م دابین، من واز له‌م کاره‌ی نیسلام ناهینم، تا خوی گه‌وره‌ ناشکرا و سه‌رکه‌وتووی ده‌کا، یان تا له پیناوی‌دا له‌ناو ده‌چم.

نینجا که نیمامی (البوصري) باسی وده به‌رزی پیغمبر ﷺ کرد، نه‌م جاره

كَأَنَّهُ وَهُوَ فَرْدٌ مِنْ جَلَالَتِهِ (٥٦) فِي عَسْكَرٍ حِينَ تَلْقَاهُ وَفِي حَشَمٍ
كَأَنَّمَا اللُّؤْلُؤُ الْمَكْنُونُ فِي صَدْفٍ (٥٧) مِنْ مَعْدِنِي مَنْطِقٍ مِنْهُ وَمُبْتَسَمٍ

باسی نازایه تی و شکومه ندی پیغمبر ﷺ ده کا و ده فرموی:

(كَأَنَّهُ) پیغمبر ﷺ (وَهُوَ فَرْدٌ) لهو حاله تی که به تنهایه و هیچ که سیکی له گه لدا
نیه (مِنْ جَلَالَتِهِ) به هوی شکومه ندی و پایه داری خوی، به رامبر کافره کان نه و نه
نازا و نه ترسه، وهك نهو حاله تی به: که (فِي عَسْكَرٍ) له ناو له شکر تکی گه وردها بی
(حِينَ تَلْقَاهُ) لهو کاته تی تو ده یگه بی و ده بیینی، هم (وَفِي حَشَمٍ) وهك له ناو
خزمه تکاره کانی دا بی.

واته: پیغمبر ﷺ له حاله تی به تنهایی دا به رامبر به دوزمنانی نیسلام نه و نه
نازا و نه ترسه: وهك له ناو له شکر و خزمه تکاره کانی خوی دا بی و نه وان به رگری
لیبکه ن. چه زده تی (البراء) ﷺ فرموی تی: ﴿لهو کاته تی له غمزای (حُيْنٍ) دا
(صَحَابَةَ) کان ﷺ له دوره ی پیغمبر ﷺ نمان و کافره کان له پیغمبر ﷺ نریک
بونهو، پیغمبر ﷺ خوی بی ناساندن و فرموی: [أَنَا النَّبِيُّ لَا كَذِبَ، أَنَا ابْنُ عَبْدِ
الْمُطَّلِبِ] رواه البخاري ومسلم، وفي رواية: [فَطَفِقَ يَرْكُضُ بَعْلَتَهُ قَبْلَ الْكُفَّارِ]، من
پیغمبر ﷺ هیچ درو نیه، من کوری (عَبْدُ الْمُطَّلِبِ) م. جا پیغمبر ﷺ به سواری
هیستزه که ی به ره و کافره کان غاری ده دا.

جا نه وهش نهو پهری نه ترسی و نازایه تی به: سه رکرده ی له شکر به تنهای
بمینیته وهو دوزمن دوره ی بدا، نه و جا به تنهاییش هلمت بیا و ناوی خویشی
ناشکرا بکا، فصلی الله علیه فی الدنيا والآخرة.

جا که نیمامی (البوصیری) باسی نازایه تی پیغمبر ﷺ کرد، له وانیه که سیکی وا
تیبگا: پیغمبر ﷺ به هوی نازایه تی که ی دلره قه و قسه ی تونده؟ جا نه م
تیگه یشتنه رهد ده کاته وهو ده فرموی:

(كَأَنَّمَا) وهك بلی یی (اللُّؤْلُؤُ الْمَكْنُونُ) نهو گه و مه ره ی پاریزراوه (فِي صَدْفٍ) له ناو
به رگی خوی دا (مِنْ) هاتوته دهره وه له (مَعْدِنِي مَنْطِقٍ مِنْهُ) شوینی گوفتاری
پیغمبر ﷺ (وَمُبْتَسَمٍ) له شوینی زهرده خه نی پیغمبر ﷺ.

جا بزانه: لیره دا ویچواندنی ناوه ژووی به کار هیناوه و مه به سستی نه وهی: فرموده کانی
پیغمبر ﷺ که له ده می موباره کی دهرده چن و ددانه پیروزه کانشی دهرده که ون،

لا طيب يعدلُ تريباً ضمَّ أعظمه (٥٨) طوبى لمن تشق منه ومُلتم

وهك گوههري پاريززاوله له ناو بهرگي خوي دا. جا نه ماش نامازه بؤ حه ديسه كه ي (أُم مَعْبُد) ده كا، كه له مه دحي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمويه تي: ﴿كَأَنَّ مَنْطِقَهُ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خِرَزَاتُ نَظْمٍ يَتَحَدَّرْنَ﴾ رواه الطبراني والبيهقي وصححه الحاكم، گوفتاري پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وهك گوههريه كاني داويرز كراو بوو: كه له سه ره وه را شور دهنه خواره وه.

ئينجا كه نيمامي (البوصيري) مه دحي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كرد له حاله تي زيانى دا، ويستي مه دحيكي دواى وه فاتيشى بكا و فرموي:

(لا طيب) هيچ بونيكى خوش نيه كه (يعدل) به كسان بي له گه ل (تريباً) بؤنى نه و گله ي كه (ضمَّ أعظمه) نيسقانه كاني پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وه ناوه خو گرتوه، واته: ده وهري له جهسته پيروزه كه ي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ داوه و به هؤى بؤنه خوشه كه ي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، گله كه بؤنخوش بووه.

حه زره تي (أنس) رضي الله عنه فرمويه تي: ﴿مَا شَمَمْتُ رَائِحَةَ أَطِيبٍ مِنْ رِيحِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ﴾ رواه البخاري ومسلم، هيچ بونيكم بون نه كردوه له بؤنى پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خوشتر بي.

هه روه ها ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رضي الله عنهما سب: لَمَّا قُبِضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ عَلَيْهِ أَبُو بَكْرٍ فَوَضَعَ فَاهُ عَلَى جَبِينِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُقْبَلُهُ وَيَقُولُ: يَا بِي وَأُمِّي طُبْتُ حَيًّا وَمَيِّتًا﴾ رواه البزار بسند صحيح، كه پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وه فاتى كرد، نيمامي (أبو بكر) رضي الله عنه هاته ژووره وه وه دهمي خوي له سه ر نيوجاوانى پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دانا و ماچي ده كرد و ده يفهرموو: به باوكم و دايكمه وه به فيدات م، به زيندوويي و به مردوويي بؤت خوشه.

(طوبى) خوشى و شادى (لمنتشيق منه) بؤ نه و كه سه ي بؤنى گلي گويي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده كا و (ومُلتم) پويي خوي پيدا ديني و ماچي ده كا.

وا دياره له لاي نيمامي (البوصيري) دروسته: گويي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ماچ بكرى، هه روهك چهند زانايه كيش ريگه يان داوه، به لام به مه زه بي نيمامي (الشافعي): ماچ كردن و ده ست پيدا هيتاني ديوارى گويي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ناپه سه نده، هه روهك نيمام (النواوى) له (المجموع) دا فرمويه تي.

جا بزانه: به (إجماع) زانايانى نيسلام: نه و خاكه ي ده وهري له جهسته پيروزه كه ي پيغه مبهري صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ داوه، له (كعبه) ش گه وره تره وه هم زياره تي گويي پيغه مبهريش سوننه ته، به و شيوه ي له (ميرگ و گولزاري به ها) دا پوونم كردوته وه.

﴿الفصل الرابع: في مولده ﷺ﴾

أَبَان مَوْلِدُهُ عَنْ طَيْبِ عُنْصُرِهِ (٥٩) يَا طَيْبٌ مُبْتَدَأَ مِنْهُ وَمُخْتَمَمٌ

جا لیتره دا نیمام (ابن قدامة) و نیمامی (النَّوای) و نیمام (ابن کثیر) گپراویه تیانه وه: (الْعُنْبِي) فهرمویه تی: جاریک له خزمهت گوری پیغمبر ﷺ دانیشتبوم، عه ره بیتک هات و گوتی: (السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ)، بیستومه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا﴾ النساء: ٦٤، نه گهر نهوان ستمیان له خویان کرد: به تاوانکردن جا هاتنه لای تو- نهی پیغمبر ﷺ - جا له خوا پارانه وه تا کو له گونا هیان خوش بیی و پیغمبریش ﷺ بویان پارا وه، ده بین خوی گه وره توبه یان قبول ده کا و ره هیان بی ده کا.

نینجا عه ره به که گوتی: وا هاتمه لای تو- نهی پیغمبر ﷺ - له خوا ده پاریمه وه: له گونا هم خوش بیی، توش ده که مه تکا کار له لای خوی گه وره. جا عه ره به که نه م شیعرانه ی گوتن: ﴿

يَا خَيْرَ مَنْ دَفِنْتَ بِالْقَاعِ أَعْظَمُهُ * فَطَابَ مِنْ طَيِّبِينَ الْقَاعِ وَالْأَكْمُ

نَفْسِي الْفِدَاءَ لِقَبْرِ أَنْتَ سَاكِنُهُ * فِيهِ الْعَفَافُ وَفِيهِ الْجُودُ وَالْكَرَمُ

(الْعُنْبِي) فهرمویه تی: نینجا عه ره به که ریوشت، منیش خه وتم و پیغمبر ﷺ له خه ونمدا بینی و فهرموی: ﴿نهی (الْعُنْبِي) موزده بلده عه ره به که خوی گه وره لی خوش بوو﴾. بیوانه (تفسیر ابن کثیر) النساء (٦٤) و (مغنی ابن قدامة) ب (٣) ل (٥٩٩-٦٠٢) و (الانکار للإمام النَّوای) ل (٩٧ و ١٧٤).

جا بزانه: نه م دوو (بیت) هی پرا بردو له سهر دیواری گوری پیغمبر ﷺ نووسراونه وه و تا کاتی نووسینی نه م روونکردنه وه یه ش نووسینه که هه ر ماوه، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَرْسَلَهُ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ دَائِمًا فِي الدُّنْيَا وَيَوْمَ الدِّينِ.

﴿الفصل الرابع: في مولده ﷺ﴾

﴿به شی چواره م: له باسی له دایکبونی پیغمبر ﷺ﴾

پیغمبر ﷺ له رۆژی دوو شه ممه (١٢) دوانزه ی مانگی (ربیع الأول) سالی (فیل)، به رامبه ر (٢٠) بیستی (نیسان) ی سالی (٥٧١) پینج سه دو حه فتا و یه کی زایینی، له شاری (مکه) ی پیروز له دایک بووه، جا له شهوی له دایکبونی دا چه ند نیشانه یه کی سهیر رویاندا، نیمامی (البوصیری) باسی هه ندیکیان ده کا و ده فهرموی:

(أَبَان) ناشکرای کرد (مَوْلِدُهُ) نیشانه کانی له دایکبونی پیغمبر ﷺ (عَنْ طَيْبِ

يَوْمَ تَفْرَسُ فِيهِ الْفَرَسُ أَنَّهُمْ (٦٠) قَدْ أُذِرُوا بِحُلُولِ الْبُؤْسِ وَالنَّقَمِ
وَبَاتَ إِيوَانُ كِسْرَى وَهُوَ مُنْصَدَعٌ (٦١) كَشْمَلُ أَصْحَابِ كِسْرَى غَيْرِ مُلْتَمِ

عَنْصُرِهِ) پاکی و بیگردی و چاخ و بنجینه‌ی پیغمبر ﷺ. واته: به پروداوه‌کانی
شوی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ خوی گه‌وره ناشکرای کرد که بنجینه و نه‌ژادی
پیغمبر ﷺ پاک و بیگه‌رده، هر له باب (آدم) وه ﷺ تا ده‌گانه (عبدالله) ی باوکی.
(يا طيب مُبْتَدِئاً) نای چند پاک و بیگه‌رده لای سه‌ره‌تای: که باب (آدم) ه ﷺ (مِنْهُ)
له نه‌ژادی پیغمبر ﷺ، هم (وَمَخْتَمٌ) لای کوتایی نه‌ژادیشی: که (عبدالله) ی
باوکیه‌تی، پیغمبر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿أَبْنَى خَرَجْتُ مِنْ نِكَاحٍ وَلَمْ أُخْرَجْ مِنْ
سِفَاحٍ﴾ حدیث حسن رواه البیهقی، من به‌رده‌وام له ماره‌برینیکی حه‌لاله‌وه ده‌ره‌اتوم، له
جیماعی حه‌رام ده‌ره‌اتوم.

له‌م باره‌یه‌وه (عاجز) فه‌رمویه‌تی:

(نُورِی) له (آدم) پشت به پشت * هه‌تا به (عبدالله) گه‌یشت

هم (آمنة) ی حوری سروشت * (مَحْفُوظ) بوو (طُرَّة) داری من

ئینجا به و پینج (بیت) هی داهاتوو، ئیمامی (البوصیری) چند پروداویکی سه‌یر باس
ده‌کا: که له شوی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ به سه‌رده‌وله‌تی فارسه‌کاندا
هاتون و ده‌فه‌رموی:

(يَوْمَ) کاتی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ نه‌و کاته بوو: که (تَفْرَسُ فِيهِ الْفَرَسُ)
فارسه‌کان هه‌ستیان کرد و بویان ناشکرا بوو (أَنَّهُمْ) نه‌وان (قَدْ أُذِرُوا) به‌راستی
ئاگادارکرانه‌وه و ترسیندراون (بِحُلُولِ الْبُؤْسِ) به‌هاتنی دلته‌نگی و (وَالنَّقَمِ)
سزادان، واته: به نیشانه‌کانی شوی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ، فارسه‌کان
ئاگادارکرانه‌وه: که له سه‌رده‌ستی نه‌و پیغمبر ﷺ و (صَحَابَةَ) کانی وی ﷺ
ده‌وله‌تیاں له‌ناو ده‌چی و توشی دلته‌نگی و مالویرانی ده‌بن.

(و) هه‌روه‌ها: له شوی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ (بَاتَ إِيوَانُ كِسْرَى) تا قی
(كِسْرَى) وه‌های لیها (وَهُوَ مُنْصَدَعٌ) قه‌لشت و له‌ت بوو.

تاقی (کسری): ده‌که‌ویته شاروچکه‌ی (مدائن)، له باشوری (بغداد)، پاشای فارسه‌کان
له‌وی داده‌نیش و ولاتی به‌ریوه ده‌برد، جا له شوی له‌دایکبونی پیغمبر ﷺ
هه‌ژاوه و له‌ت بوو و چوارده به‌ره‌یوانی لی که‌وتنه خواره‌وه. جا نه‌م له‌تبوونه‌ی

وَالنَّارُ خَامِدَةٌ الْأَنْفَاسِ مِنْ أَسْفَ (٦٢) عَلَيْهِ وَالنَّهْرُ سَاهِي الْعَيْنِ مِنْ سَدَمٍ
 وَسَاءَ سَاوَةٌ أَنْ غَاضَتْ بُحَيْرَتُهَا (٦٣) وَرَدَّ وَارِدُهَا بِالغَيْظِ حِينَ ظَمَى
 كَأَنَّ بِالنَّارِ مَا بِالْمَاءِ مِنْ بَلَلٍ (٦٤) حُزْنًا وَبِالْمَاءِ مَا بِالنَّارِ مِنْ ضَرَمٍ

تاقی (کسری) یه کتری نه گرتوه (کشمَل اَصْحَابِ کِسْرَى) هه روهک هاوړپیکان و
 له شکری (کسری) ش پهرت بون و (غیر مُلْتَمِّمٌ) یه کتربیان نه گرتوه.

واته: له سه رده می نیامی (عمر) دا ﷺ به سه رکردایه تی حه زره تی (سعد بن ابي
 وقاص ﷺ) و ا به به شداری (٥٠٠٠) پینج هه زار کورد- که له سه رده سستی حه زره تی
 (جانبان) ی کوردی ﷺ موسولمان بوبون- ته ختو به ختی (کسری) تیک شکیندرا.

جا نم باسه م به دریزی له (میرگو گولزاری به هار) دا پوون کردوته وه.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه ردا ﷺ (النَّارُ نَاغِرِي فَارِسَه كَانِي
 نَاغِرِي رَسْتِ (خَامِدَةٌ الْأَنْفَاسِ) بلیسه ی نه ما و کوزاوه (مِنْ أَسْفَ) به هوی نیگه رانی و
 خه فته تباری (عَلَيْهِ) له سه ر له دایکبوونی پیغه مبه ردا ﷺ، جا نه و ناگره له پیش نه و
 شه وه دا هه زار سال بوو، نه کوزا یو وه و ناگره رسته کان نه یان په رست.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه ردا ﷺ (النَّهْرُ رِيَابِي (الْفُرَاتِ): که له
 ری (سُورِيَّة) وه دیته عیراق (سَاهِي الْعَيْنِ) چاوه که ی غافل و بی ناگا بوو و له
 رویشته که ی دا هه له ی کرد و پیگی خوی گوړی و به ره و ده سستی (سَمَاوَةٌ) ی عیراق
 لای دا (مِنْ سَدَمٍ) به هوی دلگیر بوون و سوی لیبوونه وه ی نه و نایینه پووجه ی له و
 شوینه دا نه نجم ددرا و به هاتنی پیغه مبه ردا ﷺ له ناو ده چی.

جا تا نیستاش پیگوړپه که ی پویاری (الْفُرَاتِ) هه ماوه و له ده سستی (سَمَاوَةٌ) بووه ته
 دوو به شو له نزیك شاری (سَمَاوَةٌ) تیک ده که نه وه.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه ردا ﷺ (سَاءَ سَاوَةٌ) دانیشتوانی شاری
 (سَاوَةٌ) ی دلگیر و خه فته تبار کرد (أَنْ غَاضَتْ بُحَيْرَتُهَا) پووجه ی ناوی ده ریچه که ی،
 واته: به وشکبوونی ناوی ده ریچه که یان خه فته تبار بون، چونکه هیچ ناوی تیدا نه ما و
 (وَرَدَّ وَارِدُهَا) ناوهینه که شی گه پیندراوه (بِالغَيْظِ) به یق و قینه وه (حِينَ ظَمَى) له و
 کاته ی تینو بوو، چونکه هیچ ناو له ده ریچه که دا نه ما بو بیخواته وه.

جا کوزاوه ی ناگری ناگره رسته کان و وشکبونی ده ریچه ی (سَاوَةٌ) به شیوه یه کی
 وه ها بوو: (كَأَنَّ بِالنَّارِ) وهک بلی ی: شوینی ناگره کوزاوه که نه وها ته ر بووه
 (مَا بِالْمَاءِ مِنْ بَلَلٍ) وهک نه و ته رایه تیه ی له ناودا هیه (حُزْنًا) به هوی غه مباری،

وَالْجَنُّ تَهْتَفُ وَالْأَنْوَارُ ساطِعَةٌ (٦٥) وَالْحَقُّ يَظْهَرُ مِنْ مَعْنَى وَمِنْ كَلِمِ

هم (وبالمناء) شوینى ناوی ده ریاجه کهش ئه وها گهرم بووه (ما بالنار من ضرْم) وهک ئه و گهرمیه ی له بلیسه ی ناگردا هه یه .

جا به لگه ی ئه و نیشانان ه ی پاردوو ئه مه یه : ﴿عَنْ مَخْرُومِ بْنِ هَانِيٍّ الْمَخْرُومِيِّ عَنْ أَبِيهِ: لَمَّا كَانَتْ اللَّيْلَةُ الَّتِي وُلِدَ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ارْتَجَّ إِيوَانُ كَسْرَى وَسَقَطَتْ مِنْهُ أَرْبَعُ عَشْرَةَ شُرْفَةً، وَخَمَدَتْ نَارُ فَارِسَ وَلَمْ تَخْمُدْ قَبْلَ ذَلِكَ بِأَلْفِ عَامٍ، وَغَاضَتْ بُحَيْرَةُ سَاوَةَ، وَرَأَى الْمُؤَبِدَانُ إِبِلًا صَعَابًا تَقْوُذُ خَيْلًا عَرَابًا قَدْ قَطَعَتْ دَجْلَةَ وَانْتَشَرَتْ فِي بِلَادِهَا... ثُمَّ ذَكَرَ قَوْلَ سَطِيحٍ: إِذَا كَثُرَتِ التَّلَاوَةُ وَظَهَرَ صَاحِبُ الْهَرَاوَةِ وَفَاضَ وادى السَّمَاءِ وَغَاضَتْ بُحَيْرَةُ سَاوَةَ وَخَمَدَتْ نَارُ فَارِسَ، فَلَيْسَ الشَّامُ لِسَطِيحٍ شَامًا-زَادَ فِي رِوَايَةٍ:- فَلَيْسَتْ بَابِلُ لِلْفَرَسِ مُقَامًا...﴾ رِوَاهُ بِنْتَامَهُ الْحَافِظَانُ: الْخِرَانِطِيُّ وَابْنُ بَيْهَقِيٍّ، وَذَكَرَهُ الْحَافِظُ ابْنَ كَثِيرٍ فِي الْبَدَايَةِ وَالنِّهَايَةِ، وَالْإِمَامُ الْحَلَبِيُّ فِي سِيرَتِهِ، لَهُوَ شَهْوَةٌ يَتَغَمَّبُهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَهُ دَايِكُ بُو: تَاقِي (كَسْرَى) هَمْزَاوَهُ وَجَوَارِدَهُ بَمَرِ هَهْ يَوَانِي لِي كَهْوَتَنِهِ خَوَارِوَهُ، نَاغْرِي نَاغْرِي پَهْرَسْتَه كَانِي (فَارِس) كَوْزَاوَهُ، كَه لَه پِشْدَا هَه زَار سَال بُو نَه كَوْزَا بُو وَه، نَاوِي دَه رِيَا جَهِي (سَاوَةَ) رُو جُو وَه خَوَارِوَهُ وَشَك بُو، (الْمُؤَبِدَانُ) = گَه وَرَهِي دَاوَه رَه كَانِي نَاغْرِي پَهْرَسْتَه كَان لَه خَه وَنِدَا دِي تِي: چَه نِد وَشَرِي كِي خَوْشَه كَرَاو چَه نِد نَه سِي كِي عَه رَه بِيَان رَا دَه كِي شَان وَ لَه رُو وَبَارِي (دَجْلَةَ) عِيْرَاق پَه رِي سَه وَه وَ لَه وَ لَاتَه دَا بِلَاو بُو نَه وَه - مَه بَه سَت (صَحَابَةُ) ي يَتَغَمَّبُهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ - ... نِي نَجَا (سَطِيح) ي (كَاهِن) ش گَوْتِي: هَه ر كَاتِي ك خَوِي نِدْنِي قُوْرِنَان زُوْر بُو، خَاوَه نِي دَار عَسَا يَه كَه ش - كَه يَتَغَمَّبُهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ - نَا شَكْرَا بُو، دُوْلِي (سَمَاوَةَ) ش لَافَاوِي لِي هَه لَسَا وَتَه: بَه هُوِي لَادَانِي رُو بَارِي (فَرَات)، كَه بَا سَمَان كَرَد - دَه رِيَا جَهِي (سَاوَةَ) ش وَشَك بُو، نَاغْرِي (فَارِس) كَوْزَاوَهُ، نَه وَ كَاتَه (شَام) وَ لَاتِي (سَطِيح) نِي هُو (بَابِل) ش شوِي نِي مَانَه وَهِي فَارِسَه كَان نِي ه.

جَا بَزَانَه: (سَاوَةَ) شَارُو چَكَه يَه ك بُو لَه ئِيْرَان لَه نِيْوَان (قَم) وَ (هَمْذَان)، تَا سَه رَه تَا ي سَه دَه ي حَه فْتَه مِي كُو چِي هَه رِ نَاوَه دَان بُو، دَانِي شْتُو وَه كَانِي هَه مَوِي لَه سَه رَه زَه بِي نِي مَامِي (الشَّافِعِي) بُوْن، جَا كَه وَتَنَه بَه رِ هِيْرَشِي (تَنَر) وَ هَه مَوُو دَانِي شْتُو وَه كَانِيَان كُو شْتَنُو شَارُو چَكَه كَه شِيَان وَ يْرَان كَرَد، إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ.

نِي نَجَا هَه ر لَه شَهْوِي لَه دَا يَكْبُو نِي يَتَغَمَّبُهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ (وَالْجَنُّ تَهْتَفُ) جِنُّو كَه هَا وَرِيَان دَه كَرَد وَ بَه دَه نَكِي بَه رَز دَه يَان گَوْت: نَه م شَه وَ يَتَغَمَّبُهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَهُ دَا يَك بُو ﴿عَنْ أَسْمَاءَ

بنت أبي بكر رضي الله عنه: أن ورقة بن نوفل وزيد بن عمرو أتيا التجاشي، فقال ورقة: أيها الملك أني قد بت عند وثن لنا، إذ سمعت من جوفه هاتفا يقول:
(وُلد النبي فذلت الأملاك * ونأى الضلال وأدبر الإشراك)

ثم ائتس الصنم على وجهه* روى الحافظ الخرائطي، وذكره الحافظ ابن كثير في البداية والنهاية، (ورقة) به (التجاشي) ي گوت: نهى پاشا من شهونك له لای بتیکی خزمان ما بومهوه، له ناکاو گویم لیوو له ناو بته که دا دهنگیگی بهرز دهیگوت: (پیغمبر ﷺ له دایک بوو، پاشایه کان زهلیل بون، گو مرایی دور کهوتهوه، هاوبه شدانان بو خوا پستی دا و رویشت)، نینجا بته که به سهر رووی دا کهوت.

جا بزانه: له و کاتهی (وخی) شى بو هات و بووه پیغمبر ﷺ، جنوکه هاواریان کردو مه والی پیغمبرایه تییان پاگه یاند، ههروهک له (صحیح البخاری) له باسی موسولمانبوونی نیمام (عمر ﷺ) گتیراویه تیهوه.

(و) هه ره له شهوی له دایکبوونی پیغمبر ﷺ (الأنوار) پوناکیه کان (ساطعة) ناشکرا ده بون و نهو خانوهی پیغمبر ﷺ تى دا له دایک بوو، گشتی پوناک بووه، ههروهک نیمامی (البیهقی) گتیراویه تیهوه.

هم (العریاض بن ساریه) ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ أُمَّ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ رَأَتْ حِينَ وَضَعَتْهُ نُوراً أَضَاءَتْ لَهُ قُصُورَ الشَّامِ﴾ سنده صحیح روه الإمام أحمد والطبرانی، دایکی پیغمبر ﷺ له کاتی دانانی پیغمبر ﷺ نوریکی دیت، ته لاره کانی (شام) ی روناک کردنهوه.

جا بزانه: دوو جار (آمنة) دیتی (نور) یکی لی هاته دهره وهو ته لاره کانی (بصری) ی پوناک کردنهوه:

یه کهم: ﴿له شهوی له دایکبوونی پیغمبر ﷺ (آمنة) دیتی (نور) یکی لی هاته دهره وهو ته لاره کانی (بصری) ی روناک کردنهوه﴾.

دووهم: هم له حه دیستکی تری (صحیح) دا هاتوه: ﴿لهو شهوی (آمنة) پیغمبری ﷺ وهزگ کهوتوه- به هه مان شیوه- (نور) یکی نهوهای دیتوه﴾.

واته: له کاتی وهزگکه وتنی پیغمبر ﷺ له خه وندا (نور) هکهی دیت، به لام له شهوی له دایکبوونی پیغمبر ﷺ به ناشکرایی به چاوی خوئی دیتی (نور) هکهی لی هاته دهره وهو. ههروهک نیمام (ابن کثیر) فه رمویه تی.

له باره ی نهو نیشانه گه وره یه (أحمد شوقی) ده لی:

عَمُوا وَصَمُّوا فإِعْلَانُ البَشَائِرِ لَمْ (٦٦) تُسْمِعْ وَبَارِقَةُ الإِنذَارِ لَمْ تُشَمِّمْ
مِنْ بَعْدِ مَا أَخْبَرَ الأَقْوَامَ كَاهِنُهُمْ (٦٧) بَأَنَّ دِينَهُمُ المَعْوَجَّ لَمْ يَقُمْ

وَلِدِ الهُدَى فَالكَائِنَاتُ ضِيَاءٌ * وَفَمِ الزَّمَانِ تَبَسُّمٌ وَثَنَاءُ
الرُّوحِ وَالمَلَأُ المَلَائِكُ حَوْلَهُ * لِلدِّينِ وَالدُّنْيَا بِهِ بُشْرَاءُ

پینمونی که پیغمبره ﷺ - له دایک بو، جا ه موو بوونه وەر پوناکی به و ده می
ئو کاتهش زه رده خه نه و مه دخی پیغمبره ﷺ، حه زه تی (جبرائیل) و کومه لی
(ملائکة) ش له ده وره ی وی بو ئه م دینو دونیا به به وی موژده دهرن.

(وَالْحَقُّ) راستی هاوارکردنی جنۆکه که ده یانگوت: پیغمبره ﷺ له دایک بوو
(يُظْهِرُ) ناشکرا ده بی (مِنْ مَعْنَى) له واته ی قورپان و (وَمِنْ كَلِمٍ) له وشه کانی
قورپان، چونکه سوپه تی ﴿قُلْ أَوْحِيَ إِلَيَّ﴾ به لگه یه: که به هوی هاتنی پیغمبره ﷺ
جنۆکه کان له چوونه ناسمان قه ده غه کران.

جا له وانه یه که سیک پرسیار بکا: نه گه ر راستی گوته ی جنۆکه قورپان ناشکرای
بکا و پوناکی بلاو بو بیته وه، بوچی کافره کان باوه پریان به پیغمبره ﷺ نه ده کرد؟ جا
نیمامی (البوصيري) له وه لامدا ده فهرموی:

(عَمُوا) کافره کان کویر بویون و (وَصَمُّوا) که ر بویون، بوی (فإِعْلَانُ البَشَائِرِ)
ناشکراکردنی هه واله کانی مژده دهره کان (لَمْ تُسْمِعْ) نه بیسترا، واته: قبول نه کرا، جا
هه ندیک له و مژده دهرانه جنۆکه بون، که باسمان کردن، هه م حه زه تی (عیسی)
پیغمبره ﷺ مژده ی هاتنی پیغمبره ﷺ داوه و فهرمویه تی: ﴿وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ
يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ﴾ المص: ٦، هُوَ (بَنِي إِسْرَائِيلَ)... مِنْ مژده دهرم به پیغمبره ﷺ
له دوا ی من دی ناوی (أَحْمَدُ) ه ﷺ.

که واته: هه روه ک کافره کانی (مَكَّة) گوئیان نه دا مژده ی جنۆکه کان، ئه وه اش
گاوه کان = دیانه کان گوئیان نه دا مژده ی حه زه تی (عیسی) ی پیغمبره ﷺ
خویان ﷺ. هه م (وَبَارِقَةُ الإِنذَارِ) بروسکه ی ترساندن و ناگادارکردنه وه له هاتنی
پیغمبره ﷺ (لَمْ تُشَمِّمْ) ته ماشای نه کرا و نه دیترا.

جا که سیک بوی هه یه بلی: ئه وه زانیمان مژده دهره کان کینه، ئه دی ترسینه ره کان
کی بون؟ جا نیمامی (البوصيري) ترسینه ره کانیش پوون ده کاته وه و ده فهرموی:

(مِنْ بَعْدِ مَا) بروسکه ی ترساندن گوئی نه درایی، پاش ئه وه ی (أَخْبَرَ الأَقْوَامَ)
هه والی که یانده کافره کان (كَاهِنُهُمْ) هه والگویی نادیاره کانی ئه وان، واته: ئه و

وَبَعْدَمَا عَايَنُوا فِي الْأَفْقِ مِنْ شُهْبٍ (٦٨) مُنْقَضَةً وَفَوْقَ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ صَنَمٍ

فالتجيانه‌ی ده‌یانگوت: نیمه (غیب)= زانستی نادیار ده‌زانی، چونکه کافره‌کان زود متمانه‌یان به قسه‌کانی هه‌والکوی نادیاره‌کان هه‌بوو، ده‌بوا ئه‌و هه‌واله‌شیان باوه‌ر کردبا، که هه‌والکویه‌که پی‌ی گوتن: (بِأَنَّ دِينَهُمُ الْمُعْجَجُ) ثابینه چه‌وتو پوجه‌له‌که‌ی نه‌وان (لَمْ يَقُمْ) جیگیر نابیه‌ نامینه‌ی.

﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَانَ يَهُودِيٌّ يَتَجَرُّ فِي مَكَّةَ، فَلَمَّا كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي وَلَدَ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، قَالَ فِي مَجْلِسٍ مِنْ قُرَيْشٍ: وَلَدَ هَذِهِ اللَّيْلَةَ نَبِيٌّ هَذِهِ الْأُمَّةِ الْأَخِيرَةَ... فَلَمَّا ذَهَبُوا مَعَهُ إِلَى آمَنَةَ وَنَظَرَ الْيَهُودِيُّ إِلَى شَامَةِ التُّبُوَّةِ وَقَعَ مَعْشِيًا عَلَيْهِ، فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ: ذَهَبَتِ التُّبُوَّةُ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ، يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ أَمَا وَاللَّهِ لَيْسَطُونَ بِكُمْ سَطْوَةً يَخْرُجُ خَبْرُهَا مِنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ﴾ روه ابن سعد والحاكم والبيهقي، جوله‌که‌یه‌که له (مکة) دا بازارگانی ده‌کرد، جا له شه‌وی له‌دا‌یکبونی پی‌غهمبه‌ردا ﷺ له دانیشگه‌یه‌کی (قُرَيْشٍ) دا گوتی: نهم شه‌و پی‌غهمبه‌ری نهم نومه‌ته‌ی ناخیر زه‌مان له‌دا‌یک بوو... جا که له‌گه‌لی چونه لای (آمنه)، جوله‌که‌که تهماشای نیشانه‌ی پی‌غهمبه‌ریه‌تی کرد، به‌کسه‌ر بی هوش بوو، جا که وه‌هوش هاته‌وه، گوتی: پی‌غهمبه‌ریه‌تی له (بنی اسرائیل) رژی، هه‌گه‌لی (قُرَيْشٍ) به‌و خواجه نهم پی‌غهمبه‌ره کاریکتان پی‌ ده‌کا، هه‌واله‌که‌ی ده‌رواته روزه‌ه‌لات و روزه‌اناوا.

جا بزانه: هه‌ر چه‌ند جار جاره هه‌والکوی نادیاره‌کان هه‌والیکی راستیان پاده‌گه‌یاند و له سه‌رده‌می پیش نیسلامدا خه‌لک باوه‌ری پی‌ده‌کردن، به‌لام له نیسلامدا چه‌رامه باوه‌ریان پی‌بکری، چونکه پی‌غهمبه‌ره ﷺ هه‌رمویه‌تی: ﴿مَنْ أَتَى عَرَافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً﴾ روه مسلم، هه‌ر که‌سێک بجیته لای فالتجی و پرسیار له شتیک لییکا، نه‌وه خیزی نویژی چله شه‌وی بو نانووسری. وفی روایة الإمام احمد: ﴿مَنْ أَتَى عَرَافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ﴾: هه‌ر که‌سێک بجیته لای فالتجی، یان لای نه‌و که‌سه‌ی زانستی نادیار نه‌لی، باوه‌ریشی پی‌کرد، به‌راستی نه‌وه کوفری کردوه به‌و قورنانه‌ی بو پی‌غهمبه‌ره ﷺ هاتوته خواره‌وه.

(و) هه‌روه‌ها بروسکه‌ی ترساندن گوتی نه‌درایی (بَعْدَمَا عَايَنُوا) پاش نه‌وه‌ی کافره‌کان به چاوی خویان دیتیان (فِي الْأَفْقِ) له به‌رزاییه‌کانی ناسمان (مِنْ شُهْبٍ) نه‌نیه‌ شگه‌ری له نه‌سستیره‌کانی ناسمانه‌وه ده‌هاویشتره شه‌یتانه‌کان.

حَتَّىٰ غَدَا عَنْ طَرِيقِ الْوَحْيِ مُنْهَزِمٌ (٦٩) مِنَ الشَّيَاطِينِ يَقْفُو إِثْرَ مُنْهَزِمٍ

واته: پیش له دایکبونی پیغمبر ﷺ شهیتانه کان سه رده که وتن بؤ ناسمان و گوئیان له قسه کانی (ملائکه) ده گرتو له ناو خه لکی دا بلاویان ده کرده وه، جا که پیغمبر ﷺ له دایک بوو، هه ندی رینگه ی ناسمانیان له قه ده غه کرا و بلیسه ناگری نه ستیره کانیان بؤ ده اویشتر، ئینجا که پیغمبر ﷺ (وَحْي) بؤ هات و بووه پیغمبر ﷺ به یه کجاری له هه موو ناسمانه کان قه ده غه کران و ده سوتیندران.

جا له م باره یه وه خوی گه وره ده فه رموی: ﴿وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْمَعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شَهَابًا رَصْدًا﴾ الجن: ٩، جنو که گوئیان: پیشتر نیمه له هه ندیک شوینه کانی ناسمان داده نیشتن بؤ گوینگرتن له قسه ی (ملائکه)، جا هه ر که سیک ئیستا گوئی له قسه ی (ملائکه) بگری، نه وه بلیسه ی ناگری نه ستیره ی ده ست ده که وه ی بؤی نامه ده کرا وه ده سوتینی.

(مُنْقِضَةٌ) نه و بلیسه ناگری نه ستیره کان داده پرزیته خواره وه بؤ سه شهیتانه کان (وَفَقَ مَا فِي الْأَرْضِ) وه که نه و دارژانه ی له زه میندا هیه (مَنْ صَنَمٌ) له که وتنه خواره وه ی بتو سه نه مه کان، له شهوی له دایکبونی پیغمبر ﷺ، هه ر وه که له گنرانه وه ی (وَرَقَّة) دا رابرا.

هه م (عَبْدُ الْمُطَّلِبِ) ی باپیری پیغمبر ﷺ فه رمویه تی: ﴿كُنْتُ فِي الْكَعْبَةِ فَرَأَيْتُ الْأَصْنَامَ سَقَطَتْ وَخَرَّتْ سُجَّدًا وَسَمِعْتُ صَوْتًا مِنَ الْكَعْبَةِ يَقُولُ: وَلِدَ الْمُصْطَفَى الْمُخْتَارِ...﴾ ذکره الامام الطهري في سيرته، و ذكره الحافظ ابن كثير في البداية والنهاية بلفظ آخر، من له (كَعْبَةٌ) دا بوم، دیتم سه نه مه کان که وتنه خواره وه و سوجه دیان برد، گویم لیوو ده نگیک له (كَعْبَةٌ) ده یگوت: پیغمبری بژارده له دایک بوو ﷺ.

جا ئیمامی (البوصيري) باسی شهیتانه کان ده کا: که له ترسی دارژانی بلیسه ی نه ستیره کان هه لده هاتن، ده فه رموی:

حَتَّىٰ غَدَا) به شیوه یه کی وه ها شهیتانه کان به بلیسه ی نه ستیره کان ده سوتیندران، تا وای لیتهات: وازی هینا (عَنْ طَرِيقِ الْوَحْيِ) له رینگه ی (وَحْي)، واته: وازی له چوونه ناسمان هینا (مُنْهَزِمٌ مِنَ الشَّيَاطِينِ) هه لاتوی شهیتانه کان، جا به شیوه یه کی وه ها هه لده هات (يَقْفُو إِثْرَ مُنْهَزِمٍ) هه لاتوو که شوین هه لاتوونکی تر ده که وت، واته: جگه له هه لاتن هیه کارینکی تریان له ناسمان ده ست نه که وت، بؤی

كَأَنَّهُمْ هَرَبًا أَبْطَالُ أَبْرَهَةَ (٧٠) أَوْ عَسْكَرٌ بِالْحَصَى مِنْ رَاحَتِيهِ رُمِي
نَبْذًا بِهِ بَعْدَ تَسْبِيحِ بَيْطَنِهِمَا (٧١) نَبْذَ الْمُسْبِحِ مِنْ أَحْشَاءِ مُلْتَقِمِ

که شهیتان بلیسه‌ی نه‌سستیره‌کانی دیت داده‌پرژانه خواره‌وه، تیگه‌یشت کار له کار
ترازاوه و گوتی: ﴿لَقَدْ وُلِدَ اللَّيْلَةَ وَلَدٌ يُفْسِدُ عَلَيْنَا أَمْرَنَا﴾ أخرجه ابن أبي حاتم فی تفسیره،
بیگومان نهم شهو کوریتک له‌دایک بوو، کاره‌که‌مان لی تیک ده‌دا.
جا ئیمامی (البوصیری) شیوه‌ی هه‌لاتنی شهیتانه‌کان به‌دوای یه‌کتردا باس ده‌کا و
ده‌فه‌رموی:

(كَأَنَّهُمْ هَرَبًا) وهك بلی‌ی شهیتانه‌کان له هه‌لاتندا (أَبْطَالُ أَبْرَهَةَ) وهك پاله‌وانه‌کانی
له‌شکری (أَبْرَهَةَ) بون، که له سالی له‌دایک‌بوونی پیغه‌مبه‌ردا ﷺ هاتبون (کعبه‌ی
پیروژ بروختنن، جا ﴿وَأَرْسَلْ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ * تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجِّيلٍ﴾
الفیل: ۳، خوی گه‌وره بالنده‌ی (أَبَابِيل) ی نارده سه‌ریانو به‌ردبارانیان کردن. جا به
دوای یه‌کتردا هه‌لده‌هاتنو ته‌فروتونیان کردن.

(أَوْ عَسْكَرٌ) یان له هه‌لاتندا وهك له‌شکری کافره‌کان بون: که (بِالْحَصَى) به‌ورده
به‌رد (مِنْ رَاحَتِيهِ) له له‌په‌ده‌سته‌کانی پیغه‌مبه‌ره‌وه ﷺ (رُمِي) بۆیان ده‌هاویشتر و
به‌دوای یه‌کتردا هه‌لاتن، هه‌روهک له‌غه‌زای (بَدْرٍ) پیغه‌مبه‌ره‌وه ﷺ چه‌نگه‌گل و ورده
به‌ردیکی برژانده له‌شکری کافره‌کان، جا کافره‌کان به‌زین و هه‌لاتن، خوی گه‌وره
ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا رَمَيْتْ إِذْ رَمَيْتْ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى﴾ الانفال: ۱۷، نه‌ی پیغه‌مبه‌ره‌وه ﷺ تو نه‌و
چه‌نگه‌گل و به‌رده‌ت نه‌هاویشت، به‌لام خوی گه‌وره‌هاویشتی. واته: که یاننده‌ناو
چاوی کافره‌کان.

هه‌روه‌ها له‌غه‌زای (حُنَيْنٍ) ش ﴿أَخَذَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَصِيَّاتٍ فَرَمَى بِهِنَّ وُجُوهُ الْكُفَّارِ،
ثُمَّ قَالَ: انْهَزْمُوا وَرَبَّ مُحَمَّدٍ ﷺ﴾ پیغه‌مبه‌ره‌وه ﷺ هه‌ندیک ورده به‌ردی هاویشته‌رووی
کافره‌کان، ئینجا فه‌رموی: کافره‌کان هه‌لاتن سویندم به‌خوی (مُحَمَّدٍ) ﷺ.

جا که ئیمامی (البوصیری) هه‌لاتنی شهیتانه‌کانی ویچوانده هه‌لاتنی له‌شکری کافره‌کان و
له‌ویچوانده‌شدا (مُعْجَزَةٌ) یه‌کی پیغه‌مبه‌رایه‌تی له‌ورده به‌رده‌کاندا باس کرد. ویستی
(مُعْجَزَةٌ) یه‌کی تریش له‌هه‌مان په‌گه‌زی ورده به‌رده‌کان باس بکا و فه‌رموی:

(نَبْذًا بِهِ) پیغه‌مبه‌ره‌وه ﷺ نه‌و ورده به‌ردانه‌ی به‌هاویشتن فریدانه‌لای له‌شکری
کافره‌کان، جا نه‌و فریدانه‌ش (بَعْدَ تَسْبِيحِ) له‌دوای ته‌سبیحاتکردنی ورده به‌رده‌کان

﴿ الفَصْلُ الْخَامِسُ: فِي مُعْجَزَاتِهِ ﷺ ﴾

بوو (بِبَطْنِهِمَا) له ناو بهر دهسته کانی پیغهمبهردا ﷺ. واته: ته سبیحاتی ورده بهرده کان، له (مُعْجَزَةٌ) یه کی تر دا بوو، که ئه مه یه: ﴿عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ جَالِسًا وَحَدُّهُ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ ثُمَّ عُمَرُ ثُمَّ عُثْمَانُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ فَتَنَاوَلَ النَّبِيُّ سَبْعَ حَصِيَّاتٍ فَسَبَّحَنَ فِي يَدِهِ ﷺ، وَيَسْمَعُ تَسْبِيحَهُنَّ مِنْ فِي الْحَلْقَةِ...﴾ الحديث، سندده حسن رواه البزار والطبرانی والبيهقي، پیغهمبهردا ﷺ به تنهای دانیشتبوو، جا نیمام (أبو بكر) هات، نینجا نیمام (عمر)، نینجا نیمام (عثمان) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، جا پیغهمبهردا ﷺ حهفت ورده بهردی دانانه ناو دهستی خوئی، جا ورده بهرده کان گو تیان: (سُبْحَانَ اللَّهِ). نهوهی لهو دانیشگه دا بوو، گوئی له ته سبیحاتکردنی ورده بهرده کان بوو.

(نَبَذَ الْمُسَبِّحَ) فریدانی ورده بهرده کان و ته سبیحاته که بیان وه ک فریدانی حه رزه تی (يُونُسَ) پیغهمبهردا ﷺ (مَنْ أَحْشَاءُ مُلْتَقِمًا) له هه ناوی ماسیه قوتده ره که وه، له دواي ته سبیحاتکردنی له ناو زگی ماسیه که دا.

واته: هه روه ک حه رزه تی (يُونُسَ) پیغهمبهردا ﷺ له ناو زگی ئه و ماسیه دا که قوتی دا بوو، ته سبیحاتی ده کرد و ده یفرموو: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ الانبياء: ۸۷، نینجا به فرمانی خوا ماسیه که فریئی دا دهره وه، ته سبیحاتی ورده بهرده کانیش له ناو دهستی پیغهمبهردا ﷺ هه مان ته سبیحاتی خودا بوو و هه ر به فرمانی خوداش: پیغهمبهردا ﷺ ورده بهرده کانی فریئی دان.

نینجا بزانه: جگه له ورده بهرده کان، خوارده مه نیش ته سبیحاتی کردوه ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ... فَلَقَدْ رَأَيْتُ الْمَاءَ يَتَّبِعُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَأَلْقَدُ كُنَّا نَسْمَعُ تَسْبِيحَ الطَّعَامِ وَهُوَ يُؤْكَلُ﴾ رواه البخاري، دیتم ناو هه لده قولاً له نیوان په نجه کانی پیغهمبهردا ﷺ، وه نیمه گویمان له ته سبیحاتکردنی خوارده مه نی ده بوو، لهو حاله ته ی خوارده مه نیه که له لای پیغهمبهردا ﷺ ده خورا.

﴿ الفَصْلُ الْخَامِسُ: فِي مُعْجَزَاتِهِ ﷺ ﴾

﴿ به شی پینجه م: له باسی (مُعْجَزَةٌ) کانی پیغهمبهردا ﷺ ﴾

پیناسه: (مُعْجَزَةٌ) = بی توانا کردن، کاریکه له سنووری توانای ئاده میزاددا نیه، خوای گوره له کاتی مه میدان خواستنه وه دا، له سه ردهستی پیغهمبهردا ﷺ خوئی ئه بهینیتته جی، تاکو باوه ریان پی بکری، که ئه لی: (من پیغهمبهردی خوامه).

جَاءَتْ لِدَعْوَتِهِ الْأَشْجَارُ سَاجِدَةً (٧٢) تَمْشِي إِلَيْهِ عَلَى سَاقٍ بِلَا قَدَمٍ

وهو كه نه سوواتانی (ابراهیم) پیغمبر ﷺ، دارعه سایی (موسی) پیغمبر ﷺ، مردو زیندو و کردنه وهی (عیسی) پیغمبر ﷺ، هه روه ها: له تکردنی مانگ به ناماژهی پیغمبر ﷺ و هه لقولانی ناو له نیوان په نجه کانی پیروزی... همد.

ئینجا بزانه: (مُعْجَزَةٌ) له به میزی به لگهیی دا نه گاته نه و پلهیه، که خوی گه وره به رموی: ﴿صَدَقَ عَبْدِي فِي كُلِّ مَا يُبْلَغُهُ عَنِّي﴾ بهندهی من راست نه کا له هه موو راگه یاندنیکی له لای منه وه.

جا بزانه: گه وره ترین (مُعْجَزَةٌ) پیغمبر ﷺ: قورئانی پیروژه، که به به رده و امی له ناو خه لکدا ده مینی و هیچ پیغمبریک - وه ک پیغمبره ری نیمه - سهیم الصلاة والسلام - (مُعْجَزَةٌ) به رده و امی نیه، هه روه ک نیمامی (الغزالی) له (إحياء العلوم) دا فرمویته.

ئینجا که له (بیت) ی رابردودا نیمامی (البوصیری) ته سببحاتی ورده به رده کانی ویچوانده ته سببحاتی حه زه تی (یونس) پیغمبر ﷺ و باسی فریدانه دهره وهیشی کرد، به م باسکردنه ش ناماژهی بؤ (مُعْجَزَةٌ) یه کی حه زه تی (یونس) پیغمبر ﷺ کرد، له و کاته ی له زگی ماسی فری درا دهره وه، خوی گه وره دره ختیکی کوله کی بؤ پواند تا کو سیبهری لیبکا. نه م جاره نیمامی (البوصیری) ی ویستی باسی نه وه ش بکا: که هه مان (مُعْجَزَةٌ) ی دره خت، خوی گه وره - به شیوه یه کی تر - داویه تیه پیغمبر ﷺ، جا ده فرموی:

(جَاءَتْ) هاتن (لِدَعْوَتِهِ) به هوی بانگکردنی پیغمبر ﷺ (الْأَشْجَارُ) دره خته کان (سَاجِدَةً) به سوچه بردن (تَمْشِي إِلَيْهِ) دره خته که بؤ لای پیغمبره ده رویشت (عَلَى سَاقٍ) له سه ر باقیکی وه ها: که (بِلَا قَدَمٍ) بی پی بوو.

واته: به بی پی دره خته که ده رویشت ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: جَاءَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي عَامِرٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ - وَحَوْلَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَغْدَاقٌ وَشَجَرٌ - فَقَالَ ﷺ: هَلْ لَكَ أَنْ أُرِيكَ آيَةً؟ قَالَ: نَعَمْ. فَدَعَا ﷺ أَغْدَاقًا مِنْهَا فَأَقْبَلَ يَخُذُ الْأَرْضَ وَيَسْجُدُ وَيَرْفَعُ رَأْسَهُ حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيْهِ ﷺ ثُمَّ أَمَرَهُ فَرَجَعَ. فَخَرَجَ الْعَامِرِيُّ وَهُوَ يَقُولُ: وَاللَّهِ لَا أَكْذِبُهُ بِشَيْءٍ يَقُولُهُ أَبَدًا﴾ حدیث صحیح رواه البیهقی و أبو یعلی، پیاویک هاته لای پیغمبر ﷺ، نه و کات هه ندیک دارخورما و دره خت له دهره ی پیغمبر ﷺ بون، جا پیغمبر ﷺ فرموی: نایا (مُعْجَزَةٌ) یه کت نشان بدهم؟ پیاوه کesh گوتی: به لی. جا پیغمبر ﷺ

كَأَنَّمَا سَطَرَتْ سَطْرًا لَمَّا كَتَبَتْ (۷۳) فُرُوغُهَا مِنْ بَدِيعِ الْخَطِّ بِاللَّقَمِ

بانگی دارخورمایه کی کرد، جا دارخورمایه که بهره لای پیغمبر ﷺ هات و هیلتی به زهوی دا ده کیشا و سوجهی ده برد و سه ری خوی له سوجه بهرز ده کرده وه، تا له بهر دهسته کانی پیغمبر ﷺ راهستا، نینجا پیغمبر ﷺ فرمانی به دارخورمایه که کرد: گه راه شوینه که ی خوی، جا پیاوه کهش رویشته و هر ده یگوت: والله هیچی تر پیغمبر ﷺ به درو ناخمه وه له هر شتیکی یلی، هه تاهه تای.

هه روه ها و شتریش سوجهی بو پیغمبر ﷺ برده، هه روه که حه زه تهی (أنس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ) له حه دیسه دریزه که ی و شتره که دا فرمویه تی: ﴿... فَلَمَّا نَظَرَ الْجَمَلَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَقْبَلَ نَحْوَهُ حَتَّى خَرَّ سَاجِدًا بَيْنَ يَدَيْهِ... فَقَالَ لَهُ أَصْحَابُهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذِهِ بَهِيمَةٌ لَا تَعْقُلُ تَسْجُدُ لَكَ! فَتَحَنُّ أَحَقُّ أَنْ نَسْجُدَ لَكَ؟ فَقَالَ ﷺ: لَا يَصْلُحُ لِبَشَرٍ أَنْ يَسْجُدَ لِبَشَرٍ، وَلَوْ صَلَحَ لِبَشَرٍ أَنْ يَسْجُدَ لِبَشَرٍ لَأَمَرْتُ الْمَرْأَةَ أَنْ تَسْجُدَ لِرُؤُوسِهَا...﴾ حدیث صحیح روه الإمام احمد یاسناد جید، که و شتره که تماشای پیغمبر ﷺ کرد، هاته لای و له بهر دهسته کانی پیغمبر ﷺ که وته سوجه بردن... جا (صحابة) کان ﷺ فرمویان: نه ی پیغمبر ﷺ خواهی نه مه نازه لیکه عقلیشی نه و سوجه بو تو ده با! نیمه شیاوترین سوجه بو تو بهین؟ جا پیغمبر ﷺ فرموی: ناگوخی ناده میزاد سوجه بو ناده میزاد بیا، نه گهر گونجا بیا ناده میزاد سوجه بو ناده میزاد بیا، فرمانم ده دا: ژن سوجه بو میردی خوی بیا.

هه روه ها له حه دیسیکی بی میزدا هاتوه: مه و بز سوجه یان بو پیغمبر ﷺ برده، هه روه که نیمام (ابن کثیر) له (البدایة والنهایة) دا میناویه تی.

نینجا بزانه: بوی نیمامی (البوصیری) فرموی: (الأشجار) دره خته کان، چونکه (مُعْجَزَةٌ) ی هاتنی دره خته کان زیاتر له سی جاریش پوی داوه، هه روه که ناماژش بو هاتنی دره ختیکی تر ده کا و ده فرموی:

(كَأَنَّمَا سَطَرَتْ) دره خته که - که هاته لای پیغمبر ﷺ - وه که بلی هیلیکی کیشا (سَطْرًا) هیلیکی راست وه کو پینوس (لَمَّا كَتَبَتْ) به هوی نه و نووسینه ی (فُرُوغُهَا) لقه کانی نووسیوی (مِنْ بَدِيعِ الْخَطِّ) به نووسینیکی جوان و راست (بِاللَّقَمِ) له ناوهندی ریگه که.

واته: دره خته که - بی خواروخیچی - راست و راست به ناوهندی ریگه دا هاته لای

مَثَلُ الْعِمَامَةِ أَنَّى سَارَ سَائِرَةٌ (٧٤) تَقِيهِ حَرٌّ وَطَيْسٌ لِلْهَجِيرِ حَمِي

پیغمبر ﷺ، شوینی لقه کانیشی له ریگه دا دیار بوو. جا نه مهش نامازده به بو نه م
حه دیسه: ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: كُنَّا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَأَقْبَلَ أَعْرَابِيٌّ، فَقَالَ
لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: ... تَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ؟
قَالَ: مَنْ شَاهَدَ عَلَيَّ مَا تَقُولُ؟ قَالَ ﷺ: هَذِهِ الشَّجَرَةُ. فَدَعَاهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَأَقْبَلَتْ
تَحْدُ الْأَرْضَ خَدًّا فَقَامَتْ بَيْنَ يَدَيْهِ ﷺ فَاسْتَشْهَدَهَا ثَلَاثًا، فَشَهِدَتْ: أَنَّهُ كَمَا قَالَ ﷺ. ثُمَّ
رَجَعَتْ إِلَى مَنبَتِهَا...﴾ حدیث صحیح رواه الطبرانی والبخاری والبیہقی یاسناد جید، له گهل پیغمبر ﷺ
له سهر فهریکدا بوین، عمره بیکی دهشتاوی هاته لامان، جا پیغمبر ﷺ پیی فهرموو:
شایه دی نه دهی: که جگه له (الله) هیچ پهرستراویک نیه و خوا تنهایه هاوبهشی نیه، هم
(محمد) بنده و پیغمبری خواجه؟ عمره به که گوتی: کی شاهیده له سهر نه و قسهی تو
دهیلی؟ پیغمبر ﷺ فهرمووی: نم دره خته. جا پیغمبر ﷺ بانگی دره خته که ی
کرد، جا دره خته کمش هات و هیلنی له زهوی دا ده کیشا، جا له بهر دهسته کانی
پیغمبر ﷺ راوستا، جا پیغمبر ﷺ سی جار داوای شاهیدی له دره خته که کرد،
دره خته کمش هر سیک جار ان شاهیدی ده دا: راستی وهک نه و راستیه به که پیغمبر ﷺ
فهرموه تی. نینجا دره خته که گه راوه شوینی لیروانی خوی.

نینجا که نیمامی (البوصیری) باسی (مُعْجَزَةٌ) ی دره خته که ی کرد، - که (مُعْجَزَةٌ) به کی
زه مینی به - ویستی نه و (مُعْجَزَةٌ) به ویبجوینیتته (مُعْجَزَةٌ) به کی تری ناسمانی و
ده فهرمووی:

(مَثَلُ الْعِمَامَةِ)، هاتنی دره خته که بو لای پیغمبر ﷺ، وهک رویشتنی پارچه
هه وره که ی سهر پیغمبر بوو ﷺ که (انسی سار) پیغمبر ﷺ بو هر شوینیک
رویشتنبا (سائِرَةٌ) له و حالته دا هه وره که ش به سهری دا ده رویشتن و سیبهری
لیده کرد، به و سیبهره (تَقِيهِ) پیغمبر ﷺ ده پاراست (حَرٌّ وَطَيْسٌ) له که رمایی
پوژ - که وهک ته ندور بوو - (لِلْهَجِيرِ) که له کاتی نیوه پوژا (حَمِي) که رم ده بوو.

﴿عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ ﷺ مَعَ عَمِّهِ إِلَى الشَّامِ، حِينَ خَلَفُوهُ ﷺ
فِي رِعْيَةِ الْأَجَلِ، قَالَ بَحِيرًا: أَرْسَلُوا إِلَيْهِ فَأَقْبَلَ ﷺ وَعَلَيْهِ عِمَامَةٌ تَظْلُهُ، فَقَالَ بَحِيرًا:
أَنْظُرُوا إِلَيْهِ عَلَيْهِ عِمَامَةٌ تَظْلُهُ!...﴾ حدیث حسن رواه الترمذی والبیہقی وصححه الحاكم، که
پیغمبر ﷺ له گهل مامی خوی جووه (شام) له ریگه دا (بحیرا) ی (راهب) میوانداری

أَقْسَمْتُ بِالْقَمَرِ الْمُنْشَقِ إِنَّ لَهُ (٧٥) مِنْ قَلْبِهِ نَسْبَةً مَبْرُورَةَ الْقَسَمِ

کردن، جا پیغمبریان ﷺ بُو له وهراندنی وشزه کان به جی هیشتبوو، (بحیرا) گوتی: به دواى دا بنیرن با نهویش بیته میوانداریه کهم. جا که پیغمبر ﷺ هات، پارچه هوریک له سهروهه را سیهری لیده کرد، جا (بحیرا) گوتی: ته ماشای بکهن، وا پارچه هوریک له سهروهه تی سیهری لی ده کا!.

هروهه ها که پیغمبر ﷺ بُو بازرگانی (خدیجه) ش چووه (شام) دوو (ملائکه) له که رمایی نیوه پودا سیبه ریان لیده کرد. نیمام (ابن اسحاق) و نیمام (ابن سعد) گنراویه تیانوه.

نینجا نیمامی (البوصیری) نامازه بُو (مُعْجَزة) به کی تری ناسمانی ده کا و ده فهرموی: (أَقْسَمْتُ) سویند ده خوم (بِالْقَمَرِ الْمُنْشَقِ) به خوای نه و مانگه ی به نامازه ی پیغمبر ﷺ دوو لهت بووه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ أَهْلَ مَكَّةَ سَأَلُوا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُرِيَهُمْ آيَةً؛ فَأَرَاهُمُ الْقَمَرَ شَقَّتَيْنِ، حَتَّى رَأَوْا حِرَاءَ بَيْنَهُمَا﴾ رواه البخاری و مسلم، کافره کانی (مکة) داوایان له پیغمبر ﷺ کرد به لگه یه کی پیغمبر ایه تیان نشان بدا و مانگ لهت بکا! جا پیغمبر ﷺ مانگی نشان دان بووه دوو لهت، تا کیوی (حراء) یان له نیوان هردوو لهت که دا بینی... جا خوای گهوره سه ره تای نه م سورته تی نارده خواره وه: ﴿اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَالْقَمَرُ...﴾ القمر: ٢١، دونیا ویرانبوون نریک بوو و مانگ لهت بوو.

جا بزانه: (أَقْسَمْتُ بِالْقَمَرِ) لیره دا وهک (وَأَسْأَلُ الْقَرْيَةَ) یه، واته: ههروهک له نایه ته که دا (مُضَاف) = (أَهْلُ) نه گوتراوه، نه وهاش لیره دا (مُضَاف) = (رَبِّ) نه گوتراوه؟ چونکه دروست نیه: سویند به دروستکراوی خوا بخوری، ههروهک له شه رحی (وَأَسْمُهُ قَسَمٌ مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ) پوونی ده که ینه وه، ان شاء الله تعالی.

جا نیمامی (البوصیری) وه لامی سوینده که ناشکرا ده کا و ده فهرموی:

(إِنَّ لَهُ) به راستی نه و مانگه له تبووه هه یه تی (مِنْ قَلْبِهِ) له گه ل دلی پیغمبر ﷺ (نِسْبَةً) و یچونیکى هه یه. واته: ههروهک مانگ دوو لهت بووه، نه وهاش دلی پیغمبر ﷺ دوو لهت کراوه (مَبْرُورَةَ الْقَسَمِ) من له سویند خوار دنه که م راستم گوتوووه سویندم لینا که وی، چونکه له و کاته ی پیغمبر ﷺ له لای (حَلِيمَةَ السَّعْدِيَّةِ) شیری ده خوارد، له وی دلی دوو لهت کراوه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَتَاهُ

وَمَا حَوَى الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ وَمِنْ كَرَمٍ (٧٦) وَكُلُّ طَرْفٍ مِنَ الْكُفَّارِ عَنْهُ عَمِي

جبریل عليه السلام وَهُوَ يَلْعَبُ مَعَ الْعُلَمَانِ فَأَخَذَهُ فَصْرَعَهُ فَشَقَّ عَنْ قَلْبِهِ فَاسْتَخْرَجَ مِنْهُ عِلْقَةً سَوْدَاءَ وَقَالَ: هَذَا حَظُّ الشَّيْطَانِ، ثُمَّ غَسَلَهُ فِي طَسْتٍ مِنْ ذَهَبٍ بِمَاءِ زَمْزَمَ ثُمَّ لَأَمَهُ ﷺ رواه مسلم، وزاد أحمد بسند حسن: ﷺ وَوَحْتَمَ عَلَيَّ قَلْبِي بِخَاتَمِ التُّبُوَّةِ ﷺ لَهُوَ حَالَتَهُ يَبْغِهِ مَبْرُورٌ ﷺ لَهُ كَهْلٌ مِّنْ دَالَانِ يَارِي دَهْ كَرْد، حَهْرَهْتِي (جُبْرَائِيلُ) ﷺ هَاتِه لَآي وِ گرتی و له سهر پشت درپڑی کرد و سینگى لهت کرد و دلتى لى دهرهينا و لهتى کرد و پارچه خويشكى رهشى لى دهرهينا و فرى دا و فرمووى: نه مه بهشى شهيتانه. نينجا دلّه كهى له ناو تهشتيكى زيّر دا به ناوى (زَمْزَم) شوشْت، نينجا دلّه كهى له شويش خوى داناوه و سينگيشى يَنَك و هئاوه و مؤرى بِنَغِه مَبْرَاهِي تيشى له سهر دلتى دا.

له م باره يه وه (عاجز) فرمويه تى:

چهند جار مه لائيكهى خودا * شه قيان كرد سينهى (الهُدَى)

(حَظُّ) شَهِيْتَانِيَانِ كَرْد جودا * كَرْدِيَانِه گولّى گولزاري من

ئِينجا ئيمامى (الْبُوصِيرِي) باسى چهند (مُعْجَزَة) يه كى كوچكر دنى بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ ده كا و ده فرموى:

(وَمَا حَوَى الْغَارُ) يه كيكى تر له (مُعْجَزَة) كانى بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ نه وه يه: كه نه شكه وته كهى (تُور) وه ناوه خوى گرتبوو (مِنْ خَيْرٍ) له چاكرتيني هه موو خه لك: كه بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ، هه م (وَمِنْ كَرَمٍ) له ريزدارتيني نوممه تى بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ، كه ئيمام (أَبُو بَكْرٍ) رضي الله عنه، جا بويى وشهى (كَرَمِ) ي بُو ئيمام (أَبُو بَكْرٍ) به كار هينا، چونكه له سه فه رى كوچكر دندا ئيمام (أَبُو بَكْرٍ) رضي الله عنه گيانى خوى و مال و مندالى خوى هه موو له خزمهت و له پاراستنى بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ به كار هينا و قارناني به هيچك له وانه نه كرد.

جا بزانه: كه بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ بُو كوچكر دن له گه ل ئيمام (أَبُو بَكْرٍ) رضي الله عنه له (مَكَّة) ي پيرؤز چوو هه نه دهره وه، ماوهى سى شه وان له نه شكه وتى (تُور) دا مانه وه - كه ده كه ويته خواره وهى (مَكَّة) - تا كافر هه كان نه يان بيننه وه، جا كافر هه كان به دواياندا هاتنو شويته لگريشيان له گه لدا بوو و گه يشتنه دهره ي نه شكه وته كه، به لام خوا وى كرد بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ نه ديت، هه روهك ده فرموى:

(وَكُلُّ طَرْفٍ) گشت چاويك (مِنَ الْكُفَّارِ) له چاوى كافر هه كان (عَنْهُ) له ديتنى بِنَغِه مَبْرُورٌ ﷺ (عَمِي) كويز بوو و نه يان ديت.

فَالصَّدَقُ فِي الْغَارِ وَالصَّدِيقُ لَمْ يَرَمَا (٧٧) وَهُمْ يَقُولُونَ مَا بِالْغَارِ مِنْ أَرْمِ
ظَنُّوا الْحَمَامَ وَظَنُّوا الْعَنْكَبُوتَ عَلَى (٧٨) خَيْرِ الْبَرِيَّةِ لَمْ تَنْسُجْ وَلَمْ تَحْمِ

جا له و کاتهی کافره کان ده وره ی نه شکه و ته که یان دا، نِیَمَام (أَبُو بَكْرٍ) رضی الله عنه فه رموی:
نه ی پیغه مبه ری خَوَائِدُ رضی الله عنه ﴿لَوْ أَنَّ أَحَدَهُمْ نَظَرَ تَحْتَ قَدَمَيْهِ لَأَبْصَرَنَا، فَقَالَ رضی الله عنه:
مَا ظَنُّكَ - يَا أَبَا بَكْرٍ - بَاتْنَيْنِ اللَّهُ تَالِثُهُمَا﴾ رواه البخاري، نه گهر به کیک له کافره کان له بن
بئی خوی ته ماشامان بکا ده مانیبی. پیغه مبه ری رضی الله عنه فه رموی: نه ی (أَبُو بَكْرٍ) گومانست
چونه به رامبه ر دوو که سان که خوی گه وره سیه میانه.

جا له وانه یه که سیک بلی: پیغه مبه ری رضی الله عنه و نِیَمَام (أَبُو بَكْرٍ) رضی الله عنه له و کاتدا له
نه شکه و ته که دا نه مایون، بویی کافره کان نه یاندیتن؟ جا نِیَمَام (أَبُو بَكْرٍ) وه لام
ده داته وه ده فه رموی:

(فَالصَّدَقُ) راستی - که پیغه مبه ره رضی الله عنه - (فِي الْغَارِ) له نه شکه و ته که دا (و)
هه ره ها (الصَّدِيقُ) نِیَمَام (أَبُو بَكْرٍ الصَّدِيقُ) رضی الله عنه له که ل پیغه مبه ردا رضی الله عنه (لَمْ يَرَمَا)
له نه شکه و ته که دا لانه چوبون و هه ر له وی دا بون، به لام کافره کان نه یاندیتن،
بویی (وَهُمْ يَقُولُونَ) کافره کان ده یانگوت: (مَا بِالْغَارِ) له ناو نه شکه و ته که دا نیه
(مِنْ أَرْمِ) هیه که سیک.

جا بویی گوتیان هیه که سیک له نه شکه و ته که دا نیه، چونکه خوی گه وره به جوړه
سه ربازیکی خوی وه ها به رگری له پیغه مبه ری خوی رضی الله عنه کرد، کافره کان بیریان
لینه ده کرده وه: که داپیروچکه و کوتر بون: داپیروچکه له زارکی نه شکه و ته که دا ته ونی
کرد، کوتریش هیلانه ی کرد، خوی گه وره به م ته ون و هیلانه یه کافره کانی فریو دان و
گه رانه وه، هه روه ک نِیَمَام (أَبُو بَكْرٍ) ده فه رموی:

(ظَنُّوا الْحَمَامَ) کافره کان گومانیان برد: که کوتره که وه م (و ظَنُّوا الْعَنْكَبُوتَ)
گومانیان برد: که داپیروچکه (عَلَى خَيْرِ الْبَرِيَّةِ) له سه ر چاکترینی خه لک که
پیغه مبه ره رضی الله عنه (لَمْ تَنْسُجْ) داپیروچکه ته ونی نه کردوه (وَلَمْ تَحْمِ) کوتره که ش
به ده وره ی پیغه مبه ردا رضی الله عنه نه سو راوه ته وه.

واته: کافره کان وه ها تیگه یشتن: کوتره کیویه که پیغه مبه ری رضی الله عنه نه دیتوه، بویی له
زارکی نه شکه و ته که دا هیلانه ی کرده ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي حَدِيثِ الْهَجْرَةِ:
وَخَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ حَتَّى لَحِقَ بِالْغَارِ... فَلَمَّا أَصْبَحَ الْمُشْرِكُونَ اقْتَصَوْا أَثْرَهُ ﷺ فَصَعَدُوا

وَقَايَةُ اللَّهِ أُغْنَتْ عَنْ مُضَاعَفَةِ (٧٩) مِنَ الدَّرُوعِ وَعَنْ عَالٍ مِنَ الْأَطْمِ

الْجَبَلِ فَمَرُّوا بِالْغَارِ فَأَرَأُوا عَلَى بَابِهِ نَسْجَ الْعُنْكَبُوتِ، فَقَالُوا لَوْ دَخَلْنَا هَهُنَا لَمْ يَكُنْ عَلَى بَابِهِ نَسْجُ الْعُنْكَبُوتِ، فَمَكَثَ فِيهِ ثَلَاثَ لَيَالٍ ﴿١﴾ رَوَاهُ الْإِمَامُ أَحْمَدُ بِإِسْنَادٍ حَسَنٍ، لَهُ شَهْوَى كَوْجَرِكْرَدَنَه كَهْدَا پَيْغَمْبَرِ ﷺ لَهُ (مَكَّة) چووه دهره وه، تا هاته ناو نه شكه وته كه، جا سبهینی كافره كان به شوینی دا هاتنو به سهر کیوی (سور) كه وتنو به لای نه شكه وته كه دا رابردن، جا كه تهونی دایر و چكه یان دیت، گو تیان: نه گهر (مُحَمَّد) ﷺ هاتا ناو نه شكه وته كه، تهونی دایر و چكه له سهر دهر گهی نه شكه وته كه نه ده بوو. جا پېغمبهر ﷺ سی رُوژان له ناو نه شكه وته كه دا مایه وه.

﴿وَعَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ وَالْمُعْبِرَةِ بْنِ شُعْبَةَ وَأَنْسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ فِي حَدِيثِ الْهَجْرَةِ... أَمَرَ اللَّهُ حَمَامَتَيْنِ وَحَشِيَّتَيْنِ فَوَقَفْنَا بِقَمِ الْغَارِ...﴾ رَوَاهُ ابْنُ سَعْدٍ وَالْبَيْهَقِيُّ وَابُو نَعِيمٍ، قَالَ الْحَافِظُ ابْنُ كَثِيرٍ: هَذَا حَدِيثٌ غَرِيبٌ جَدًّا، خَوَايَ گهوره فه رمانی به دوو کوتری کیوی کرد: له زارکی نه شكه وته كه دا راوه ستان... تا کو تایی.

جا له وانه به كه سنيك بپرسی: چوَن خَوای گهوره به و دوو گیانله به ره بی هیزانه به رگری له پېغمبهر ﷺ کرد؟! خُو پېغمبهر ﷺ (صَحَابَةُ) ی چه كدار و زیدپوشی هه بون، بوچی به جه ننگردن خوی نه پاراست؟ جا نیمامی (الْبُوصِيرِي) وه لام ده داته وه و ده فه رموی:

(وَقَايَةُ اللَّهِ) پاراستنی خَوای گهوره (أُغْنَتْ) پېغمبهر ﷺ نیمام (أَبُو بَكْرٍ) دهوله مند كردن، واته: پتویستیان نه بو (عَنْ مُضَاعَفَةِ) به ده به رکردنی دوو قات (مِنَ الدَّرُوعِ) له زیدیه كانی پو لایی (و) هه روه ما دهوله مندی كردن (عَنْ عَالٍ) له به رزایی (مِنَ الْأَطْمِ) قه لایه كان. واته: به هوی پاراستنی خوا ئه وان پتویستیان به پو شینی زیدی چوونه ناو قه لایه كانی به رز نه بو.

نه مهش نامازیه بو نه م فه رموده یه ی خَوای گهوره: ﴿إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا﴾ التوبة: ٤٠، نه گهر نیوه یارمه تی پېغمبهر ﷺ نه دن، بیگومان خَوای گهوره یارمه تی ده دا، خدا له و كاتمش یارمه تی پېغمبهری ﷺ دا: كه كافره كان له (مَكَّة) دهر یان کرده دهر وه، له و حاله ته ی دا كه پېغمبهر ﷺ به كيك بوو له دووانه ی به یه كه وه له نه شكه وته كه دا بون، له و كاتدا

ما سامنى الدهر ضيماً واستجرتُ به (٨٠) إلا ونلتُ جواراً منه لم يضم

پیغمبر ﷺ به (أبو بكری) هاوری خوی فہرمو: دلتنگ مہہو مہترسہ، خودامان لہ گہلدایہ، واتہ: یارمہ تیمان دہدا. جا خورای گہورہ دلنیاپی خوی دابہ زانده سہر پیغمبر ﷺ، خورای گہورہ پشتگیری پیغمبری ﷺ کرد و بہیزی کرد بہ چند سہر بازیک کہ نیوہ نہ تاندیقن: کہ (ملانگہ) بون.

لہ بارہی (مُعجزة) کانی ٹہشکہ وتہ کہ، (عاجن) فہرمویہ تی:

کافر و شہیتانی لہ عین * ہاتن لہ دویان چین بہ چین

ہہ تا لو (غار) داوہرین * ٹہو (غار) ی پپر (أنوار) ی من

کہ دیتیان تہونی (عَنْكَبُوت) * کوتر لہ ہیلانہ بہ جوت

گہرانہوہ لہ فایده پوت * نہیانہ دیت نازداری من

ٹینجا کہ ٹیمامی (البوصيري) باسی ٹہوی کرد: خورای گہورہ پیغمبری خوی دہ پاریزی. ٹہم جارہ باسی ٹہوہ دہکا: ٹہویش بہ خاتری پیغمبر ﷺ لہ خوا پاراوہ تہوہ و خورای گہورہ پاراستویہ تی و دہ فہرموی:

(ما سامنى الدهر) خہلکی ٹہم زہمانہ توشی نہ کردوم (ضيماً) ہیچ ستہ میک،

واتہ: ہر کہ سیك ویستی ستہ میکم لیبکا، جا (وَاسْتَجَرْتُ) منیش تکای پاراستنم

لہ خوا کردبی (بہ) بہ خاتری پیغمبر ﷺ (إلا) ٹیلا لہ ہہ موو حالہ ٹیکدا (وَنَلْتُ)

دہستم کہ وتوہ (جواراً) پاراستنیکی خورای گہورہ (منه) لہ لایہن پیغمبرہوہ ﷺ

(لَمْ يَضْم) پاراستنہ کہش بی ریزی لہ گہل نہ کراوہ.

واتہ: ہہ روہک بہ دانانی ٹہم (قَصِيْدَة) یہ لہ خوا پاراوہ تہوہ و خورای گہورہ شیفای

نہ خوشیہ کہی بو ناردوہ، ٹہوہاش ٹہ گہر کہ سیك ویستی زیانیکی لیبدا، بہ خاتری

پیغمبر ﷺ لہ خوا پاراوہ تہوہ و خودا پاراستویہ تی.

کہ و ابو: پارانہوہ لہ خوا بہ خاتری پیغمبر ﷺ لہ دوی و ہفاتیشی ہر دروستہ،

بہ بہ لگہی ٹہم حہ دیسہ: ﴿عَنْ مَالِكِ الدَّارِ: أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ

فَجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بِلَالُ بْنُ الْحَرْثِ الْمُزَنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ

اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأَمْتِكَ فَإِنَّهُمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره

الحافظ العسقلاني في (فتح الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير في (البدایة والنہایة، عام الرماة)، واتہ:

لہ سہر دہمی ٹیمام (عمر) ﷺ لہ (عام الرماة) دا قاتی و بی بارانی توشی خہلک بوو،

(صَحَابَة) یہک - کہ (بلال بن الحرث المزني) بوو ﷺ - ہاتہ سہر گوری پیغمبرہوہ ﷺ

وَلَا التَّمَسُّتُ غَنَى الدَّارَيْنِ مِنْ يَدِهِ (۸۱) إِلَّا اسْتَلَمْتُ النَّدَى مِنْ خَيْرٍ مُسْتَلَمٍ

گوتی: (یا رسول الله) دعای باران بۆ نومتمت بکه، چونکه به هیلک چون.

جا که نیمامی (البوصیری) باسی کرد: خوای گهوره به خاتری پیغمبر ﷺ پراستویه تی. ثم جاره باسی ئه وه دهکا: که به هوی خوشویستن و شوینکه وتنی پیغمبر ﷺ قازانجی دنیا و قیامه تی به دست هیناوه و ده فهرموی:

(وَلَا التَّمَسُّتُ) هیچ کاتیک داوام نه کردوه (غَنَى الدَّارَيْنِ) دهوله مندی دنیا و قیامت، واته: هر کاتیک داوای دهوله مندی دنیا و قیامت کردبی، تا دستم بکه وی (مِنْ يَدِهِ) له نیعمت و بهره که تی پیغمبر ﷺ (إِلَّا) نیلا له هه موو حاله تیکدا (اسْتَلَمْتُ) وهرمگرتوه (النَّدَى) به خشینیکی زوری دنیا و قیامت (مِنْ خَيْرٍ مُسْتَلَمٍ) له چاکترین لیوه رگیراو: که پیغمبر ﷺ.

که واته: موسولمان به بهره که تی شوینکه وتنی پیغمبر ﷺ قازانج و دهوله مندی دنیا و قیامت وه دست دینی؟ چونکه بۆ ژبانی دنیا وه ک پیغمبر ﷺ - به بزئویکی که م رازی ده بی و خوی به خواهرستی خه ریک دهکا و به چاوتیری ده ژبی، هه روه ک پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: يَا ابْنَ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمَلًا صَدْرَكَ غَنَى وَأَسَدًا فَفَرِّكْ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام احمد و الترمذی، خوای گهوره له حه دیسیکی (قُدْسِي) دا ده فهرموی: هۆ کوری (آدم)، خوت یه کلا بکه وه بۆ په رستی من، منیش دلت پر ده کهم له دهوله مندی، هه ژاربت پر ده کهمه وه و پیوستیت به هیچ خه لکیک نایی.

هه روه ها بۆ ژبانی قیامه تیش: شوین ریبازه که ی پیغمبر ﷺ ده که وی و به ژبانه خوشه که ی قیامت شاد ده بی، چونکه خوای گهوره ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾ آل عمران: ۳۱، نه ی پیغمبر ﷺ بهم خه لکه بلتی: نه گهر ئیوه خواتان خوش نه وی، وهرن شوین من بکه ون، تا خوای گهوره ئیوه خوش بوئ. که واته: خوای گهوره به بهره که تی شوینکه وتنی خوشه ویسته که ی خوی ﷺ، خوشه ویستی خوی به به هشتی خوی دهوله مند دهکا، والحمد لله تعالی.

جا نه گهر که سیک بلتی: نه و پیغمبر ﷺ چ پیغمبر ریکه: که به شوینکه وتنی وی دهوله مندی دنیا و قیامت دست ده که وی؟ جا نیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه: نه و پیغمبر ﷺ له لای خوداوه (وَحْي) بۆ هاتوه و ده فهرموی:

لا تُنكِرِ الْوَحْيَ مِنْ رُؤْيَاهُ إِنَّ لَهُ (٨٢) قَلْبًا إِذَا نَامَتِ الْعَيْنَانِ لَمْ يَنَمْ
وَذَاكَ حِينَ بُلُوغٍ مِنْ نُبُوَّتِهِ (٨٣) فَلَيْسَ يُنكِرُ فِيهِ حَالٌ مُحْتَلَمٌ

(لا تُنكِرِ) ئينكارى مه كه (الْوَحْيِ) هاتنى (وَحْيِ) بۆ پيغهمبهر ﷺ (مِنْ رُؤْيَاهُ) كه
سهره تايه كه ي به خه ونى پيغهمبهر ﷺ ده ستى پي كرد ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا - أَوَّلُ مَا
بُدِيَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنَ الْوَحْيِ الرَّؤْيَا الصَّادِقَةُ فِي التَّوْمِ، فَكَانَ لَا يَرَى رُؤْيَا إِلَّا جَاءَتْهُ
مِثْلَ فَلَقِ الصُّبْحِ...﴾ الحديث بطوله رواه البخاري ومسلم، سهره تاي ده ستين كردنى (وَحْيِ) بۆ
پيغهمبهر ﷺ، خه ونى راست بو، كه له خه ودا ده يدت، هه ر خه ونى كي ده يدت وه ك
رؤشناي سبه نه ده هاته جي.

جا له وانه يه كه سيك پي سهر بئو بلي: چون له خه وندا (وَحْيِ) بۆ پيغهمبهر ﷺ
دي؟! جا ئيمامى (البوصيري) وه لام ده داته وه ده فه موي:

(إِنَّ لَهُ) به راستى پيغهمبهر ﷺ هه يه تي (قَلْبًا) دلتي كه وه نده پاك وه ه شيار (إِذَا
نَامَتِ الْعَيْنَانِ) هه ر كاتيك چا وه كاني بخه ون (لَمْ يَنَمْ) دل كه ي ناخه وي.

حه زه تي (عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا) گوتى: نه ي پيغهمبهرى خوا، تو ده خه وي پيش نه وه ي
نويزى (وَأَنَّ) بكه ي؟ پيغهمبهر ﷺ فه رموي: ﴿إِنَّ عَيْنِي تَامَانٌ وَلَا يَنَامُ قَلْبِي﴾ رواه
البخاري، چا وه كام ده خه ون، دل كه م ناخه وي.

جا له وانه يه كه سيك بلي: پيغهمبهر ﷺ له ته مه ني چل سالي دا بو وه ته پيغهمبهر ﷺ
(وَحْيِ) ي بۆ هاتو وه، جا نه گه ر خه ون به (وَحْيِ) دا بندرى، نه وه خه ونه كاني پيش
پيغهمبهر ايه تيش هه ر به (وَحْيِ) داده ندرين؟ جا ئيمامى (البوصيري) نه م تيگه يشتنه
هه له يه ره د ده كاته وه ده فه رموي:

(وَذَاكَ) نه وه خه ونه ي به (وَحْيِ) داده ندرى، نه وه خه ونه يه كه (حِينَ) له و كاته ي
(بُلُوغٍ) كه يوه ته (مِنْ نُبُوَّتِهِ) ته مه ني پيغهمبهر ايه تي: كه ته مه ني چل سالي بو.

واته: خه ونه كاني پيش نه وه ته مه نه، به (وَحْيِ) داناندرين، چونكه له هه ديسه كه ي
ر ابردويى (وَحْيِ) دا فه رموي: ﴿أَوَّلُ مَا بُدِيَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنَ الْوَحْيِ الرَّؤْيَا
الصَّادِقَةُ﴾ سهره تاي ده ستين كردنى (وَحْيِ) بۆ پيغهمبهر ﷺ خه ونى راست بو.

كه و ابو: (فَلَيْسَ يُنكِرُ) ئينكارى نا كرى (فِيهِ) له وه ته مه نه ي پيغهمبهر ايه تي دا (حَالٌ
مُحْتَلَمٌ) حاله تي (وَحْيِ) ي به خه ون، واته: نابى ئينكارى نه وه بكرى: كه خه ونى
پيغهمبهر ﷺ له ته مه ني پيغهمبهر ايه تي دا به (وَحْيِ) دا بندرى.

تَبَارَكَ اللَّهُ مَا وَحَى بِمُكْتَسَبِ (٨٤) وَلَا نَبِيَّ عَلَىٰ غَيْبٍ بِمُتَّهَمٍ

جا بزانه: ماوهی ئەم جوړه خه ونانه شەش مانگ بوو، بۆی پێغه مبه‌ر صلی اللہ علیہ وسلم فەرمویەتی: (الرُّؤْيَا الْحَسَنَةُ مِنَ الرَّجُلِ الصَّالِحِ جُزْؤٌ مِنْ سِتَّةٍ وَأَرْبَعِينَ جُزْءًا مِنَ النَّبُوَّةِ) رواه البخاري، خەونی راست کە پیاوی چاک لە خەودا دەبینی، بەشیکە لە چلو شەش بەش لە پێغه مبه‌رایەتی.

واتە: چونکە (وَحَى) هەشیاری ماوهی (٢٢) بیست و سێ سال بوو، (وَحَى) خەونیش شەش مانگ بوو، شەش مانگیش نیوی سائیکە، بیست و سێ سالی کەش چلو شەش نیوهی تێدا یە، کەواتە شەش مانگی خەونە کە بەشیکێ چلو شەش مانگە کە یە هەشیاریە کە یە.

جا لەوانە یە کە سێک بلی: بۆچی پێغه مبه‌ر صلی اللہ علیہ وسلم وای نە کرد پیش ئەو تەمەنە بیته پێغه مبه‌ر، تا کۆ خەونەکانی پیش ئەو تەمەنە ییشی بە (وَحَى) دابندرین؟ جا ئیمامی (البوصيري) وه لām دەداتە وه دەفەرموی:

(تَبَارَكَ اللَّهُ) پاکو بی عەیبی بۆ خوا یە، رەوا نیە ئەو پرسیارە بکری! چونکە (مَا وَحَى بِمُكْتَسَبِ) هیچ جوړیکێ (وَحَى) بە وه دەستەتێنان نیە، واتە: بە هەولدان مروؤ نابیتە پێغه مبه‌ر صلی اللہ علیہ وسلم، هەر چەند مروؤ کەش پلەو پایە ی زۆر بەرز بی، بە لکو بە دانانی خوای گەوره پێغه مبه‌رە کان - عليهم السلام - دەبنە پێغه مبه‌ر، خوای گەوره دەفەرموی: ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ الأنعام: ١٢٤، خوای گەوره زاناترە، بە خوێ دەزانی: کێ شیای پێغه مبه‌رایەتی یەو دەیکاتە پێغه مبه‌ر.

(وَ) هەروەها (لَا نَبِيَّ) هیچ پێغه مبه‌رێک لە پێغه مبه‌رەکانی خوا - عليهم السلام - (عَلَىٰ غَيْبِ) لە سەر گوونی (غَيْبِ) = شتی نادیار (بِمُتَّهَمِ) تۆمەتبار نیە، چونکە خوای گەوره بە (وَحَى) ئەو (غَيْبِ) = نادیارە ی داووتە ئەو پێغه مبه‌رە صلی اللہ علیہ وسلم، خوای گەوره دەفەرموی: ﴿عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا * إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ﴾ الجن: ٢٦-٢٧، خوای گەوره زانای زانستی نادیارە، هیچ کە سێک شارەزای نادیارێ خوێ ناکا، تەنھا ئەو پێغه مبه‌رە نەبی: کە خوێ هەلینە بۆ ئێ و پێ ی رازی یە زانستی نادیارێ بداتی.

ئینجا کە ئیمامی (البوصيري) ئەو ی پوون کردە وه: پێغه مبه‌رایەتی بە دانانی خوای گەوره یە و خوای گەوره لە سەر دەستی پێغه مبه‌ری خوێ (مُعْجَزَةٌ) کانی ش دروست دەکا. ئەم جارەش باسی ئەو دەکا: کە خوای گەوره لە سەر دەستی پێغه مبه‌ر صلی اللہ علیہ وسلم

كَمْ أَبْرَأَتْ وَصَبًا بِاللَّمْسِ رَاحَتُهُ (٨٥) وَأَطْلَقَتْ أَرْبَاءً مِنْ رَبْقَةِ اللَّمَمِ

-وهو (مُعْجَزَةٌ) - شيفای دهرده داران دهدا و دهفه رموی:

(كَمْ أَبْرَأَتْ وَصَبًا) چندهما نه خوشی لایردونه (بِاللَّمْسِ) به دست پیداهیتان (رَاحَتُهُ) به ره دهستی پیغمبر ﷺ، واته: شیفایان بؤ هاتوه ﴿عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ عَبْدِ اللَّهِ بْنَ عَتِيقٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَمَّا قَتَلَ أَبَا رَافِعٍ الْيَهُودِيَّ انْكَسَرَتْ سَاقُهُ، فَمَسَحَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، قَالَ: فَكَأَنَّمَا لَمْ أَشْكُهَا قَطُّ﴾ رواه البخاري، له کاتی کوشتی (أَبِي رَافِعٍ) ی جولہ که، حهزرتی (عَبْدُ اللَّهِ بْنَ عَتِيقٍ) پی ی شکا، جا پیغمبر ﷺ دهستی خوی پیدا هیتا و شیفای بؤ هات، وهك هیچ کاتیک پی ی نه نیشابی.

﴿وَعَنْ قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ أُصِيبَتْ عَيْنُهُ يَوْمَ بَدْرٍ فَسَأَلَتْ عَلِيَّ وَجْتَهُ، فَعَمَزَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِدْقَتَهُ بِرَاحَتِهِ فَكَانَ لَا يَذْرَى أَيُّ عَيْنِهِ أُصِيبَ﴾ حديث صحيح رواه البيهقي، له غهزای (بَدْر) حهزرتی (قَتَادَةَ) تریکی وه چاوی کهوت و چاوه کهی رِزَا سهر کولمه کهی، جا پیغمبر ﷺ به له په دهستی خوی چاوه کهی پالداوه شوینی خوی، چاوه کهی نهوها چاک بؤوه: نهیده زانی کام چاوی تری ویکه وتوه.

(وَأَطْلَقَتْ أَرْبَاءً) ههروهها به ره دهستی پیغمبر ﷺ چندهما گریی کردونه وه (مِنْ رَبْقَةِ اللَّمَمِ) له گرییه کانی شیتی. ههروهك ﴿له غهزای (ذَاتِ الرَّقَاعِ) نافرہ تیک مندالیک شیتی هیتا خزمهت پیغمبر ﷺ، جا پیغمبر ﷺ دوعای بؤ کردو فهرموی: ﴿بِسْمِ اللَّهِ أَنَا عَبْدُ اللَّهِ - وَفِي رِوَايَةٍ - أَخْرَجَ عَبْدُ اللَّهِ أَنَا رَسُولُ اللَّهِ﴾ رواه الإمام أحمد بسند صحيح، جا منداله که شیفای بؤ هات و شیتی کهی نهما ﴿﴾.

ههروهها نافرہ تیک تریش مندالیک شیتی هیتا، جا پیغمبر ﷺ دهستی به سینگی منداله که دا هیتا و منداله که رشاوله، شتیکی وهك کوچیله سهگ لی هاته دهره وه، جا ئه ویش شیفای بؤ هات و شیتی کهی نهما، ئه مهش ئیمام (أحمد) و (الطبراني) گپراویه تیان وه، جا هه رچهند (سند) ی ئه م حه دیسه بی هیزه، به لام حه دیسه که ی پرابردو، شاهیدی هتی، ههروهك (الحافظ ابن كثير) فهرموی هتی.

ئینجا که ئیمامی (البوصيري) باسی ئه وه ی کرد: به به ره که تی پیغمبر ﷺ خوی گوره شیفای دهرده دارانی ئاده میزادانی داوه. ئه م جاره باسی ئه وه مان بؤ دهکا: که به به ره که تی پیغمبر ﷺ خوی گوره دهردیکی تری ئاده میزادان و گیانله به ره کانی تریشی لایردوه و دهفه رموی:

وَأَحْيَتِ السَّنَةَ الشَّهْبَاءَ دَعْوَتُهُ (٨٦) حَتَّى حَكَتْ غُرَّةً فِي الْأَعْصُرِ الدُّهُمِ
بِعَارِضٍ جَادٍ أَوْ خَلَّتِ الْبَطَاحَ بِهَا (٨٧) سَيْبٌ مِنَ الْيَمِّ أَوْ سَيْلٌ مِنَ الْعَرَمِ

(وَأَحْيَتِ السَّنَةَ الشَّهْبَاءَ) سألنی سبئی بنی بارانی زیندو کرده وه (دَعْوَتُهُ)
دوعایه که ی پیغمبر ﷺ، واته: به دوعای پیغمبر ﷺ خوی گوره نه و زه مینه ی
به باران زیندو کرده وه: که به هوی وشکه سألنی و بنی بارانی رهنگی زه مینه که
سپیپات بوبو (حَتَّى) تا به جوریکی وه ها به و بارانه سه وزایی له سر زه مین په یدا
بوو (حَكَتْ غُرَّةً) سپیایی زه مینه که وه ک سپیایی نیوچاوانی نه سپی قهره به ش که م
بَوَّه (فِي الْأَعْصُرِ الدُّهُمِ) به به راورد له گه ل سآله سه وزه کانی تر.

واته: نه و سآله ی به دوعای پیغمبر ﷺ باران باری به به راورد له گه ل سآله کانی تر،
نه وه نده سه وزایی له زه مین په یدا بوو، تا وای لتهات سپیایی وه ک سپیایی نیوچاوانی
نه سپی قهره به ش له زه مین که م بَوَّه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ
الْجُمُعَةِ، إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ قَطَطَ الْمَطَرُ فَادْعُ اللَّهَ أَنْ يَسْقِنَا. فَدَعَا ﷺ
فَمَطَرْنَا إِلَى الْجُمُعَةِ الْمُقْبِلَةِ﴾ رواه البخاري، پیغمبر ﷺ و تاری (جُمُعَةٍ) ده دا، جا پیاویک
پی ی گوت: نه ی پیغمبری خوا باران ناباری، له خوا پارپویه ناومان بداتی. جا
پیغمبر ﷺ دوعای کرد، جا تا (جُمُعَةٍ) که ی تر بارانمان بو باری.

جا له به ره نه وه ی له (بَيْتِ) ی رابردودا نیمامی (البوصيري) به ناشکرایی باسی هه ورو
بارانی نه کرد، له وانه یه که سیک و تیبگا: به دوعای پیغمبر ﷺ به بی هه ورو و باران
زه مینه که سه وز بووه. جا نه م تیگه یشتنه رهد ده کاته وه و ده فهرموی:

(بِعَارِضٍ) سه وز بوونی زه مین به هه وریک بوو، که خوی گوره به دوعای پیغمبر ﷺ
له ناسمان په یدای کرد، نینجا (جَادٍ) هه وره که ش بارانیک ی زوری پر ئاوی باراند
(أَوْخَلَّتْ) تا و تیگه یشتی و گومانن و ایوو: (الْبَطَاحِ) دۆله کانی (مَكَّةَ) و (مَدِينَةَ) و
ده ورو به ریان (بِهَا) پییاندا ده روا (سَيْبٌ مِنَ الْيَمِّ) لافاویکی پوینده له ده ریاهه (أَوْ
سَيْلٌ مِنَ الْعَرَمِ) یان ئاویکی به ره لدراو له به نداوی دۆله که.

واته: زه مین و دۆله کان به هوی بارانی زور، وه ها ده هاته به رچاو: که ئاوی ده ریای به
سهدا هاتبی، یان به نداویک به ره لدرابی و ئاوه که ی نه و شوینه ی داگرتی.

نه مه ش ئاماژه یه بو حه دیسیکی تری له م بابه ته، که حه زه تی (أنس) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فَرَمَوْهُ تِي:
﴿تَا (جُمُعَةٍ) که ی تر باران باری، جا پیاویک گوتی: [يَا رَسُولَ اللَّهِ تَهْدَمُ الْبِنَاءُ وَغَرِقَ

﴿ الفَصْلُ السَّادِسُ فِي شَرَفِ الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ وَمَدْحِهِ ﴾

دَعْنِي وَوَصْفِي آيَات لَهْ ظَهَرَتْ (٨٨) ظُهُورَ نَارِ الْقَرَى لَيْلًا عَلَى عِلْمِ الْمَالِ، فَادْعُ اللَّهَ لَنَا... حَتَّى سَالَ وَادِي قَنَاةَ شَهْرًا، فَلَمْ يَجِبْ أَحَدٌ مِنْ نَاحِيَةِ إِلَّا حَدَّثَ بِالْجُودِ ﴿ رواه البخاري ومسلم، نهى پیغمبری خوا خانوو روخا، مال نقوم بوو، له خوا پارپوه چی تر نه باری... باران نه وونده زور باری بوو: تا شیوی (قناة) - له لای (أحد) - ماوهی مانگیك هه رووباری پیدا دههات، جا هه رکهسیك له هه لایهك هاتبا (مدینه)، باسی نهو بارانه زورهی ده کرد.

﴿ الفَصْلُ السَّادِسُ فِي شَرَفِ الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ وَمَدْحِهِ ﴾

﴿ بهشی شه شههه: له باسی گهورهیی و ستایشی قورنانی پیروز ﴾
ئینجا له وانهیه کهسیك بلی: (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ وهك یۆزی پوتاک ناشکران، مانگی شهوی چواردهش حهوجهی نهنگوستی نیه، واته: پیوستی به نامازه نیه، ئیتیر پیوست ناکا ههنده دریزهیی پی بدهی؟ جا ئیمامی (البوصیری) وهلامی ده داته وهو دهه فرموی:

(دَعْنِي) وازم لیبینه (ووصفی آیات) تاکو به هونراوه باسی چه ند (مُعْجَزَة) یهک بکه (لَهْ ظَهَرَتْ) که له بو پیغمبر ﷺ ناشکرا بوینه (ظُهُورَ نَارِ الْقَرَى) وهك ناشکرایی ناگری میوانداری (لَيْلًا) له شهوی دا (عَلَى عِلْمِ) له سهر کتویکی بهرز. عادهتی ناندیره کانی عه ره بئوها بوو: له شهوی دا له سهر کتویکی بهرزی نزیک ماله که بیان ناگریان ده کرده وه، تاکو له دوره وه دیار بیو ریواره کان بهو ناگره ماله که بیان ببینه وهو نه وانیش میوانداری بیان بکه نو نانیان بدهنی.

جا مه بهستی ئیمامی (البوصیری) نه وهیه: هه چه ند (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ وهك ناگری سهر کتویکی بهرز ناشکران، به لام تکات لیده که م: وازم لیبینه تاکو به هونراوه باسی (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ بکه م، به لکی منیش - بهو باسکردنه - بیمه ریزی نهو که سانهی ستایشی پیغمبریان ﷺ کردوه وه م - بهو باسکردنه - فه رمانی پیغمبر ﷺ به چی دینم که فرمویه تی: ﴿بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً﴾ رواه البخاري، له جیاتی من رابگه ئین، هه چه ند نابه تیکی قورنانش بی.

که واته: حه دیسه کانی پیغمبر ﷺ زیاتر پیوستیان به راگه یاندن ههیه؟ چونک نه وان - وهکو قورنانش - پاریزد او نین.

فَالدَّرُ يُزْدَادُ حُسْنًا وَهُوَ مُنْتَظَمٌ (٨٩) وَلَيْسَ يَنْقُصُ قَدْرًا غَيْرَ مُنْتَظَمٍ
فَمَا تَطَاوُلُ آمَالُ الْمَدِيحِ إِلَى (٩٠) مَا فِيهِ مِنْ كَرَمِ الْأَخْلَاقِ وَالشِّيمِ

ئينجا نه م جارهش ئيمامى (البوصيرى) هوى باسكردنى (مُعْجَزَة) كان به هونراوه،
باس دهكا و دهفه رموى:

(فَالدَّرُ) گهوهر = لَوْلُو = ياقوت (يَزْدَادُ حُسْنًا) جوانيه كهى زياتر دهبى (وَهُوَ
مُنْتَظَمٌ) له و حالتهى به داويك ريز كرابى، به لام (وَلَيْسَ يَنْقُصُ قَدْرًا) ريزدارى
گهوهره كهش هيچ كه م نايبته وه (غَيْرَ مُنْتَظَمٍ) له و حالتهى داويرزكراو نيه، چونكه
ياقوت = گهوهر له خودى خوى دا ريزدار و به نرخه.

كه واته: گشت (مُعْجَزَة) كانى پيغه مبه ريش ﷺ تنها تنها له خودى خوى دا ريزداره،
هر چه ند به بلاويش له كتيبه كانى (حَدِيث) و (سيرة) دا باس كراون، به لام نه گهر ويكرا
له يك شويندا كو بكرينه وه، جوانتر دينه به رچاو، به تايبه تيش نه گهر به هونراوه
بى، خه لك زياتر سوده لى ده بينى، چونكه پيغه مبه ريش ﷺ فه رمويه تى: ﴿إِنَّ مِنَ الشَّعْرِ
حِكْمَةً﴾ رواه البخاري، به راستى هه نديك هونراوه دانايى و قسهى به سود و له جى به.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيرى) له هه ردوو (بَيْت) ي پابردودا فه رموى: وازم لئيبته
تاكو به هونراوه باسى (مُعْجَزَة) كانى پيغه مبه ريش ﷺ بكه م، چونكه هونراوه جوانتر
دهبى. له واته يه كه سيك بلى: نايا تو ده توانى به هونراوه باسى هه موو په وشته
به رزه كانى پيغه مبه ريش ﷺ بكه ي؟ نه ويش وه لام ده داته وه و بى توانايى خوى و خه لكى
تريش ناشكرا دهكا و دهفه رموى:

(فَمَا تَطَاوُلُ) نايا سوده چى به دريژه دانى (آمَالُ الْمَدِيحِ) نوميده كانى ستايشكار؟
كه هه ول نه دا (إِلَى مَا) هه موو نه و په وشته بزانى: كه (فِيهِ) له پيغه مبه ريش ﷺ
هه نه (مِنْ كَرَمِ الْأَخْلَاقِ) له په وشته ريزداره كان و هه م (وَالشِّيمِ) له ته بيعه ت و
عاده ته ريزداره كان.

واته: هه ولدانى ستايشكار به نوميدى نه وهى بتوانى باسى هه موو سيفه ته كانى
پيغه مبه ريش ﷺ بكا، هه ولدانينكى بى سوده و نوميده كه شى نايه ته جى، چونكه
(مُعْجَزَة) كان و په وشته كان و عاده ته كانى پيغه مبه ريش ﷺ زور له وه گه وده تر و زور ترين:
كه سيك بتوانى به هونراوه باسيان بكا، به لكو خواى گه وده به خوى به ته واوى
مه دحى پيغه مبه رى خوى ﷺ كرده وه دهفه رموى: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خَلْقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤،

آيَاتُ حَقٍّ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثَةٌ (٩١) قَدِيمَةٌ صِفَةُ الْمَوْصُوفِ بِالْقَدَمِ
لَمْ تَقْتَرِنْ بِزَمَانٍ وَهِيَ تُخْبِرُنَا (٩٢) عَنِ الْمَعَادِ وَعَنْ عَادٍ وَعَنْ إِرَمِ

بهراستی تو - نهی پیغمبر ﷺ - له سهر رهوشتیکی گه وره ی. که و ابو: هر ره فتار و
رهوشتیکی بهرز و باش هبئی له م دونیا به دا، گشتی له پیغمبر ﷺ کو بؤته وه،
بؤیی حه زره تی (عائشه) - هر م موه تی: ﴿كَانَ خُلِقَهُ الْقُرْآنُ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام
احمد و غیره، رهوشتی پیغمبر ﷺ رهوشتی قورئان بوو.
ستایشکاریش ده لی:

وَلَمَّا أَرَادَ اللَّهُ لِلْمَعْلَاةِ أَنْ تَجَسَّدَا * قَالَ لَهَا: كُونِي. فَكَانَتْ مُحَمَّدًا ﷺ

که خوی گه وره ویستی رهوشتی بهرز بیته جهسته، فرمانی پیکرد: به. نهویش
بووه (محمد) ﷺ.

نینجا که نیمامی (البوصیری) دانی نا: که ناتوانی باسی هه موو (مُعْجَزَةٌ) و رهوشته کانی
پیغمبر ﷺ بکا، پیشتریش گفتی دابوو: باسی چهند (مُعْجَزَةٌ) یه ک بکا، نه م جار ه
گفته که ی خوی دینیت ه جی و ده فرموی:

(آيَاتُ حَقٍّ) یه کیک له (مُعْجَزَةٌ) کانی پیغمبر ﷺ نایه ته کانی قورئانی پیروزن و هر
هه موویان راستن (مِنَ الرَّحْمَنِ) له لایه ن خوی به خشنده وه (مُحَدَّثَةٌ) هاتونه ته
خواره وه له لای نیمه ش ده خویندرینه وه و ده نووسرینه وه له بهر ده کرین، جا نه و
نووسینه و خویندنه وه به بیت و ده نگه وه - پهیدا کراوه و پؤژ به پؤژیش نه وانه
نوی ده بنه وه.

به لام قورئانی پیروز له و پوهی که فرموده ی خوی، نه وه دروستکراو و پهیدا کراو
نیه، به لکو (قَدِيمَةٌ) سیفه تیکی (أَزَلِيَّةٌ) یه و (صِفَةُ الْمَوْصُوفِ) سیفه تی نه و خوی به
که وه سف کراوه (بِالْقَدَمِ) به سیفه تی (الْقَدَمِ) = (أَزَلِيَّةٌ)، واته: هه بوونیک ی بی سه ره تا.
جا سیفه تی (الْقَدَمِ) له م حه دیسه وه رگیراوه: ﴿كَهْ يَتَغَمَّبُهُ ﷺ﴾ ده چوو ه ناو مز گهوت
نه م دوعایه ی ده کرد: (أَعُوذُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَسُلْطَانِهِ الْقَدِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ
الرَّجِيمِ) رواه أبوداود بسند صالح.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پرابردودا فرموی: قورئان سیفه تی خوی به.
نه م جار ه ده ی (مُعْتَزَلَةٌ) ده داته وه و نه وه مان بؤ باس نه کا: که قورئان دروستکراو
نیه و هر له (أَزَلِيَّةٌ) سیفه تی خوی به. جا ده فرموی: (لَمْ تَقْتَرِنْ بِزَمَانٍ) نایه ته کانی

دَامَتْ لَدَيْنَا فَفَاقَتْ كُلَّ مُعْجِزَةٍ (۹۳) مِنَ التَّيِّبِينَ إِذْ جَاءَتْ وَلَمْ تَدْمِ

قورپئان به رامبه ر هيچ پوژگارتيك نين، چونكه قورپئان سيفهتي خوايه، خواي گه وره ش به زات و سيفه ته وه (أزلي) و (أبدي) يه، پوژگاريش دروستكراوي خوايه، كه و ابو: پيش دروستكردي پوژگار، له (أزل) دا قورپئان سيفهتي خوايه، پيغه مبه ر ﷺ فه رمويه تي: ﴿كَانَ اللَّهُ وَلَمْ يَكُنْ شَيْءٌ غَيْرُهُ﴾ رواه البخاري، خواي گه وره له (أزل) دا هه بوو، جگه له خوي هيچ شتيكي تر نه بو.

(وَهِيَ تَحْبِرُنَا) نايه ته كاني قورپئان زانياري داهاتوومان ده ده ني (عَنِ الْمَعَادِ) له باره ي گه رانه وه مان - له دواي مردن - بو لاي خواي گه وره، له چه نده ها نايه ته كاني قورپئاندا نه و زانياريه هاتووه، بو نمونه: خواي گه وره ده فه رموي: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ﴾ الانبياء: ۱۰۴، ههروهك له سه ره تادا ناده ميزادمان دروست كرده، نه وه اش دووباره دروستي ده كه ينه وه.

(و) ههروه ها نايه ته كاني قورپئان زانياري پابردوشمان ده ده ني (عَنْ عَادٍ) له باره ي هوزه كه ي (عاد): كه گه لي حه زره تي (هود) پيغه مبه ر ﷺ بون و ئيمانين پي نه هينا و خواي گه وره به ره شه با له ناوي بردن (وَعَنْ إِرْمَ) ههروه ها زانياريمان ده ده ني له باره ي شاري (إِرْمَ) ش: كه شويني ده وه تي (عاد) بوو، خواي گه وره ده فه رموي: ﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ * إِرْمَ ذَاتِ الْعِمَادِ * الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ﴾ الفجر: ۶-۸، ناي ناييني = نه تزانيوه: خواي گه وره چي له هوزي (عاد) كرد، نه وه هوزه ي خهلكي (إِرْمَ) ي خاوه ن كو شك و ته لاري بهرز بون، هوزيكي نه وه نده به هيز و بالا بهرز بون: خواي گه وره ويته ي نهواني له شاره كاندا دروست نه كرد بوو.

ئينجا ئيمامي (البوصيري) باسي نه وه مان بو ده كا: كه قورپئاني پيرو له (مُعْجِزَةٍ) كاني هه موو پيغه مبه ران - عليهم الصلاة والسلام - گه وره تره و تاييه ته به پيغه مبه ري ئيمه ﷺ، جا ده فه رموي:

(دَامَتْ لَدَيْنَا) نايه ته كاني قورپئاني پيرو له لاي ئيمه ماونه ته وه وه هيچ گورانكاري تيباندا نه كراوه وه ره نه وه اش ده مي ننه وه، خواي گه وره ده فه رموي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نُزَلُّنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لِحَافِظُونَ﴾ الحجر: ۹، بهراستي ئيمه قورپئانمان نار دوته خواره وه، بهراستي ئيمه پاريزه ري قورپئانين.

(فَافَقَتْ) جا به م مانه وه يه قورپئاني پيرو بالا تر بووه (كُلَّ مُعْجِزَةٍ) له گشت

مُحَكَّمَاتٍ فَمَا تُبْقِينَ مِنْ شُبَّهٍ (٩٤) لَدَى شِقَاقٍ وَمَاتَبُعِينَ مِنْ حَكَمٍ

(مُعْجَزَةٌ) كَانِي تَرَكَه (مِنَ النَّبِيِّينَ) كَه لَه سَهْر دَه سَتِي پَيَغَمْبَه رَه كَانِي تَرَ سَمِيهِم الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ -
هَاتُون (إِن جَاءَتْ) چُونَكَه (مُعْجَزَةٌ) كَانِي پَيَغَمْبَه رَه كَانِي تَرَ تَه نَهَا لَه سَهْر دَه مِي تَه وَانْدَا
هَاتُون (وَلَمْ تَدُمْ) لَه دَوَايِ خَوْيَان نَه مَا وَنَه وَهَو بَرَا وَنَه تَه وَه .

بِه لَام قَوْرِنَانِي پِيْرُوْز - كَه (مُعْجَزَةٌ) ي پَيَغَمْبَه رِي نِيْمَه يَه ﷺ - لَه دَوَايِ وَه فَا تِي شِي بِي
كُوْرَانِكَا رِي بَه پَارِيْز دَوَايِ دَه مِيْنِيْتَه وَه، پَيَغَمْبَه رِي ﷺ فَه رَمُوِيَه تِي: ﴿مَا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ نَبِيٌّ
إِلَّا أُعْطِيَ مِنَ الْآيَاتِ مَا مِثْلُهُ آمَنَ عَلَيْهِ الْبَشَرُ، وَإِنَّمَا كَانَ الَّذِي أُوتِيَهُ وَحْيًا أَوْحَاهُ اللَّهُ
إِلَيَّ، فَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَكْثَرَهُمْ تَابِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ وَمُسْلِمٌ، هَهْر پَيَغَمْبَه رِي تَك لَه
پَيَغَمْبَه رَه كَانِي خَوَا سَمِيهِم الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ هَهْر نَه وَه نَدَه (مُعْجَزَةٌ) ي دَرَاوْنِي: كَه بَه وَنَه ي (مُعْجَزَةٌ) كَه
نَادَه مِيْزَادَان نِيْمَانِي پِيْ بِيْتِن، جَا (مُعْجَزَةٌ) كَه بَرَا وَه تَه وَه، بَه لَام (مُعْجَزَةٌ) كَه ي مِنْ - كَه
قَوْرِنَانَه - بَه (وَخِي) خَوَا بُوْ مَنِي نَار دَوَه وَ نَابِرِيْتَه وَه، بُوِي تَكَام وَايَه: لَه رُوْزِي قِيَامَه تَدَا
لَه هَمُو وَايَان زِيَا تَر شُوِيْنَكَه وَتَه مَه بِن. وَا تَه: تَكَام وَايَه بَه هُوِي مَانَه وَه ي قَوْرِنَان،
تُوْمَه تِي مِنْ لَه تُوْمَه تِي پَيَغَمْبَه رَه كَانِي تَرَ سَمِيهِم الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ زِيَا تَر بِي .

نِيْنَجَا نِيْمَامِي (الْبُوصَيْرِي) بَاسِي رِيْكَ وَپِيْكَ ي قَوْرِنَان دَه كَا وَ دَه فَه رَمُوِي:

(مُحَكَّمَاتٍ) نَايَه تَه كَانِي قَوْرِنَان پَتَه وَ وَ رِيْكَ وَ جَوَانِن (فَمَا تُبْقِينَ) نَاهِيْتَنَه وَه (مِنَ
شُبَّهٍ) هِيْجَ كُوْمَانِيْكَ (لَدَى شِقَاقٍ) بُوْ كَافِرِي بَه دَبَه خَت، وَا تَه: كَافِرِي بِيْ بَا وَه رِ دَان
دِيْنِي بَه جَوَانِي وَ پَتَه وَ ي نَايَه تَه كَانِي قَوْرِنَانْدَا، بَه لَام لَه بَه دَبَه خَتِي خُوِي نِيْمَانِي پِي
نَاهِيْتِي. خَوَا يْ گَه وَرَه دَه فَه رَمُوِي: ﴿كِتَابٌ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾
مُورِد: ١، نَه قَوْرِنَانَه كَتِيْبِيْكَه نَايَه تَه كَانِي پَتَه وَ رِيْكَ وَ جَوَانِن كَرَاوِن، نِيْنَجَا كَارُو بَارِي
دُوْنِيَا وَ نَايِيْش رُوْوِن كَرَا وَه تَه وَه لَه لَا يَه ن خُوْدَايِ كَار لَه جِي وَ خَه بَه رَدَار .

(وَ) هَه رَه هَا (مَا تَبُعِينَ) نَايَه تَه كَانِي قَوْرِنَان دَا وَا نَا كَه ن (مِنَ حَكَمٍ) هِيْجَ دَا دَوَه رِيْكَ،
چُونَكَه قَوْرِنَانِي پِيْرُوْز بَه خُوِي (حَاكِمٍ) = دَا دَوَه رَه بَه سَهْر هَمُو دَا دَوَه رِيْكَ وَ بَه سَهْر
هَمُو خَه لَكِي تَرِيْشْدَا، بُوِي خَوَا يْ گَه وَرَه دَه فَه رَمُوِي: ﴿أَفْقِرَ اللَّهُ أَيْغَى حَكَمًا﴾
الْأَنْعَام: ١١٤، چُوْن جِگَه لَه خَوَا دَا وَا يْ دَا دَوَه رِيْكَ تَر بَكَه م؟! .

كَه وَا بُوُو: هَهْر كَه سِيْكَ بَا وَه رِي بَه بَرِيَا رِي قَوْرِنَان نَه بِي، تَه وَه كَافِرَه وَ نِيْمَانِي نِيَه، بُوِي
خَوَا يْ گَه وَرَه سُوِيْنَد دَه خَوَا وَ دَه فَه رَمُوِي: ﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا
شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ النِّسَاء: ٦٥ .

مَا حُورِبَتْ قَطُّ إِلَّا عَادَ مِنْ حَرْبٍ (٩٥) أَعْدَى الْأَعَادِي إِلَيْهَا مُلْقِي السَّلْمِ

سویندم به خوای تو - نهی پیغمبر ﷺ - نهوان نیمان ناهین تا نه تو نه که نه (حکم) =
ناوژیکار لهو کیشیهی له نیواناندا روو نه دا، نینجا له ناو دلیناشدا نابی هیچ
دلته نگیه که هین به هوئی نهو بریاره ی تو داوته، ده بی به ناشکرای و پنهانی ملکه چی
بریاره که ت بن.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردودا فهرمووی: قورئانی پیروز هیچ
گومانیکی بو هیچ کافرک نه هیشتوته وه. له وانه یه که سیک بلی: نهی بوچی کافره کانی
عرب - هر مه موویان - نیمانان به پیغمبر ﷺ نه هینا و جه نگیان له گه ل کرد؟
جا نیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه ده فهرمووی:

(مَا حُورِبَتْ قَطُّ) هینری نایه ته کانی قورئان هیچ کاتیک جهنگی له گه ل نه کراوه،
واته: هر کاتیک به هوئی هینانی قورئان جهنگ له گه ل پیغمبر ﷺ کرابی و
به ره لستی کرابی (إِلَّا عَادَ) نیلا گه پاره ته وه (مِنْ حَرْبٍ) به هوئی توندی قورئان
(أَعْدَى الْأَعَادِي) دوزمنترین دوزمنی نیسلام (إِلَيْهَا) گه پاره ته وه لای نایه ته کانی
قورئان (مُلْقِي السَّلْمِ) چه کی فری داوه و داوای ناشتی کردوه، جا دوزمنه که: یان
موسولمان بووه، یان وازی له جهنگ هیناوه.

بُوَ نَمُوْنَةٌ: یه کیک له به هیزترین دوزمنانی نیسلام (عَمْرُ بْنُ الْخَطَّابِ) بوو، جا
(أَبُو جَهْلٍ) گوتی: هر که سیک (مُحَمَّدٌ ﷺ) بکوژی، سه د و شتری ده ده می؟ جا (عَمْرُ
بِْنِ الْخَطَّابِ) گوتی: من ده بکوژم. جا کاتیک پوشتو له ریگه دا لایدا مالی خوشکه که ی
خوی... جا خوشکه که ی کاغه زیکی دایی: سوپه تی (طه) ی تا نایه تی ﴿إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾: ١٤، تی دا نووسراو بوو، واته: به راستی هر
من خودامه، جگه له من هیچ په رسزاو یکی تر نه، که او بوو: من په رسته و نویرم بو
بکه تا منت له یاد بی.

جا که (عمر) خویندی وه، یه کسر کاری لی کرد و گوتی: نه مه قسه یه کی چند جوانه،
نه و خویه ی نه وها ده لی، پیویسته له گه ل نه ودا هیچ خودایه که نه په رستی،
(مُحَمَّدٌ ﷺ) م نشان بدهن... جا (عمر) موسولمان بوو.

واته: یه کسر به خویندنه وه ی چند نایه تیکی قورئان نه و دوزمنه به هیزه له
دوزمنایه تی گه پاره و چه کی فری دا و موسولمان بوو، جا له نه جامدا بووه نیمام

رَدَّتْ بِلَاغَتِهَا دَعْوَى مُعَارِضِهَا (٩٦) رَدَّ الْغُيُورِ يَدَ الْجَانِي عَنِ الْحُرْمِ

(عمر) و (أمیر المؤمنین) = گورهی نیمانداران. مرضی الله عنه حیا و عینا. نیت زور له کافره کانیش
پنکهاتنی جهنگ نه کردنیان له گه ل پیغه مبه رسول الله ﷺ مؤر کرده، له بهر دریزی
نه منوسین.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پرابردودا باسی کرد: ئه و که سانهی دوزمنی
پیغه مبه رسول الله ﷺ بون، به هوی نایه ته کانی قورپان ته سلیم بون و داوی ناشتیان کرد.
ئم جاره ئه وه مان بؤ باس دهکا: ئه و که سهی به ره له سستی خودی قورپانیشی کرده،
ئه ویش شکستی هیناوه. جا ده فرموی:

(رَدَّتْ) پوچه لی کردۆته وه (بِلَاغَتِهَا) په وانبیزی نایه ته کانی قورپان (دَعْوَى
مُعَارِضِهَا) هه و لدانی به ره له سستکاری نایه ته کانی قورپان.

واته: په وانبیزی قورپان داوی ئه و که سهی په د کردۆته وه، که دهیه وی به ره له سستی
قورپان بکا و ده لی: من ده توانم شتیکی وه ک قورپان دابهینم.

جا به جوریکی وه ها ئه و داوایه ی په د کردۆته وه: (رَدَّ الْغُيُورِ) وه ک په د کردنه وه ی
پیای به ناموس و به غیره (يَدَ الْجَانِي) دهستی تاوانکاری بیتاموس (عَنِ الْحُرْمِ)
له نافرته مه حره مه کانی خوی.

ته ماشا بکه: خوی گوره چون خه لکی له و داوایه بی منه ت کرده و ده فرموی:
﴿قُلْ لَنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَيَّ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ
بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾ الإسراء: ٨٨، نهی پیغه مبه رسول الله ﷺ بلی: نه گهر ره وانبیزه کانی
ناده مزاد و جنو که کو بینه وه له سهر هینانی وینه ی نهم قورپانه، ناتوان وینه ی نهم
قورپانه بین، ههر چه ند هه ندیکیشیان بینه پالپشتی هه ندیکیان.

نیت ئه وه ئه رز و ئه وه گه ز، له و پوژه وه که خوی گوره ئه و مهیدانه ی خواستۆته وه،
تا ئیستاش هیچ به ره له سستکاریکی قورپان به ناوات نه گه یشتوه و بووه ته گالته جاری
په وانبیزه کان و خه لکی تریش، ته ماشا بکه: (مُسَيَّلَمَةَ الْكُذَّابِ) بلب لسنه، ویستی
به ره له سستی سوپه تی (النَّازِعَاتِ) بکا و گوتی: (وَالطَّاحِنَاتِ طَحْنًا وَالْعَاجِنَاتِ عَجْنًا
وَالخَابِرَاتِ خَبْرًا). جا به م قسه نارپیکانه سوک و رسوا بوو.

هه روه ها پوو په شتیکی تریش به ره له سستی سوپه تی (القارعة) ی کرد و گوتی:
(الْفِيلُ مَا الْفِيلُ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْفِيلُ لَهُ ذَنْبٌ قَصِيرٌ وَخُرْطُومٌ طَوِيلٌ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ
خَلْقِ اللَّهِ لَلْقَلِيلِ). نیت قور به سهری ئه و که سهی جهنگی قورپان دهکا و دیته

لَهَا مَعَانِ كَمَوْجِ الْبَحْرِ فِي مَدَدٍ (٩٧) وَفَوْقَ جَوْهَرِهِ فِي الْحُسْنِ وَالْقِيمِ
فَمَا تُعَدُّ وَلَا تُحْصَى عَجَائِبُهَا (٩٨) وَلَا تُسَامُ عَلَى الْإِكْثَارِ بِالسَّامِ

مهیدانی سهرشوریو گالته جاری.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: په وانبیژی قورپان
شکستی هیناوه ته سهر بهر ه لستکاره کانی. له وانه یه که سیک به گومانه وه بلی: نایا
قورپان له پوی واته که شیوه هه ر په وانبیژی تی دایه؟ جا نیمامی (البوصیری)
وه لام ده داته وه ده فه رموی:

(لَهَا مَعَانِ) نایه ته کانی قورپان مانای نه وه نده زوریان هه نه: سه رزمیر ناکرین، چونکه
له زوری دا (کَمَوْجِ الْبَحْرِ) وه ک شه پۆلی ده ریانه (فِي مَدَدٍ) له پالپشتی کردنی
یه کتری دا.

واته: هه روه ک شه پۆله کانی ده ریا به دوا ی یه کتری دا دین و پالپشتی یه کتری ده که ن،
نه وهاش مانایه کانی قورپانی پیروز پالپشتی یه کتری ده که ن و مه بهستی یه کتری پرون
ده که نه وه، به لام مانای نایه ته کانی قورپان کوتایان نایی، خوی گه وره ده فه رموی:
﴿قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لَكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفَذَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَذَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا
بِمِثْلِهِ مَدَدًا﴾ (الکهن: ١٠٩)، نه ی پیغمبر ﷺ بلی: نه گهر ناوی ده ریا مه ره که ب بی بو
نوو سینه وه ی فه رموده کانی خوی من، نه وه ناوی ده ریا ده بری و نامیتی، به لام
فه رموده کانی خوی من هه ر ده مین و کوتایان نایی، هه رچه ند به وینه ی ناوی
ده ریاش ناوی تر به پالپشت بیتن.

(و) هه روه ما (فَوْقَ جَوْهَرِهِ) مانای نایه ته کانی قورپان له سه ره وه ی گه وه ری
ده ریانه (فِي الْحُسْنِ) له جوانی دا، هه م (وَالْقِيمِ) له به نرخی دا، چونکه خوی گه وره
به (جوانتر) مه دخی قورپانی کرده وه ده فه رموی: ﴿اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ﴾ (الزمر: ٢٢)،
خوی گه وره جوانترین فه رموده ی ناردوته خواره وه که قورپانی پیروزه.

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: مانایه کانی نایه ته کانی
قورپان وه ک شه پۆله کانی ده ریا زودنو له گه وه ری ده ریاش جوانتر و به نرختن.
نه م جاره ده فه رموی:

که وایوو: (فَمَا تُعَدُّ) نازمیر دین و (وَلَا تُحْصَى) سه رزمیر ناکرین (عَجَائِبُهَا) واته و
مانا سه رسوپه نهر و بی وینه کانی نایه ته کانی قورپان.

قَرَّتْ بِهَا عَيْنُ قَارِبِهَا فَقَلَّتْ لَهُ (٩٩) لَقَدْ ظَفِرْتَ بِحَبْلِ اللَّهِ فَاغْتَصِمِ

ده گپرنه وه: کيژۆله يه کي عه پهب شيعريکي گوت، جا (الأصمعي) گوتی: نای تو چه ند په وانبيژي! کيژۆله کهش گوتی: په وانبيژي من به چي داده ندری به رامبه ر فهرمووده ی خوی گه وره: ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعَلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ القصص: ٧، به دايکي (موسی) پيغهمبه رمان راگه ياند: شري خوت بده (موسی)، جا ههر کاتيک له (فرعون) ترسای زياتيک له (موسی) بدا، به کسه ر فری ی بده ناو روبرای (نیل)، ترسی له ناو چوونی (موسی) ت نه بی و غمباريش مه به، ئيمه (موسی) ده گه رئينه وه لای تو، ههم ده بکه نه پيغهمبه ر ﷺ.

جا کيژۆله که گوتی: خوی گه وره له م نايه ته دا: دوو فرمان و دوو قه ده غه و دوو مه وال و دوو مزده ی کو کردونه وه.

(و) هه روه ها (لا تسام) واز له قورئان ناهيندری (على الإكثار) هه رچه ند زوريش بخويندريته وه (بالسأم) به هوی وه په زيبون.

واته: هه رچه ند زور جاريش قورئان بخويندريته وه، مروؤ لى وه په ز= بيزار ناي، چونکه فهرمووده ی خوايه، به لام له قسه ی خه لکی وه په ز ده بی، بوي پيغهمبه ر ﷺ فهرموويه تی: ﴿... لَا يَشْبَعُ مِنْهُ الْعُلَمَاءُ وَلَا يَخْلُقُ عَلَىٰ كَثْرَةِ الرَّدِّ وَلَا تَقْضِي عَجَابُهُ...﴾ رواه الترمذي بسند غريب، زانايان له قورئانی پيروز تير ناي، قورئان-هه رچه ند زوريش بگوتريته وه- کون ناي و مروؤ لى وه په ز ناي، سه رسوره يته ره کانی قورئان کو تايان ناي.

هه ی ناهرين بوگه لی کورد، که ده لئين: (زور گوئن قورئان خو شه).

ئينجا که ئيمامی (البوصيري) له (بيت) ي پرا بردودا فهرمووی: هه رچه ند زور جاريش قورئان بخويندري، مروؤ لى وه په ز ناي. ئەم جاره باسی خير و سوده کانی خويندنی قورئان ده کا و ده فهرمووی:

(قَرَّتْ) شادمان و پوناک بو (بها) به هوی خويندنی نايه ته کانی قورئان (عين قاريها) چاوی خوينه ره که ی، واته: به هوی خويندنی قورئان چاوی قورئان خوينه که شادمان و دلخوش ده بی، خوی گه وره ده فهرمووی: ﴿أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾ الرعد: ٢٨، ناگادار بن به زيکری خوا دلّه کان نارامو شادمان ده بن.

إِنْ تَتْلُهَا خِيفَةً مِنْ حَرِّ نَارِ لَظِي (١٠٠) أَطْفَأَتْ نَارَ لَظِي مِنْ وَرْدِهَا الشِّبِّمِ

جا له بهر نه وهی قورپانخوینه که دلخوش ده بی (فَقُلْتُ لَهُ) منیش پیم گوت: (لَقَدْ ظَفَرْتُ) به راستی به خته وهر بوی و وه ده ست هینا (بِحَبْلِ اللَّهِ) په یمانی خودا، واته: به نایه ته کانی قورپان ری بازی خوی گه ورهت وه ده ست هینا وه، که وابوو: (فَاعْتَصِم) ده ست به و قورپانه وه بگره، ده تگه ینیه سهر ری ری راست و گومرا نابی، پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمو یه تی: ﴿أَلَا وَإِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ تَقْلِينَ، أَحَدُهُمَا: كِتَابُ اللَّهِ هُوَ حَبْلُ اللَّهِ مَنْ اتَّبَعَهُ كَانَ عَلَى الْهُدَى وَمَنْ تَرَكَهُ كَانَ عَلَى الضَّلَالَةِ...﴾ رواه مسلم، ناگادار بن: من دوو شتی قه در گران بو نیوه به جی دینلم، یه که میان: قورپانی پیروزه، نهو قورپانه په یمانی خویا، ههر که سیک شوینی بکه وی، نهوه له سهر ری ری راسته، ههر که سیکش وازی لیینی، نهوه له سهر گومرا یه...

نینجا نیمامی (البوصیری) مژده یه کی تریش ده داته قورپانخوینه که وه ده فرموی: (إِنْ تَتْلُهَا) نه گه ر تو نایه ته کانی قورپان بخوینی (خِيفَةً مِنْ) له ترسی (حَرِّ نَارِ لَظِي) که رمایی ناگری دوزه خ، نهوه (أَطْفَأَتْ) تو ده کوژینیه وه (نَارِ لَظِي) ناگری دوزه خ (مِنْ وَرْدِهَا) به هوی شوینی هینانی ناوی نایه ته کان (الشِّبِّمِ) که ناویکی سارد و فینکه.

واته: هه روهک به ناوی سارد تینووه تی لاده چی و ناگر ده کوژیند ریته وه، نه وه اش به هوی خویندنی قورپان، ناگری دوزه خ له خوت ده کوژینیه وه و له تینووه تی دوزه خ یزگار ده بی و به به هشت شاد ده بی.

پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمو یه تی: ﴿يَجِيءُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ حَلِّهِ فَيُلْبَسُ تَاجَ الْكِرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ زِدْهُ فَيُلْبَسُ حُلَّةَ الْكِرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ ارْضُ عَنْهُ فَيَرْضَى عَنْهُ، فَيَقَالُ لَهُ: اقْرَأْ وَارْقُ وَتُرَادُ بِكُلِّ آيَةٍ حَسَنَةٌ﴾ رواه الترمذی بسند صحیح، له روژی قیامه تدا قورپانی پیروز دیت و بو قورپانخوینه که ی ده پارپته وه و ده لی: خویا به هم قورپانخوینه جوان بکه. نینجا تاجی ریژداری له سهر ده ند ری، نینجا ده لی: خویا به زیاتری بدی. نینجا خسلی ریژداری ده بهر ده کری، نینجا ده لی: خویا به لی رازی به. خویا گه ورهش لی رازی ده بی، جا بیی ده گوت ری: قورپان بخوینیه وه—واته: وهک له دونیادا ده نخویند—و له نهومه کانی به هشت سهر که وه و به خویندنی ههر نایه تیکش چا که یه کت بو زیاد ده کری.

كَانَهَا الْحَوْضُ تَبَيُّضُ الْوُجُوهِ بِهِ (١٠١) مِنَ الْعَصَا وَقَدْ جَاؤُهُ كَالْحُمَمِ

واته: هر که سیکیش خوا لی پازی بیی و بیخته به هشت، نه وه له به هشت نایته
دهر وهو به دبخت نایی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فرموی: نه گەر له ترسی ناگری
دۆزه خ قورئان بخوینی، پزگار ده بی. نه م جاره نه وه مان بۆ پوون ده کاته وه: نه گەر
قورئان خوینه که گونا هباریش بی و به ئیمان وه مردبی، قورئان شه فاعه تی بۆ ده کا،
هر چه ند چوبیته ناو دۆزه خیش، جا ده فرموی:

(كَانَهَا الْحَوْضُ) نایته کانی قورئان وه ک ناوی چه وزن، واته: ناوی روبری (الْحَيَاةُ)=
روباری ژیان، که له بهر ده رگی به هشته (تَبَيُّضُ الْوُجُوهِ) جهسته کانی ره شبوو
سپی ده بنه وه (به) به ناوه کای به هشت (مِنَ الْعَصَا) جهسته ی هندیك
گونا هباران (وَقَدْ جَاؤُهُ) له و حاله ته ی گونا هباره کان دینه سه ر ناوه کای به هشت
(كَالْحُمَمِ) وه ک خه لوزه کان سوتا ون و ره ش بوینه .

پیغه مبه ر ﷺ فرمویته تی: ﴿إِذَا دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ وَأَهْلُ النَّارِ النَّارَ، يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ فَأَخْرَجُوهُ. فَيُخْرِجُونَ مِنْهَا حُمَمًا قَدْ أُمْتَحَشُوا، فَيُلْقَوْنَ فِي نَهْرِ الْحَيَاةِ، فَيَنْبُتُونَ كَمَا تَنْبَتُ الْحَبَّةُ فِي حِمْلِ السَّيْلِ﴾ رواه البخاري ومسلم، کاتی به هشته کان چوونه ناو به هشت، دۆزه خیه کایش چونه ناو ناگر،
خوای گه وره ده فرمویته شه فاعه تکاران: هر که سیک به نه دازه ی دنکه گلیره یه ک
ئیمانی له دلدا بوبی، ئیوه له دۆزه خ بیهینه دهر وه. جا شه فاعه تکاره کان هندیك
خه لوز دینه دهر وه که به ته وای سوتا ون، جا خه لوزه کان فری دهرینه ناو روبری
(الْحَيَاةُ)=روباری ژیان له بهر ده رگی به هشت، جا زیندوو ده بنه وه، ههروه ک
دنکه کای ناو لیته ی لافاو زوو سهوز ده بی.

جا مه به ست نه وه یه: هر وه ک به شه فاعه تی شه فاعه تکاران گونا هباره کانی ره شبوو
له دۆزه خ ده هیندرینه دهر وهو به ناوی به هشت زیندوو ده بنه وهو سپی ده بنه وه،
نه وه اش قورئانی پیروز شه فاعه ت ده کا و گونا هباره کانی ره شبوو له دۆزه خ دینیته
دهر وهو سپیان ده کاته وه، پیغه مبه ر ﷺ فرمویته تی: ﴿الصَّيَامُ وَالْقُرْآنُ يَشْفَعَانِ
لِلْعَبْدِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ... وَيَقُولُ الْقُرْآنُ: مَنْعَتُهُ النَّوْمُ بِاللَّيْلِ فَشَفَعَنِي فِيهِ: فَيُشْفَعَانِ لَهُ﴾ حدیث
صحیح رواه الإمام احمد والطبرانی، رۆزوو و قورئان له رۆزی قیامه تدا شه فاعه ت بۆ بهنده

وَكَالصِّرَاطِ وَكَالْمِيزَانِ مَعْدَلَةً (۱۰۲) فَالْقِسْطُ مِنْ غَيْرِهَا فِي النَّاسِ لَمْ يَقُمْ

ده کهن... قورپان دهلی: خودایه له شهوی دا نوستم لهو قورپانخوینه قهدهغه کردوه، که و ابوو: شفاعتم بؤ وی قبول بکه، جا خوی گهوره شفاعته که یان قبول ده کا.

ئینجا که نیمامی (البوصیری) سوده کانی قورپانی له پوژی قیامه تدا باس کردن، ثم جاره سوده کانی دونیایشی باس ده کا و ده فهرموی:

(وَكَالصِّرَاطِ) نایه ته کانی قورپان وه کو پردی دوزه خه: که خه ک به گویره ی کرده وه کانی به سه ری دا ده روا بؤ به هشت، هه روه ک پیغه مبه رسول الله ﷺ فهرموویه تی: ﴿فَيَمُرُّ أَوْلَكُمْ كَالْبُرْقِ... ثُمَّ كَمَرَ الرِّيحِ ثُمَّ كَمَرَ الطَّيْرَ وَشَدَّ الرَّجَالَ، تَجْرِي بِهِمْ أَعْمَالُهُمْ، وَبَيْنَكُمْ قَائِمٌ عَلَى الصِّرَاطِ يَقُولُ: رَبِّ سَلِّمْ سَلِّمْ...﴾ رواه مسلم، سه ره تابه که تان وه ک بروسک به سه ر پرده که دا راده بری... ئینجا وه ک با، ئینجا وه ک بالتندوه وه ک غاردانی پیاوان، کرده وه کانی خویان ده یانرویتن، لهو حاله ته شدا پیغه مبه ری خوتان ﷺ له سه ر پرده که راهه ستاوه و ده لی: خودایه سه لامهت بکه، سه لامهت بکه.

واته: هه روه ک به تیپه ریوونی سه ر پردی دوزه خ، مروّف ده گاته مه به سستی خوی که به هه شته، نه وهاش به ده سستیو ه گرتنی قورپان ده گاته هه مان مه به سستی خوی.

(و) هه روه ها (کالمیزان) نایه ته کانی قورپان وه ک ته رازووی پوژی قیامه ته (معدلة) له پووی دادپه روه ری وه، خوی گهوره ده فهرموی: ﴿وَتَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا﴾ الانبياء: ۴۷، نیمه ته رازووی دادپه روه ری دانه نین له روژی قیامهت، هیچ که سیک شتیکی که میشه سته می لینا کری.

واته: هه روه ک ته رازووی قیامهت دادپه روه ری تی دایه و سته می تی دایه، نه وهاش یاسای قورپان دادپه روه ری تی دایه و سته می تی دایه و به ده سستیو ه گرتنی قورپان دادپه روه ری ده چه سپی و جیگیرده بی.

که و ابوو: (فَالْقِسْطُ) هه ولدان بؤ دادپه روه ری (مِنْ غَيْرِهَا) له سه رچاوه یه کی تری جکه له قورپان (فِي النَّاسِ) له ناو خه لکی دا (لَمْ يَقُمْ) به رده وام نه بوه و جیگیریش نابی، چونکه خوی گهوره هه ر به خوی نه م خه لکه ی دروست کرده و هه ر به خویشی ده زانی چون یاسای به ریو ه بردنی بؤ دابنی، هه روه ک ده فهرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ النحل: ۷۴، به راستی خوی گهوره نه زانی، نیوه نازانن.

ئینجا که نیمامی (البوصیری) مه دخی قورپانی کرد و پووی کرده وه: قورپانی پیروز

لَا تَعْجَبَنَّ لِحَسُودٍ رَاحٍ يُنْكِرُهَا (١٠٣) تَجَاهِلًا وَهُوَ عَيْنُ الْحَاذِقِ الْفَهْمِ
قَدْ تُنْكِرُ الْعَيْنُ ضَوْءَ الشَّمْسِ مِنْ رَمَدٍ (١٠٤) وَيُنْكِرُ الْقَمَّ طَعْمَ الْمَاءِ مِنْ سَقَمٍ

به خته و هری دنیا و قیامتی تیدایه. جئی خویه تی که سیک بلی: که نه و قورپانه
نه و نده پیزدار و به سوده، بچی زورینهی نه و خه لکه رهفتاری پی تا کا و باوه پریان
پئی نیه؟ جا وه لام ده داته وه و ده فهرموی:

(لَا تَعْجَبَنَّ) بیت سهیر نه بی و سهرت سوپ نه مینئی (لِحَسُودٍ) له و حه سودهی (رَاحٍ)
پویی و دهستی پینکروه (يُنْكِرُهَا) ئینکاری ئایه ته کانی قورپان ده کا و دانی پیدا
ناهیئی (تَجَاهِلًا) نه زانی خوی ناشکرا ده کا (وَهُوَ) له حاله تیکدا نه و حه سوده نه زان
نیه، به لکو (عَيْنُ الْحَاذِقِ) خودی زیره کیکی (الْفَهْمِ) زور تیگه یشتوه.

واته: له لای تو سهیر نه بی: که سانیک باوه پریان به قورپان نیه و خویان به نه زان دیننه
به رچاو، له حاله تیکدا نه وان تیگه یشتوون و زور چاک ده زانن قورپان راسته و گومانی
تیدا نیه، به لام به هوی به دره و شتی و حه سودی دانی پیدا ناهینن و له سه ره مان
پیبازی جوله که و دیانه کان ده پون، که خوی گوره باسیان ده کا و ده فهرموی:
﴿وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ﴾ البقرة: ١٠٩، زور له جوله که و دیانه کان خوز گهی نه وه
ده که ن: له دواي موسولمان بو نتان بتانگه ریتسه وه و بتانکه نه کافر، به هوی
حه سودی بردنیان به نیوه، پاش نه وهی بویان روون بو ته وه: که نایینی نیوه نایینیکی
راسته و گومانی تیدا نیه.

ئینجا ئیمامی (البوصیري) و یچواندیک بو نه و حه سوده دینی و تی دا ناشکرا ده کا:
داننه هیئانی حه سوده که به هوی نه وه نیه: که قورپان عه بیبکی هه بی، به لکو عه یب
له حه سوده که دا هه یه، هه روه ک ده فهرموی:

(قَدْ تُنْكِرُ الْعَيْنُ) هه ندی جار چاو ئینکاری ده کا و پازی نابی (ضَوْءَ الشَّمْسِ) به
تیشکی پوز= هه تاو (مِنْ رَمَدٍ) به هوی چاوئیشان، هه روه ک (وَيُنْكِرُ الْقَمَّ) ده م پازی
نابی (طَعْمَ الْمَاءِ) به تامی ئاوی خوش و سارد (مِنْ سَقَمٍ) به هوی نه خوشی، هیچ
عه بیبکیش: نه له پوز و نه له ئاودا نیه.

که و ابو: نه و که سهی دان به قورپاندا ناهینی و ئینکاری ده کا، نه وه نه خوشی له ناو
دلدایه، هه روه ک (الْوَلِيدِ بْنِ الْمُغِيرَةِ) س، به هوی نه خوشی کوفر ئینکاری قورپانی

﴿الفصل السابع: في إسرائه ومعراجہ ﷺ﴾

يا خَيْرَ مَنْ يَمَّمُ الْعَافُونَ سَاحَتَهُ (١٠٥) سَعِيًّا وَفَوْقَ مُتُونِ الْأَيْتِقِ الرَّسْمِ

ده کرد و لیشی تیگه یشتبوو و ده شیرانی راسته و گوتی: ﴿وَاللَّهِ إِنْ لَقَوْلَهُ الَّذِي يَقُولُهُ حَلَاوَةٌ وَإِنْ عَلَيْهِ لَطَلَاوَةٌ، وَإِنَّهُ لَمُثْمِرٌ أَعْلَاهُ مُعَدَّقٌ أَسْفَلُهُ وَإِنَّهُ لَيَعْلُو وَلَا يُعْلَى عَلَيْهِ﴾ رواه اسحاق بن راهويه، سويتندم به خوا: نهو قورنانهی (مُحَمَّدٌ ﷺ) ده بلی، شیرنايه تی هی هیهو جوانی له سهره، سهره وهی به رده ره و بنه وهی پر ناوه، نهو قورنانه زال ده بی و زال بون به سهری دا نابی.

﴿الفصل السابع: في إسرائه ومعراجہ ﷺ﴾

﴿به شی حفته م: له باسی شه وړویی و سهرکه وتنی پیغه مبه ر ﷺ بؤ ناسمانه کان﴾ (الإسراء): شه وړویی پیکردنی پیغه مبه ر ﷺ له (مکه) ی پیروزه وه بؤ (المسجد الأقصى) له (فلسطین) - له به شیکی شه وی دا.

(المعراج): سهرکه وتنی پیغه مبه ر ﷺ له (المسجد الأقصى) وه بؤ سهره وهی هر حفت ناسمانه کان له هه مان شه وه که ی شه وړویی دا.

نم (مُعْجَزَةٌ) گوره یه به گیان و جهسته ی پیغه مبه ر ﷺ بو و خون نه بو، له شه وی هه ینی (٢٧) بیست و حفته مانگی (رَجَب)، سالی دوانزه ی پیغه مبه رایه تی، واته: به سالتیک و چند مانگیک پیش کۆچکردنی پیغه مبه ر ﷺ، پووی دا. جا تکایه: نم باسه به ته وای له (میرگو گولزاری به هار) دا بخوینه وه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیري) باسی قورنانی پیروزی کرد، که گوره ترین (مُعْجَزَةٌ) ی پیغه مبه ره ﷺ، نم جاره باسی (مُعْجَزَةٌ) یه کی تری پیغه مبه ره ﷺ ده کا: که شه وړویی و سهرکه وتنی پیغه مبه ره ﷺ بؤ ناسمانه کان، جا پیش بجینه ناو باسه که - به دواندن = گفتوگوی پوویه پوو - باسی زیاره تی پیغه مبه ره ﷺ ده کا و ده فه رموی:

(يا خَيْرَ مَنْ) هُوَ نَهْوَ پیغه مبه ره ی ﷺ چاکترینی نه و که سانه ی: که (يَمَّمُ الْعَافُونَ) داواکارانی چاکه سهردانیان ده که نو دینه (ساحته) ده وروبه ری ماله کانیان.

جا بویی باسی ده وروبه ری ماله که ی کرد، چونکه ده وروبه ری ماله که ی پیغه مبه ر ﷺ میرگیکه له میرگه کانی به هه شت، هه روه ک پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَا بَيْنَ بَيْتِي وَمَنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ، وَمَنْبَرِي عَلَي حَوْضِي﴾ رواه البخاري ومسلم، نیوان مینه ره که مو ماله که م - که گوره که ی منی تدايه - میرگیکه له میرگه کانی به هه شت،

وَمَنْ هُوَ الْآيَةُ الْكُبْرَى لِمُعْتَبِرٍ (۱۰۶) وَمَنْ هُوَ النِّعْمَةُ الْعُظْمَى لِمُعْتَمِرٍ

میتبهره کهم له سهر جهوزی که وسهره کهمه.

ئینجا ئه و که سانهش که زیارهتی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده کهن (سَعِيًّا) به پیدایه یی و به په له دین، هم (وَفَوْقَ مُتُونٍ) له سهر پشتی (الْأَيْتُوقُ) ئه و شترانهش دین: که (الرُّسْمُ) جئی پیته کانیان له زهوی دا دیاره.

چونیهتی زیاره تکر دنی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: پیش زیاره تکر دنی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، دوو په کهعت (تَحِيَّةَ الْمَسْجِدِ) له مزگه وتی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بکه، ئینجا برؤ لای گوپی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سه لامی لیبکه و بلی: (السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ) چونکه پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموویه تی: ﴿مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أُرَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ رواه ابودلود بسند صحیح، ههر که سیک سه لامم لیبکا، خوای گه وره گرفتارم ده داته وه تا وه لامی سه لامه که ی بده مه وه.

جا چونیهتی زیاره تکر دنه کهم به دریزی له (میرگو گولزاری به هار) له (پووناکی رب العالمین) دا پوون کردوته وه.

به لام ئه و خیرهش له دست خوت مه ده: که هه موو نویزه کانت به جه ماعت له مزگه وتی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بکه ی، چونکه پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرموویه تی: ﴿مَنْ صَلَّى فِي مَسْجِدِي أَرْبَعِينَ صَلَاةً لَا تَقُوتُهُ صَلَاةٌ كُتِبَتْ لَهُ بَرَاءَةٌ مِنَ النَّارِ وَبَرَاءَةٌ مِنَ الْعَذَابِ وَبَرِيءٌ مِنَ النَّفَاقِ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والطبرانی، ههر که سیک له مزگه وتی مندا چل نویز بکا و هیچ نویزیکی له دست نه چئی، ئه وه رزگار بوونیککی له ناگر بو ده نوسری و رزگار بوونیککی له عهزایی خوا بو ده نوسری و له (نفاق) و درؤ و فیلبازی دور ده که ویته وه.

ئینجا هه روهک (مُعْجِزَةٌ) ی شه و پویی و سه رکه وتزو (مُعْجِزَةٌ) کانی تریش نیشانه ی راستی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، ئه و هاش پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به خوی نیشانه ی راستی و پوختی ئایینی ئیسلامه، هه روهک ئیمامی (البوصیری) ده فرموی:

(وَمَنْ) هُوَ ئه و پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (هُوَ الْآيَةُ الْكُبْرَى) به خوی گه وره ترین نیشانه یه (لِمُعْتَبِرٍ) بو گشت ئه و که سانه ی بیر ده که نه وه و به دوا ی به لگه کانی ناسینی حه ق و ناحه قدا ده گه رین، واته: به تنها ناسینی پیغه مبه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، ئه وان ده زانن: ریبازه که ی راسته، هه روهک خوای گه وره ده فرموی: ﴿وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ الشوری: ۵۲،

سَرِيَتْ مِنْ حَرَمٍ لَيْلًا إِلَى حَرَمٍ (١٠٧) كَمَا سَرَى الْبَدْرُ فِي دَاجٍ مِنَ الظُّلَمِ
وَبِتَّ تَرْقَى إِلَى أَنْ نَلَّتْ مَنْزِلَةً (١٠٨) مِنْ قَابِ قَوْسَيْنِ لَمْ تُدْرِكْ وَلَمْ تُرْمَ

بهراستی تو - نهی پیغمبر ﷺ - ریتموونی خه لک نه که ی بو ریگایه کی راست.
(وَمِنْ) هُوَ نُو پیغمبره ی ﷺ (هُوَ النِّعْمَةُ الْعُظْمَى) به خوی گه وره ترین نیعمه ته
(لِمُعْتَمِنٍ) بو گشت نه و که سانه ی ده یانه وی به خته وه ری وه ده ست بیئن، جا
به خته وه ری به رده و امیش له و نیسلامه دایه: که پیغمبر ﷺ هیناویه تی، خوی
گه وره ده فره موی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ البقرة:
٢٢١، خوی گه وره نایینی نیسلامی بو نیوه هه لجزاردوه، که و ابوو: نه که ن نیوه بحر، تا
ته نها هه ر به موسولمانی ده مرن.

جا بزانه: (مُعْجَزَةٌ) شه و ریوی و سه رکه و تن بو ناسمانه کان، تایبه ته به پیغمبر ﷺ،
بوی نیمامی (البوصیری) - به دواندن - به پیغمبر ﷺ ده لی:
(سَرِيَتْ) نه ی پیغمبر ﷺ شه و ریبت کرد (مِنْ حَرَمٍ) له (حَرَمٍ) ی (مَكَّةَ) وه (لَيْلًا) له
به شیک کی که می شه و یکندا (إِلَى حَرَمٍ) بو (حَرَمٍ) ی (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) = (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى)،
(كَمَا سَرَى الْبَدْرُ) وه ک شه و ریوی مانگی شه وی چواره (فِي دَاجٍ) له شه وی تاریکی
(مِنْ الظُّلَمِ) له چه نده ها تاریکی.

خوی گه وره ده فره موی: ﴿سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى
الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ الإسراء: ١،
پاک و بی عیبی بو نه و خوی به شه و ریوی کرد به به نده ی خوی - مُحَمَّد ﷺ - له
به شیک کی شه وی دا له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) وه له (مَكَّةَ) ی پرورز، بو (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) =
(بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) له (فَلَسْطِينَ)، نه و (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) ی پست و به ره که همان کردوته
ده وه ری، نه و شه و ری به بو نه وه بو وه ندیگ له به لگه کانی توانای خومان نیشانی
پیغمبر ﷺ بده ین، بهراستی خوی گه وره بیسه ر و بینه ره.

نینجا که پیغمبر ﷺ گه یشته (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) له وی (مِعْرَاجِ) ی بو داندر و بو
ناسمانه کان سه رکه و ت، هه روه ک نیمامی (البوصیری) ده فره موی:
(وَبِتَّ) هه ر له و شه و ده - نه ی پیغمبر ﷺ - ده ست پیکر (تَرْقَى) بو هه ر هفت
ناسمانه کان سه ر ده که و تی، به ها و ریبه تی چه زره تی (جُبْرَائِيلَ) (إِلَى أَنْ نَلَّتْ
مَنْزِلَةً) تا له ناسمانه کان تیبه ری و گه یشته پله یه کی نه وه نده به رز (مِنْ قَابِ

وَقَدَّمْتُكَ جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ بِهَا (١٠٩) وَالرُّسُلُ، تَقْدِيمَ مَخْدُومٍ عَلَى خَدَمٍ

قوسین) که له نزدیکی دا به نه‌دازه‌ی قابی دوو که وانان بوو (لَمْ تُدْرِكْ) نه‌و پله‌یه- له پیش تو‌دا- هیچ که سیک نه‌یگه‌یوه‌تی و ه‌م (وَلَمْ تُرْم) داواش نه‌کراوه، چونکه نه‌و پله‌یه تایبته به تویه.

که‌و ابوو: له دوا‌ی پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم هیچ که سیک ناگاته نه‌و پله‌یه و هیچ که سیکیش داوا‌ی ناکا، پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم فه‌رموویه‌تی: ﴿ثُمَّ عُرِجَ بِي حَتَّى ظَهَرْتُ لِمُسْتَوَى أَسْمَعُ فِيهِ صَرِيْفَ الْأَقْلَامِ... قَالَ صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم: ثُمَّ انْطَلَقَ بِي جَبْرِيْلُ حَتَّى نَأْتِيَ إِلَى سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى...﴾ الحدیث بتامه رواه البخاری و مسلم، نیجا بو ناسمانه‌کان سه‌ر که و تنم پیکرا، تا گه‌یشتمه نه‌و ناسته‌ی گویم له سه‌ره‌ی پینووسه‌کان بوو- که (ملائکة) بریاره‌کانی خوا‌ی گه‌وره‌یان ده‌نوس‌ی-... نیجا (جبرائیل) له گهل خویا به‌ره‌و سه‌ره‌وه‌تر بردم‌ی تا هاتینه لای دره‌خته‌که‌ی (سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى).

واته: زانستی (ملائکة) و پیغهمبه‌ران-علیهم‌السلام- له (سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى) کو‌تایی دی، بو‌یی چه‌زته‌تی (جبرائیل) علیه‌السلام له‌وی له پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم جیا بو‌وه.

له‌م باره‌یه‌وه (عاجز) فه‌رموویه‌تی:

له‌فه‌وقی نه‌و خودایه به‌س * ناگاته جی‌ی نه‌و شاهه‌که‌س

له‌عاله‌منی جودایه به‌س * لو‌لوئی گه‌وه‌رداری من

جا پیش سه‌ر که و تن بو ناسمانه‌کان، له (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم پیش‌نوویژی بو پیغهمبه‌ران-علیهم‌السلام- کرد، ه‌روه‌ک نیمامی (البوصیری) ده‌فه‌رموی:

(وَقَدَّمْتُكَ) نه‌ی پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم نه‌تویان- بو پیش‌نوویژی- وه‌پیش خویان خست (جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ) ه‌موو پیغهمبه‌ره‌کان-علیهم‌السلام- (بِهَا) له (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا، له ه‌مان شه‌وی شه‌وپو‌یی‌دا (و) ه‌روه‌ها (الرُّسُلُ) ه‌موو پیغهمبه‌ره‌کانی (مُرْسَل) ش بو پیش‌نوویژی تویان وه‌پیش خست (تَقْدِيمَ مَخْدُومٍ) وه‌ک وه‌پیش‌خستنی گه‌وره‌یه‌کی خزمه‌تکراو (علی خدَم) له سه‌ر خزمه‌تکاره‌کانی.

پیغهمبه‌ریش صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم له‌حدیسه‌که‌ی شه‌وپو‌یی‌دا فه‌رموویه‌تی: ﴿...ثُمَّ مَضَيْنَا حَتَّى آتَيْنَا بَيْتَ الْمُقَدَّسِ فَرَبَطْتُ الدَّابَّةَ بِالْحَلْقَةِ الَّتِي تَرَبَّطُ بِهَا الْأَنْبِيَاءُ. ثُمَّ دَخَلْنَا الْمَسْجِدَ فَشَرْتُ لِي الْأَنْبِيَاءُ مِنْ سَمَى اللَّهِ وَمَنْ لَمْ يُسَمَّ، فَصَلَّيْتُ بِهِمْ﴾ رواه الطبرانی فی‌الکبیر بسند صحیح و رواه الإمام أحمد و مسلم و ابن‌ابی‌حاتم بمعناه، نیجا من و (جبرائیل) رو‌یشتین تا هاتینه (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ)، جا

وَأَنْتَ تَخْتَرِقُ السَّبْعَ الطَّبَاقَ بِهِمْ (۱۱۰) فِي مَوْكِبٍ كُنْتَ فِيهِ صَاحِبَ الْعِلْمِ

(الْبُرَاق) م بهسته وه لهو نالقهه یه یتغمبهره کان ولاغی خو یان لی ده بهسته وه، نینجا چوینه ناو (المسجد الأقصى) و یتغمبهره کانم بو کور کرانه وه: نه وانهی خوا له قور ناندای باسی کردون و نه وانهی باسی نه کردون، جا من پیشنوژییم بو کردن.

جا بزانه: بویی له واتهی (فَنُشِرَتْ لِي الْأَنْبِيَاءُ) گوتمان: یتغمبهره کانم بو کور کرانه وه، چونکه یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه رمویه تی: ﴿الْأَنْبِيَاءُ أَحْيَاءٌ فِي قُبُورِهِمْ يُصَلُّونَ﴾ حدیث صحیح رواه أبو یعلی، یتغمبهره ان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زیندوونه له گوره کاناندا نوژی ده کهن.

نینجا له وانیه لیره دا که سانیک بپرسن: خو یتغمبهره کان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شوینیان له ناسمانه کانه - هه روه که له حدیسی (صحیح) دا هاتوه - ته ی بوچی له (المسجد الأقصى) دا کور کرانه وه؟

وه لام: کور کردنه وه ی یتغمبهره کان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له (المسجد الأقصى) دا بو ریژلینان و پیشوازی له یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بوو، نینجا له ناسمانه کانیش یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به لای هه ندیکیان رابرد و سه لامی لیکردن، هه روه که نیمامی (البوصیری) ده فه رموی:

(وَأَنْتَ) تَو - ته ی یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - له دوا ی پیشنوژی بو کردنیان (تَخْتَرِقُ) ده تبری (السَّبْعَ الطَّبَاقَ) هه روه که ناسمانه کانی به سه ریه کتردا (بِهِمْ) له و حاله ته ی به لای یتغمبهره کاندا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - راده بردی بو سه روه ی ناسمانه کان = ته و شوینه ی خوا بوی بریار دابویی.

واته: ﴿یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له ناسمانی یه کهمدا باب (آدم) صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت، له ناسمانی دوو همدا حمزه ته ی (یحیی) یتغمبهره و حمزه ته ی (عیسی) یتغمبهره - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیتن، له ناسمانی سی یهمدا حمزه ته ی (یوسف) یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت و له ناسمانی چوارهمدا حمزه ته ی (ادریس) یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت و له ناسمانی یتجمدا حمزه ته ی (هارون) یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت و له ناسمانی شه شهمدا حمزه ته ی (موسی) یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت و له ناسمانی هفتمدا حمزه ته ی (ابراهیم) یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دیت ﴿. (بخاری) و (مسلم) گنویله تیا نه وه.

(فِي مَوْكِبٍ) له حاله ته ی سه رکه و تندا له کومه لیکی شکو داردا بووی که کومه لی (مَلَائِكَةٌ) بوو (کُنْتَ فِيهِ) له و کومه له شدا تَو - ته ی یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - بویه (صَاحِبَ الْعِلْمِ) سه رقه افله و خاوه نی نالای نه و کومه له.

واته: هه ر تَو - ته ی یتغمبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - میوانه ریژداره که ی نه و میوانداریه بووی

حَتَّى إِذَا لَمْ تَدْعُ شَأْوَاً لِمُسْتَبِقٍ (۱۱۱) مِنَ الدُّنْوِ وَلَا مَرْقَى لِمُسْتَمِّمٍ

هر تو مه به ستو نامازه بؤکراو بوی، له و کاته ی له هر ناسمانیکدا چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام داوای ده کرد ده رگه ی ناسمانی بؤ بکریته وه و ناوی توی ده هیتنا، به کسه ر ده رگه یان ده کرده وه به خیره اتنیان ده کردی، هر وه که له چه دیسه که ی (الإِسْرَاءُ وَالْمُعْرَاجُ) دا پیغه مبه صلی الله علیه و آله فهرمویه تی: ﴿... فَأَنْطَلَقْتُ مَعَ جِبْرِيلَ حَتَّى أَتَيْتَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا، قِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: جِبْرِيلُ. قِيلَ: مَنْ مَعَكَ؟ قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ؟ قَالَ: نَعَمْ. قِيلَ: مَرْحَبًا بِهِ وَلِنَعْمَ الْمَجِيءُ جَاءَ...﴾ الحدیث، رواه البخاری ومسلم، جا له گهل چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام بؤ ناسمان سه ر که وتین تا گه یشتینه ناسمانی به که م، جا چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام داوای کرد ده رگه ی ناسمانه که یان بؤ بکریته وه، (مَلَائِكَةُ) فهرموویان: نه وه کی به؟ چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام فهرمووی: من (جُبْرَائِيل) م. (مَلَائِكَةُ) فهرموویان: کی له گه لتدایه؟ چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام فهرمووی: (مُحَمَّد) صلی الله علیه و آله له گه لتدایه. (مَلَائِكَةُ) فهرموویان: له لایهن خواوه داوا کراوه بیسه ناسمان؟ چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام فهرمووی: به لی. (مَلَائِكَةُ) فهرموویان: مهر چه پای لیبی، باشترین هاتن هاتی نه وه...

ئینجا له هر ناسمانیکدا وه که ناسمانی به که م چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام داوای ده کرد ده رگه ی ناسمانه که بکه نه وه، (مَلَائِكَةُ) ش همان پرسیاره کانیان ده کردن و ده رگه یان ده کرده وه.

ئینجا له وانه به که سَبَّكَ وَاتَّيَاكَ: چه زره تی (جُبْرَائِيل) عليه السلام هر له گهل پیغه مبه رداو صلی الله علیه و آله بووه تا (قَابَ قَوْسَيْنِ). جا نیمامی (البُوصِيرِي) نه و تیگه یشتنه رهد ده کاته وه و ده فهرمووی:

(حَتَّى) نه ی پیغه مبه صلی الله علیه و آله به نه ندازه به کی وه ها تو له ناسمانه کان تیپه ری، تا (إِذَا) گه یشتیه شوینیکی وه ها (لَمْ تَدْعُ) نه ته یشته وه (شَأْوَاً) کوتایی هیچ بلندا ییک (لِمُسْتَبِقٍ) بؤ نه و که سه ی بیه وی پیشبرکی بکا (مِنَ الدُّنْوِ) له نزیک، چونکه ته نها تو نه ی پیغه مبه صلی الله علیه و آله - له (سِدْرَةَ الْمُنْتَهَى) تیپه ری، هیچ (مَلَائِكَةُ) و هیچ پیغه مبه ریک له وی تینه په ریوه.

(و) هر وه ها (الْمَرْقَى) هیچ پله به کی به رزیت نه هیشته وه (لِمُسْتَمِّمٍ) بؤ هیچ پله به رزیک: که چه زره تی (جُبْرَائِيل) و فریشته کانی تری پایه به رزن، چونکه چه زره تی

خَفَضَتْ كُلَّ مَقَامٍ بِالْإِضَافَةِ إِذْ (۱۱۲) تُودِيَتْ بِالرَّفْعِ مِثْلَ الْمُفْرَدِ الْعَلَمِ

(جُبْرَائِيل) له (سُدْرَةُ الْمُنْتَهَى) له پیغمبر ﷺ جیا بؤوه گوئی: ناتوانم لیروهه بهرهو پیشر بیم ﴿وَمَا مَنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ﴾ الصافات: ۱۶۴، هر (مَلَائِكَةٌ) تیک له نیمه شوئیکی زاندرای هیه.

واته: له ترسی خوا ناویرن به ولاره تر برؤن، پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿مَرَزْتُ لَيْلَةَ أُسْرِي بِي بِالْمَلَأِ الْأَعْلَى، وَجَبْرِيْلُ كَالْحَلْسِ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾ رواه الطبرانی فی الاوسط بسند صحیح، لهو شهوهی شه ورؤیم پیکرا، به لای (مَلَائِكَةٌ) کانی پایه بهرزدا رابردم، لهو حاله ته دا (جُبْرَائِيل) وهك جلیکی شری کؤن بوو له ترسی خوا.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فهرموی: هیچ پله یه کی بهرزت نه هیشته وه بؤ هیچ پله بهرزتک. ثم جاره نه وه مان بؤ باس ده کا: که پله ی پیغمبر ﷺ - هر وهك له پله ی (مَلَائِكَةٌ) به سه ره وه تره - له پله ی پیغمبره کانیش - عنه الصلاة والسلام - به سه ره وه تره وه فهرموی:

(خَفَضَتْ) نه ی پیغمبر ﷺ له شهوی (مِعْرَاج) دا له پله ی خؤت نزمزت کرد (كُلِّ مَقَامٍ) هه موو پله یه کی پیغمبران - عنه الصلاة والسلام، واته: پیغمبران - عنه الصلاة والسلام - هه رچه ند له پیغمبرایه تی دا یه کسانو هه موویان پله بهرز و پایه دارن، به لام (بالإضافة) به نیسبت پله ی پیغمبر ﷺ، هه موویان له ژیر پله ی پیغمبر ﷺ، جا نه و ریژلینانهش به بریاری خوی گه وره یه، که ده فهرموی: ﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾ البقرة: ۲۵۳، نهو پیغمبرانه هه ندیکمان له هه ندیکیان گه وره تر کردوه له پله و پایه دا.

(إِنَّ) نه ی پیغمبر ﷺ بؤیی پله و پایه ت بهرزتیه، چونکه (تُودِيَتْ) له لایه ن خواوه بانگ کرای (بالرْفَعِ) به پایه بهرزی تا بهرز بکرییه وه بؤ ئاسمانه کان، یان واته: خوی گه وره به پله یه کی بهرزی پیغمبرایه تی بانگی کردوی ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ﴾ و ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ﴾ هؤ پیغمبر.

واته: له و حاله ته ی خوی گه وره بانگت ده کا، وهك پیغمبره کانیش تر عنه الصلاة والسلام - ناوت ناهیتی و ناهه فهرموی: (يَا مُحَمَّدٌ) هؤ مُحَمَّد. به لام پیغمبره کانیش تر عنه الصلاة والسلام - به ناوی خویان بانگیان ده کا و ده فهرموی: (يَا نُوحٌ)، (يَا إِبْرَاهِيمَ)، (يَا مُوسَى)، (يَا عِيسَى)... هتد، نه مهش نیشانه یه کی تره که پیغمبر ﷺ له هه موویان گه وره تره، هر وهك ئیمامی (البیهقی) له (شُعَبُ الْإِيمَانِ) دا پوونی کردوته وه.

كَيْمَا تَفُوزَ بِوَصْلِ أَيِّ مُسْتَرٍ (۱۱۳) عَنِ الْعُيُونِ وَسِرِّ أَيِّ مُكْتَمٍ

هر بوی خوی گوره قه ده غه ی کردوه: جگه له ناوی پیغه مبه، به ناویکی تر بانگی پیغه مبه صلی الله علیه و آله بکهین، یان ناوی بهینین، خوی گوره ده فهرموی: ﴿لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا﴾ النور: ۶۳، واهه کهن: بانگی پیغه مبه صلی الله علیه و آله بکهن له نیوان خوتاندا به ناوی خوی، وهك هندیکتان بانگی هندیکتان ده کهن. واته: به پیغه مبه ناوی بهینین و بانگی بکهن.

جاله باره ی بانگکردنی پیغه مبه صلی الله علیه و آله نیمامی (البوصیری) ویچواندنیکی (نحوی) ده کا و ده فهرموی: بانگکردنه که تئی پیغه مبه صلی الله علیه و آله (مثل المفرد العلم) وهك بانگکردنی (منادی) (مفردی) (معرفة) یه.

واته: هه روهك له زانستی (نحو) دا ئه و جوره (منادی) یه (مبني) یه له سه ر (ضمّة)، واته: له سه ر ئه و نیشانه یه ی پیئی (مرفوع) ده بی و بوری ده دریتی و ده گوتری: (یا مُحَمَّدُ). ئه و هاش هه ر یهك له (النبي) و (الرسول) بووه ته (منادی) یه کی (مغرب) و بوری دراوه تی و (مرفوع) بووه، به لام له بهر ئه وه ی (مغرب) له (مبني) په سه نتر و بالاتره، ئه و هاش بانگکردن به (النبي) و (الرسول) - که (منادی) یه کی (مغرب) ن - ریژدارتره له (یا مُحَمَّدُ)، که (منادی) یه کی (مبني) یه، والله أعلم.

ئینجا نیمامی (البوصیری) باسی ئه و ریژداریا نه ده کا: که پیغه مبه صلی الله علیه و آله له (مغراج) دا وه دهستی هیناون و ده فهرموی:

(كَيْمَا تَفُوزَ) تئی پیغه مبه صلی الله علیه و آله ئه و سه ر که وتنه ت بو سه ره وه ی ئاسمانه کان بو ئه وه بوو: تاكو وه دهست بیئی (بوصل) به یه کگه یشتنیک (أَيِّ مُسْتَرٍ) ئه و به یه کگه یشتنه ته واو داپوشراو بوو (عَنِ الْعُيُونِ) له چاوی هه موو خهك، مه به ست دیتنی خوی گوره یه.

واته: له دونیادا هه چ که سیک خوی گوره ی نه دیتووه، به لام به فهرمووده ی به هیز له لای زوریه ی زانایان له شهوی (مغراج) دا پیغه مبه صلی الله علیه و آله به هه ردوو چاوی خوی خوی گوره ی دیتووه، هه روهك نیمامی (النواوی) له (شرح صحیح مسلم) دا فهرموویه تی، به به لگه ی ئه م چه دیسه: ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا - أَخْرَجَهُ النَّسَائِيُّ وَالْحَاكِمُ بِإِسْنَادٍ صَحِيحٍ، نَأَى بَيْنَانَ سَهْرَةَ وَالْكَلامَ لِمُوسَى وَالرُّؤْيَةَ لِمُحَمَّدٍ صلی الله علیه و آله؟﴾ أخرجه النسائي والحاكم بإسناد صحيح، نأى بئان سهیره دوستایه تی خوا بو (إبراهيم) پیغه مبه صلی الله علیه و آله، قسه کردنی خوا بو (موسی) پیغه مبه صلی الله علیه و آله، دیتنی خوا بو (محمد) صلی الله علیه و آله بی صلی الله علیه و آله؟

فَحُرَّتْ كُلُّ فِخَارٍ غَيْرِ مُشْتَرِكٍ (۱۱۴) وَجُرَّتْ كُلُّ مَقَامٍ غَيْرِ مُزْدَحَمٍ

(و) مهره‌ها سرکه‌وتنه‌کەت بۆ ئەوێه بوو: کە وەدەست بیینی (سین) نهینییەک (ای) مکتتم) ئەو نهینییە تەواو شاراوو و پەنهان بوو لە هەموو خەلک، خوای گەورە دەفەرموی: ﴿فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ﴾ النجم: ۱۰، لە شەوی (مِعْرَاج) دا خوای گەورە (وَحْي) ی نارد بۆ بەندە ی خۆی - مُحَمَّدٌ ﷺ -، ئەو (وَحْي) یه ی ناردی.

واته: نهینیی ی ئەو (وَحْي) یه بۆ هیچ کەسێک پوو نە کر او و تەو، چونکە لە حەدیسە کە ی (مِعْرَاج) دا پیتغه مبه ر ﷺ فەرموو یه تی: ﴿... فَأَوْحَىٰ إِلَيَّ مَا شَاءَ أَنْ يُوحِيَ﴾ رواه الطبرانی فی الأرسط بسند صحیح، جا خوای گەورە (وَحْي) ی بۆ ناردم ئەو (وَحْي) یه ی به خۆی حەزی کرد بییری.

ئینجا کە ئیمامی (البوصیري) له (بیت) ی رابردو دا باسی کرد: ئەو نهینیی یه ی له شەوی (مِعْرَاج) دا له نیوان خوا و پیتغه مبه ر دا ﷺ هەبوو، هیچ کەسێک نایزانی. ئەم جاره باسی بەر هه مه کانی شەوی (مِعْرَاج) ده کا: کە دەست ئوممه تی پیتغه مبه ر ﷺ کە وتون و دەفەرموی:

(فَحُرَّتْ) ئە ی پیتغه مبه ر ﷺ له شەوی (مِعْرَاج) دا کۆت کرده وه (كُلُّ فِخَارٍ) گشت شانازی یه ک (غَيْرِ مُشْتَرِكٍ) هیچ کەسێک له و شانازیانه دا هاو به شی تو نە بو، چونکە تاییه ت به تو بون.

جا ئەو شانازیانه ش: دیتنی خوای گەورە و ئەم سی خە لاتانه ن: ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ﷺ: ... فَأَعْطَىٰ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الصَّلَاةَ الْخَمْسَ، وَخَوَاتِيمَ الْبَقَرَةِ، وَغَفَرَ لِمَنْ لَمْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ مِنْ أُمَّتِهِ شَيْئًا الْمُقْحَمَاتِ﴾ رواه مسلم، لە شەوی (مِعْرَاج) دا پیتغه مبه ر ﷺ سی خە لاتی درانی: پینج نوێژه کان، نایه تی ﴿آمَنَ الرَّسُولُ﴾ تا کۆتایی سور ه تی (الْبَقَرَةِ)، خوای گەورە بریاری دا - جگه له کافر بوون - له گونا هه گەورە کانی ئوممه تی خوش بی و به یه کجاری له دۆزه خدا نه مینیته وه.

(وَجُرَّتْ) ئە ی پیتغه مبه ر ﷺ تو رابردی و تیپه ر بووی (كُلُّ مَقَامٍ) له گشت شوینیک و له گشت پله یه ک (غَيْرِ مُزْدَحَمٍ) هیچ کەسێک له و شوینە دا پالە په سته ی نه کردی.

واته: له و کاته ی له (سِدْرَةَ الْمُنْتَهَى) تیپه ری ی، هیچ خە لکێک هاو پیته تی نه کردی، هه روه ک باس مان کرد.

جا له بهر نه وه ی ئەو پله و پایه ی پیتغه مبه ر ﷺ له شەوی (مِعْرَاج) دا وەدەستی

وَجَلَّ مَقْدَارُ مَا وُلِّيتَ مِنْ رُتَبٍ (۱۱۵) وَعَزَّ إِذْرَاكُ مَا أُولِيْتَ مِنْ نَعَمٍ
بُشْرَى لَنَا مَعْشَرَ الْإِسْلَامِ إِنَّ لَنَا (۱۱۶) مِنَ الْعِنَايَةِ رُكْنًا غَيْرَ مُنْهَدِمٍ

هیناوه، نایه‌ته باس کردن، ئیمامی (البوصیری) بی‌توانایی خوی ناشکرا ده‌کا و ده‌فهرموی:

(وَجَلَّ) نه‌هنده گه‌وره‌یه، باسی ناکری (مَقْدَارُ) نه‌ندازه‌ی (مَا وُلِّيتَ) نه‌وه‌ی دراو‌ته به‌ر ده‌ستت (مِنْ رُتَبِ) له پله‌و پایه به‌رزه‌کان (وَعَزَّ) قه‌ده‌غیه‌و ناگونجی بۆ هیچ که‌سیتک (إِذْرَاكُ) گه‌یشتن‌و وه‌ده‌سته‌یتانی (مَا أُولِيْتَ) نه‌وه‌ی دراو‌ته تو له لایه‌ن خواوه (مِنْ نَعَمٍ) له نیعمه‌ت و چاکه‌کان.

واته: نیعمه‌ته‌کانی خوا له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ر ﷺ نه‌وه‌نده زۆر و گه‌وره‌نه: مه‌حاله هیچ که‌سیتک بیانگاتی‌و وه‌ده‌ستیان بی‌نی، خوای گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا﴾ النساء: ۱۱۳، نه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ خوای گه‌وره بۆ تو‌ی ناردوته خواره‌وه نه‌م قورئانه‌و قسه‌ی له‌جی- که‌ فهرمووده‌کانی جگه له قورئانن- خوای گه‌وره تو‌ی فیره زانستیکی وه‌ها کرده‌: که پیشتر نه‌تده‌زانی، نیعمه‌ت و چاکه‌ی خوا له‌گه‌ل تو زۆر گه‌وره‌یه. واته: نیعمه‌تیتک خوا به‌گه‌وره ناوی بی‌نی، چون به‌نده‌ی بی‌هیز ده‌توانی باسی بکا؟!.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی نه‌وه‌ی کرد: به‌ره‌مه‌کانی (مِعْرَاج) سو‌دی بۆ ئۆممه‌تی ئیسلام هه‌یه: ئه‌م جاره مژده‌مان ده‌داتی: ئه‌و به‌ره‌م و پرێزداریانه‌ی وه‌ده‌ست ئۆممه‌تی ئیسلام که‌وتون، به‌رده‌وامن و (نَسْخ) نابنه‌وه‌و ناگورین، هه‌روه‌ک ده‌فهرموی:

(بُشْرَى لَنَا) مژده‌یه‌کی زۆر خۆش بۆ ئیمه‌یه (مَعْشَرَ الْإِسْلَامِ) هۆ‌گه‌لی ئیسلام، مژده‌که‌ش ئه‌مه‌یه: (إِنَّ لَنَا) به‌تایبه‌تی بۆ ئیمه‌ی موسولمان هه‌یه - (مِنْ الْعِنَايَةِ) به‌هۆی بایه‌خ پیدانی خوا به‌ ئیمه - (رُكْنًا) پالپشتی و شه‌ریعه‌تیکی وه‌ها: که (غَيْرَ مُنْهَدِمٍ) نه‌و پالپشتیه ناروخی‌و ناگورپی.

* - له ناو لیئاندا خوای گه‌وره پالپشتی کردوین و بایه‌خی پی‌داوین و ده‌فهرموی: ﴿هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا﴾ الحج: ۷۸، خوا ناوی له ئیوه ناوه موسولمان له پیش هاتی قورئان، وه له قورئانیشدا ناوی ناون موسولمان.

* - هه‌م له شه‌ریعه‌تیشدا خوای گه‌وره پالپشتی کردوین و بایه‌خی پی‌داوین و

لَمَّا دَعَا اللَّهُ دَاعِيَنَا لَطَاعَتَهُ (۱۱۷) بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ كُنَّا أَكْرَمَ الْأُمَمِ

﴿الفصل الثامن: في جهاد النبي ﷺ﴾

ده فهرموی: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ المائدة: ۳، نه مرو شه ریعته تی نیسلام بو نیوه ته واو کرد و نیعمه تی خوم به سهر نیوه دا ته واو کرد، رازی بوم نیسلام نایینی نیوه بی.

که واته: نه گهر خوا به شتیک رازی بی، له رازی بوونی خوی په شیمان ناییته وه. هه روه ها تایبه تیه کی تریش نه مه یه: خوی گوره نیمه ی کردو ته چاکترینی هه موو نوممه ته کان، هه روه ک نیمامی (البوصیری) ده فهرموی:

(لَمَّا) له به رته وهی (دَعَا اللَّهُ) خوی گوره ناوی ناوه (دَاعِيَنَا) له پیغه مه به ری نیمه ﷺ - (لَطَاعَتِهِ) که بانگمان نه کا بو عیباده ت و په رستنی خوا - (بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ) به ریزدارترینی پیغه مبه ران - علیه الصلاة والسلام - ناوی هیتاوه، که خوی گوره ده فهرموی: ﴿إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ﴾ الحجرات: ۱۳، ریزدارترتان له لای خوا، له خوا ترسره کانتان.

واته: بی گومان: پیغه مبه ران علیه الصلاة والسلام - له هه موو که سیک له خواترستن، پیغه مبه ری نیمه ﷺ له و له خواترسانه دا پیشه وای هه موویانه، که و ابو: له هه مووانیان ریزدارتره، هه روه ک پیغه مبه ران ﷺ به خوی فهرموی ته: ﴿أَنَا قَائِدُ الْمُرسَلِينَ وَلَا فخر﴾ حدیث حسن رواه الدارمی بسند موثوق، من پیشه وای پیغه مبه رانم، هیچ شانازه کم مه به ست نیه. واته: به لام بو زانینی نیوه وا ده لیم.

جا که پیغه مبه ری نیمه ﷺ نه و ریزداره بی، بیگومان: (كُنَّا) نیمه ش بوینه (أَكْرَمِ الْأُمَمِ) ریزدارترینی نوممه تان، هه روه ک خوی گوره ده فهرموی: ﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾ آل عمران: ۱۱۰، نیوه - نه ی نوممه تی (مُحَمَّدٌ ﷺ) - چاکترین نوممه تن که بو به رزه وهندی خه لک ناشکرا کرابی.

﴿الفصل الثامن: في جهاد النبي ﷺ﴾

﴿به شی هه شته م: له باسی غه زای پیغه مبه ران ﷺ له درزی کافره کان﴾

نینجا که نیمامی (البوصیری) باسی کرد: پیغه مبه ران ﷺ له سه رکه وتنی ناسمانه کاندان پله ی هه ره به رزی وه ده ست هیتاوه. نه م جاره باسی نه وه مان بو ده کا: که له سه ر زه مینیش پیغه مبه ران ﷺ له غه زایه کانی دا سه رکه وتنی وه ده ست هیتاوه به سه ر دوژمنانی نیسلامدا، جا ده فهرموی:

رَاعَتْ قُلُوبَ الْعَدَىٰ أَبَاءَ بَعْتِهِ (۱۱۸) كِنْبَاءَ أَجْفَلَتْ غُفْلًا مِّنَ الْغَنَمِ
مَا زَالَ يَلْقَاهُمْ فِي كُلِّ مُعْتَرَكٍ (۱۱۹) حَتَّىٰ حَكَّوْا بِالْقَنَا لِحِمَا عَلَىٰ وَضَمِّ

(رَاعَتْ) ترساندی (قُلُوبَ الْعَدَىٰ) دلی دوژمنه کانی نیسلام (أَبَاءَ بَعْتِهِ) ههواله کانی بوونی به پیغه مبه رسول الله ﷺ.

واته: بلاو بوونه وهی ههوالی بوونی به پیغه مبه رسول الله ﷺ، دوژمنانی نیسلامی ترساند، جا ئه و ترسه ش به کیکه له تاییه تیه کانی پیغه مبه رسول الله ﷺ که فهرموویه تی: ﴿أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ...﴾ الحدیث رواه البخاری و مسلم، پنج شتی تاییه تیم دراوئی، که نه دراونه هیچ پیغه مبه ریکی پیش خوم: سه رکه و تنم دراوه تی به وهی دوژمن لیم ده ترسی له نه ندازهی دوری به ک مانگ.

جا ئه و ترسانه ی دوژمنیش (کِنْبَاءَ) وه ک نه ره ی شیر (أَجْفَلَتْ) ترساند بی تی و ره واند بی تی وه (غُفْلًا) کومه لیک ی بی ناگا و گیل (مِنَ الْغَنَمِ) له بز نو مه ره کان.

واته: ههروه ک بز نو مه ره له دهنگی شیر ده ره ونه وه و هه لدین، ئه وه ماش کافره کانی گیل وازیان له گوێریه لی قورئان ده هیتا و له پیغه مبه رسول الله ﷺ ده ره وینه وه، خوی گه وه ده فهرموی: ﴿فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ * كَانَهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ * فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ﴾ المئدر: ۴۹-۵۱، له بهرچی کافره کان واز له قورئان دین و گوئی لی راناگرن، وه ک بلی ئه وان کهره کانی کیوین له ترسی شیر ره وینه وه و هه لاتون.

ئینجا که کافره کان سویدیان له قورئان وه نه گرت و بانگه وازیه که ی پیغه مبه ریان رسول الله ﷺ قبول نه کرد، به وهش نه وه ستان، به لکو پیغه مبه رسول الله ﷺ موسولمانه کانیا ن له (مَکَّة) ی پیروژ ده رکردنه ده ره وه و مولک و مالیشیان لی داگیر کردن، بویی ئه م جاره به فهرمانی خوا: پیغه مبه رسول الله ﷺ شمشیری له کافره کان به کار هیتا و دهستی به غزا کرد له دژی ئه وان، ههروه ک ئیمامی (البوصیری) ده فهرموی:

(مَا زَالَ) به رده وام (يَلْقَاهُمْ) پیغه مبه رسول الله ﷺ له گه ل (صَحَابَةَ) کانی ﷺ به ره نگاری کافره کان ده بووه و جهنگی له گه ل ده کردن (فِي كُلِّ مُعْتَرَكٍ) له گشت ئه و شویتانه ی ده بونه مهیدانی جهنگ.

واته: هیچ کاتیک پیغه مبه رسول الله ﷺ له جهنگی کافره کان نه ترساوه، به لکو به خودی خوی له (۲۷) غه زادا به شداریی کردوه به (إِجْمَاع) ی موسولمانان: ئه گه ر موسولمانه کانیش له جهنگدا شکابن، پیغه مبه رسول الله ﷺ به خوی نه به زیوه و له جهنگدا هه لئه هاتوه، به لکو

وَدُّوا الْفِرَارَ فَكَادُوا يَغْبُطُونَ بِهِ (۱۲۰) أَشْلَاءُ شَالَتْ مَعَ الْعُقْبَانِ وَالرَّحِمِ

هر له مهیدانی جهنگدا ماوه ته وه و به ره و پیش هه لمه تی برده. نیمام (علی) رضی الله عنه فرموده تی: ﴿كُنَّا إِذَا حَمِيَ الْبَأْسُ وَلَقِيَ الْقَوْمَ الْقَوْمَ اتَّقَيْنَا بَرَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَلَا يَكُونُ أَحَدًا مِنَّا أَذْنَىٰ إِلَى الْعَدُوِّ مِنْهُ ﷺ﴾ حدیث صحیح رواه النسائی والحاكم، له و کاته ی جهنگ گهرم ده بو و کافر و موسولمان ده گه یشته یه کتری، نیمه خویمان به پیغمبر صلی الله علیه و آله ده پاراست، هیچ که سیک له نیمه بو لای دوزمن نزدیکتر نه بو له پیغمبر صلی الله علیه و آله.

جا پیغمبر صلی الله علیه و آله به رده وام جهنگی له گه ل کافره کان ده کرد (حکوا) تا (حکوا) کافره کانی کوژراو ویده چون (بالقنا) به هوی لیدانی رمی (صحابه) کان رضی الله عنهم (لحمًا) وهک گوشتی پارچه کراو بون (علی وضم) له سهر ته پله ی گوشت فروش.

واته: لاشه کانی کافره کان به پارچه کراوی له مهیدانی جهنگدا به جی ده هیشتران، چونکه کافره کان ده به زین و کوژراوه کانی خویمان نه ده ناشت.

نینجا نیمامی (البوصیری) باسی ترسنوکی کافره کان ده کا و ده فرموی:

(وَدُّوا) کافره کان ده یانخواست و پییان خوش بوو (الفرار) هه لیبین و نه یه نه مهیدانی جهنگ، به لام هه لاتنیشیان ده ست نه که وت، بوئی (فکادوا) نزدیک بوو کافره کان له ترسی پیغمبر صلی الله علیه و آله (صحابه) کان رضی الله عنهم (یغبطون) خوزگه بکه ن و بخوازن - (به) به هوی نه و هه لاتنه - (أشلاء) وهک نه و پارچه گوشتانه بن: که (شالت) به رز ده بنه وه (مع العقبان) له گه ل هه لویه کان و هم (والرحم) له گه ل داله شه کان.

واته: هندی جار کافره کان نه یانده توانی له مهیدانی جهنگ رابکه ن، بوئی ده یانخواست وهک نه و پارچه گوشتانه یان لیها تبا: که هه ل و داله ش به هه وادا به زریان ده که نه وه، نه وهک بکه ونه به ر شمشیر و رمی (صحابه) کان رضی الله عنهم.

نیمام (ابن اسحاق) له غه زای (بدن) ده گپرتیه وه: که (عمیر بن وهب) هات و (صحابه) کانی رضی الله عنهم به سهر کردنه وه و گه راوه، گوتی: (یا معشر قریش البلیا تحمل المنایا) و شتره کانی (مدینه) مردنیان هه لگرتوه... نینجا (عنبه) ش گوتی: (فارجعوا واخلوا بین محمد صلی الله علیه و آله و بین سائر العرب) که و ابوو: نه م جهنگه مه که ن و بگه رینه وه و واز له (محمد) صلی الله علیه و آله و عهره کان بینن.

جگه له مه ش: (أمیه) رضی الله عنه، له گه رمه ی جهنگدا به خوی تکای له حه زره تی (عبد الرحمن بن عوف) رضی الله عنه کرد: تا کو به دیل بیگری؟ نه وهک به دهستی (صحابه) کان رضی الله عنهم بکوژی،

تَمْضِي اللَّيَالِي وَلَا يَدْرُونَ عِدَّتَهَا (١٢١) مَالَمْ تَكُنْ مِنْ لَيَالِي الْأَشْهُرِ الْحُرْمِ

به لام له نه جامدا به دهستی چه زهتی (بلال) و (صَحَابَةَ) کانی تر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - هر - کوژدا، هر وه که (البداية والنهاية) دا گنډر او ده ته وه .

ئینجا که له (بیت) ی ابرودودا ئیمامی (البُوصَيْرِي) فه رموی: کافره کان له جهنگدا خوزگه ی هه لاتنیان ده کرد له ترسی پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (صَحَابَةَ) کان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. ثم جاره باسی نه وه مان بۆ دهکا: کافره کان له ماله وهش له ترسی پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (صَحَابَةَ) کان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ شه و پوژیان لی ده شیورا، هر وه که ده فه رموی:

(تَمْضِي اللَّيَالِي) شه وه کان و پوژده کان ده پویشتن (وَلَا يَدْرُونَ عِدَّتَهَا) کافره کان نه یانده زانی ژماره یان چه نده، چونکه له ترسی پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (صَحَابَةَ) کان صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه به شه وی نه به پوژدی کافره کان دلنیا نه بون و به رده وام بیریان له هیرشی پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده کرده وه (مَالَمْ تَكُنْ) تا نه و کاته ی نه و شه وانه، نه ده بونه (مِنْ لَيَالِي الْأَشْهُرِ الْحُرْمِ) شه وه کانی (الْأَشْهُرُ الْحُرْمِ) = چوار مانگه که ی چه رام و ریزدار: که (ذو الْقَعْدَةِ) و (ذُو الْحِجَّةِ) و (مُحَرَّمِ) و (رَجَبِ) ن.

واته: له و چوار مانگانه دا کافره کان دلنیا ده بون و ههستیان به جیاوازی شه و و پوژ ده کرد، چونکه له سه ره تادا غه زا کردن له و چوار مانگانه دا چه رام بوو، هر وه که خوی گه وره ده فه رموی: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قَاتَلٍ فِيهِ كَبِيرٌ﴾ البقرة: ٢١٧، نه ی پیغه مبه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له باره ی جهنگ له (الشَّهْرِ الْحَرَامِ) دا پرسارت لی ده که نه؟ بلئی: جهنگ له (الشَّهْرِ الْحَرَامِ) دا گونا هیکلی گه وره یه.

ئینجا له مه ودوا له و چوار مانگانه شدا غه زا حه لال کرا، به لکو واجبیش کرا و تا دونیا ویران ده بی واجبیه که ی غه زا هر به رده وامه، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿فَإِذَا انْسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْضُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ﴾ التوبة: ٥، هر کاتیک (الْأَشْهُرُ الْحُرْمِ) ته و او بون، نیوه کافره کان بکوژن له هر کات و شوپنیکدا ده یانگه نی، بیانگرن و گه مارویان بدهن و له هه موو ریگایه ک بویان له بۆسه دانیشن.

ئینجا له وانیه که سیک بلئی: نه وه زانیمان خوی گه وره فه رمانی کردوه: غه زا بکری، زانیمان دوزمنانی ئیسلام له ترسی غه زا تو قیون، به لام پیم بلئی: سود و مه بهستی غه زا چی یه؟ جا ئیمامی (البُوصَيْرِي) وه لام ده داته وه: ئایینی ئیسلام وه ک میوانی

كَأَنَّمَا الدِّينُ ضَيْفٌ حَلَّ سَاحَتَهُمْ (۱۲۲) بِكُلِّ قَرْمٍ إِلَى لَحْمِ العِدَا قَرْمٍ

پرزدار دابه زیوه و داواکاریشی ههیه، واجبه: خاوهن مال داواکاریه که ی جی به جی بکا و بهرگری لیبکا و میوانداریشی بکا. جا (صَحَابَة) کانیش رضی الله عنهم به بی گه ردی میوانداری نه و ئیسلامه یان کرد، ههروهک دهفه رموی:

(كَأَنَّمَا الدِّينُ) وهك بلی ی: ئایینی ئیسلام (ضَيْفٌ) میوانیکه (حَلَّ سَاحَتَهُمْ) دابه زیوه ته گوره پانی مالی (صَحَابَة) کان رضی الله عنهم (بِكُلِّ قَرْمٍ) له گه ل گشت جوامیزکی نازاو نه ترس، جا نه و میوانهش (إِلَى لَحْمِ العِدَا) بۆ گوشتی دوزمنانی ئیسلام (قَرْمٍ) تامه زویوه و حزی لییه.

واته: ئایینی ئیسلام له (مَكَّة) ی پیروزه وه هاته (مَدِينَة) ی پیروز و به هاوپییه تی پیغه مبه رضی الله عنهم (صَحَابَة) نازاو نه ترسه کان رضی الله عنهم، جا عادهت نه وهایه: خاوهن مال له میوان ده پرسى: حهزت له چییه بۆت ناماده بکهین؟

جا نه م میوانهش وه لأم ده داته وه: من تامه زوی پارچه پارچه کردنی گوشتی دوزمنانی ئیسلام، تاكو بتوانم دادپه روهری خوا له سه رزه مینی خوا بچه سپیتم و ستم نه هیلم، ههروهك خوی گه و ره دهفه رموی: ﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾ النساء: ۷۵، نه ی ئیمانداران بۆچی ئیوه جهنگ ناکه ن له رینگای خوا و له رینگای رزگار کردنی چه وساره کان: له پیاوان و نافر هتان و مندالان، که له بهردهستی کافره کانداهوار نه کهن و ده لئین: خودایه دهه بازمان بکه لهو دی یه ی دانیشتر وه کانی سته مکارن، خودایه له لای خو ته وه سه ره رشتکار یکمان بۆ دابنی و یارمه تیده ری کمان بۆ دابنی تاكو له م تهنگانه یه رزگار مان بکا.

جا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردوودا فه رموی: نه و میوانه پرزداره تامه زوی پارچه کردنی گوشتی دوزمنانی ئیسلامه. نه م جاره نه وه مان بۆ باس دهکا: که میوانه کهش له گه ل خاوهن مال میوانداریه که ناماده دهکا و به خودی خو ی له گه ل (صَحَابَة) کانی دا رضی الله عنهم ده پواته جهنگی کافره کان، واته: نهك وهك سه ره کرده کانی تر له ماله وه دابنیشی و خه لکیش بنی ریتته به ره ی جهنگ، ههروهك ئیمامی (البوصیری) دهفه رموی:

يَجْرُ بِحَرْ خَمِيسٍ فَوْقَ سَابِحَةِ (١٢٣) يَرْمِي بِمَوْجٍ مِنَ الْأَبْطَالِ مُلْتَطِمٍ
 مِنْ كُلِّ مُتَدَبِّ لِّلَّهِ مُخْتَسِبٍ (١٢٤) يَسْطُو بِمُسْتَأْصِلٍ لِّلْكَفْرِ مُصْطَلِمٍ

(يَجْرُ) نه و میوانه نازاو ریزداره - که پیغمبره ﷺ - به دوی خوی دا ده هیئتیه
 مهیدانی جهنگ (بِحَرْ خَمِيسٍ) له شکرکی نه وهنده زور، که وهک ده ریا شه پؤل
 ددها، جا نه و له شکرهش (فَوْقَ سَابِحَةِ) له سهر پشتی نه و نه سپانه: که وهک
 مهله وان به سهر زه میندا غار ده دهن (يَرْمِي) نه و له شکره ده هاویته لای کافره کان
 (بِمَوْجٍ) به شه پۆلیکی که رسته ی جهنگ (مِنَ الْأَبْطَالِ) نه و لیدان و هاویشتهش له
 لای پالّه وانه نازاو نه ترسه کانه وهیه (مُلْتَطِمٍ) شه پۆلی لیدانه کهش یهک به دوی
 یه کتری دا دین.

جا نه و سیفه تانه ی نیمامی (الْبُوصِيرِي) باسی کردن له چند نایه تیکی قورپان
 وه رگیراون، بۆنموونه: خوی گه وره ده فهرموی: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى
 وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ
 أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ الفتح: ٢٨، ٢٩، خوی گه وره نه و خوایه یه که پیغمبره
 خوی ناردوه به رینموونی و نایینی راست، تاکو به سهر هه موو نایینکدا سهر که وتووی
 بکا، خوی گه ورهش به سه له رووی شاهیدیه وه: که شاهیدی ددها (مُحَمَّدٌ) پیغمبره
 خوایه ﷺ، نه وانسه له گهل (مُحَمَّدٌ) ش دان - که (صَحَابَةُ) کانن ﷺ - له دژی
 کافره کان توندوتیزن و له نیوان خویاندا به بهزه یین.

ئینجا نیمامی (الْبُوصِيرِي) وه سفی پالّه وانه کانی نه و له شکره زوره ی پیغمبره ﷺ
 دهکا و ده فهرموی:

(مِنْ كُلِّ مُتَدَبِّ لِلَّهِ) پالّه وانه کانی له شکره که گشتیان له و که سانه بون: که
 گوپرایه لی بانگه وازی خوا بون و وه لای بانگه وازی که ی خودایان داوه بۆ غه زا کردن
 (مُخْتَسِبٍ) پاداشتی غه زایه که یان له خوا داوا ده کرد، چونکه هه موو کرده وه کانیان
 به بیگه ردی بۆ خوا بون (يَسْطُو) هه ر پالّه وانیک له و پالّه وانانه هه لمه تی ده برده
 سهر دوزمنانی نیسلام (بِمُسْتَأْصِلٍ لِّلْكَفْرِ) به چه کینکی وهها: که کوفری له په گو
 ریشه وه ده رده هینا و (مُصْطَلِمٍ) له ناوی ده برد، به جوریکی وهها: هیچ ناسه واریکی
 کوفر نه ده ما.

جا نه وهش نامازه یه بۆ (صَحَابَةُ) کانی غه زای (أَحُدٌ) ﷺ: که به برینداری له

حَتَّىٰ غَدَتْ مِلَّةَ الْإِسْلَامِ وَهِيَ بِهِمْ (۱۲۵) مِنْ بَعْدِ غُرْبَتِهَا مَوْصُولَةَ الرَّحْمِ
مَكْفُولَةً أَدَا مِنْهُمْ بِخَيْرِ أَبِي (۱۲۶) وَخَيْرِ بَعْلِ فَلَمْ تَيْتَمْ وَلَمْ تَنْمِ

(حَمْرَاءُ الْأَسَدِ) کافره کانیان پاوانو به زانندیان، هر وهک خوی گه وره ده فهرموی:
﴿الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا
أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ ال عمران: ۱۷۲، نهوانه ی گویرایه لای خواو پیغمبر ﷺ بون بو غمزای
(حَمْرَاءُ الْأَسَدِ)، له دوی نهوی له غمزای (أُحُد) برینیان توش بوو، نهوانه ی چاکه یان
کرد و له گهل پیغمبر ﷺ بو غمزایه که رویشتر و له خوا ترسان، نهوانه یاداشتیکی
گه وره یان هه به له لای خوا.

جا له وانه به که سیک بپرسی: نایا غمزای نهو پاله وانانه به ره می هه بوو؟ جا ئیمامی
(البوصیری) وه لام ده داته وه:

به لای، نهو پاله وانانه به رده وام له هه لمه تدا بون (حَتَّى) تا (غَدَتْ) وای لیتهات (مِلَّةُ
الْإِسْلَامِ) نهو نایینه ی نیسلام (وهی بهم) لهو حالته ی نایینه که به هاو پریه تی نهو
پاله وانانه سه رکه وتنی وه دست هینا و بلاو بووه (مِنْ بَعْدِ غُرْبَتِهَا) پاش نهوی له
ناو خه لکی دا نایینیکی نامو و نه ناسراو بوو، چونکه شوینکه وته کانی که م بون، وای
لیتهات (مَوْصُولَةَ الرَّحْمِ) نایینه که په یوه ندی خزمایه تی پی گیشته و به ناشکرای
خه لک په یوه ندی پیوه ده کرد.

نهو ههش نامازه بو نهو حدیسه که پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿بَدَأَ الْإِسْلَامَ غَرِيبًا،
وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ غَرِيبًا، فَطُوبَىٰ لِلْغُرَبَاءِ﴾ رواه مسلم، سه ره تای نایینی نیسلام به غه ربیی
دهستی پیکرد- واته: له ناو خه لکی دا نامو و نه ناسراو بوو و شوینکه وته کانی که م
بون- له مه و دواش ده گه ریته وه بو حالته تی سه ره تابه که ی شوینکه وته کانی که م
ده بنه وه، جا خوشی بو نهو که سانه ی لهو کاتدا ده ست به نیسلامه وه ده گرن و خه لک
به نامویان تیده گن.

ئینجا نهو جاره ئیمامی (البوصیری) نهو هه مان بووون ده کاته وه: که به هوی
پیغمبر ﷺ و (صحابة) کان ﷺ، نایینی نیسلام به رده وام پاریزراو بوو و ترسی
کافره کان و سته می تدا نه بو، هر وهک ده فهرموی:

(مَكْفُولَةً أَدَا) نایینی نیسلام به رده وام سه رپه رشتکراو و پاریزراو بوو (مِنْهُمْ) له
کافره کان (بِخَيْرِ أَبِي) به چاکترین باوک: که پیغمبر ﷺ، واته: پیغمبر ﷺ وهک

هُمُ الْجِبَالُ فَسَلَّ عَنْهُمْ مُصَادِمَهُمْ (۱۲۷) مَاذَا رَأَى مِنْهُمْ فِي كُلِّ مُصْطَدِمٍ

باوک دلسوزوهو به به زهیی به له گه ل نوممه تی نیسلام، پیغهمبه ریش ﷺ فه رمویه تی: ﴿أَنَا أَنَا لَكُمْ مَثَلُ الْوَالِدِ لَوْلَدِهِ﴾ حدیث صحیح رواه ابن ماجه والدارمی، من بؤ نیوه، وهك باوكم بؤ رؤلهی خوی.

(و) ههروهها پاریزراو بوو به (خَیْرُ بَعْلِ) چاکترین میرد: که پیغهمبه ره ﷺ، واته: چاکترین میرد بؤ ژنه کانی خوی: که نه وانیش دایکی نیمنه، ههروهک خوی گه وره ده فه رموی: ﴿الَّتِي أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ﴾ الاحزاب: ۶، پیغهمبه ریش ﷺ له پیشتره بؤ نیمانداران: له گیانی خویان، ژنه کانی پیغهمبه ریش ﷺ دایکانی نیمانداران.

پیغهمبه ریش ﷺ فه رمویه تی: ﴿أَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي﴾ حدیث صحیح رواه الترمذی وابن ماجه، من له هه مووتان چاکترم بؤ خیزانه کانی خوم.

بویی (قَلَمٌ قَيِّمٌ) نایینی نیسلام نه بووه یه تیم، چونکه پیغهمبه ریش ﷺ وهك باشترین باوک سه ره رشتی ده کرد (وَلَمْ تَكُنْ) نایینی نیسلام نه بووه بیوه ژن، چونکه پیغهمبه ریش ﷺ وهك باشترین میرد به پیوهی ده برد و به رگری لیده کرد.

جا به داخوه نیستا نایینی نیسلام وهك مندالی یه تیم و بیوه ژنی میرد مردووی لیها تووه و که سیک نیه به رگری لیبکا، (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ).

نینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پربردودا باسی کرد: نایینی نیسلام به هوی پیغهمبه ریش ﷺ و (صَحَابَةَ) کان ﷺ پاریزراو بوو. ئەم جارهش باسی نازایه تی پیغهمبه ریش ﷺ و (صَحَابَةَ) کان ﷺ ده کا و ده فه رموی:

(هُمُ) ئەو پالە وانانهی له گه ل پیغهمبه ریش ﷺ بون (الْجِبَالُ) له جهنگدا وهك چپایه کان بون: خو پاکرو به هیژ بون و نه ده به زین و هه لئه ده هاتن، چونکه خوی گه وره هه لاتنی له جهنگدا به گوناھیکی گه وره داناوه و ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ * وَمَنْ يُولُوهُمْ يَوْمَئِذٍ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ الأنفال: ۱۶، ۱۵، هؤ نهو که سانهی باوه رتان هیناوه هه کاتیک گه یشته کافره کان و له جهنگدا لیک نریک بونه وه، نه کهن به زن و پشت بده نه کافره کان، هه کاتیک له کاتی جهنگدا پشت بداته کافره کان و بهزی —ته نها بؤ فیلیکی جهنگ نه بی و بؤ لای کومه لیکی فریا که وتن

وَسَلَّ حُنَيْنًا وَسَلَّ بَدْرًا وَسَلَّ أُحُدًا (۱۲۸) فُصُولُ حَتْفٍ لَهُمْ أَذْهَى مِنَ الْوَحْمِ

نهی - بیگومان نهو هه لاتوووه به غه زهب و تورهبی خواوه ده گه رپتهوه، شویته که شی
جهه نه مهو خرابترین شویته.

جا نه گه ر باوه ر ناکی و گومانته هه یه: که له ترسی هه ر هه شی نه و نایه ته
(صَحَابَةَ) کَانَ ﷺ خَوْرَاگَر و به هیزبون، نه وه (فَسَلَّ) پرسیار بکه (عَنْهُمْ) له باره ی
(صَحَابَةَ) کَانَ ﷺ (مُصَادِمَهُمْ) له و کافرانه ی پوبه پویان ده بونه وه، واته: پرسیار له
میژوو نووسه کانیان بکه، چونکه نه وان نه ماون پرسیاریان لیبکه ی، جا که میژوی
نه وانت خوینده وه، نه و کاته ده زانی (مَاذَا رَأَى) دژومن چ به هیزبه کی دیتوووه (مِنْهُمْ)
له و پاله وانته (فِي كُلِّ مُصْطَدِمٍ) له گشت مه میدانیکی پوبه پوبونه وه دا: که بو
جه نگکردن ده گه یشتنه یه کتری.

ئینجا نیمامی (البوصیری) چند شویتنیکی غه زای (صَحَابَةَ) کَانَ ﷺ باس ده کا، تا کو
پرسیاری پاله وانیه تی (صَحَابَةَ) کانیان لیبکه ین و ده فه رموی:

(وَسَلَّ حُنَيْنًا) پرسیار له غه زای (حُنَيْن) بکه.

(حُنَيْنٌ): دۆلته که له نیوان (مَكَّة) و (طائف)، نه م غه زایه له مانگی (سَوَالِی) سالی
هه شته می کۆچی دا پوی دا و کافره کان شکان.

(و) هه روه ها (سَلَّ بَدْرًا) پرسیار له غه زای (بَدْر) بکه.

(بَدْرٌ): گوندیکه له نیوان (مَكَّة) و (مَدِيْنَة)، ده که ویته پوژئاوای باشوری (مَدِيْنَة)، نه م
غه زایه له مانگی په مه زان سالی دووه می کۆچی دا پوی دا و کافره کان شکان و هه فتا
که سیان لی کۆژا و هه فتای تریش به دیل گهران.

(و) هه روه ها (سَلَّ أُحُدًا) پرسیار له غه زای (أُحُد) بکه.

(أُحُدٌ): کتویکه له باکوری پوژهلای (مَدِيْنَة) ی پیروژ، نه م غه زایه له مانگی (سَوَالِی)
سالی سییه می کۆچی پوی دا، هه فتا (صَحَابَةَ) شه هید بون، به لام له گه ل نه وه شدا
(صَحَابَةَ) کَانَ ﷺ مه میدانی جه نگیان به جی نه هیشته تا کافره کان به ناچاری
مه میدانه که یان به جی هیشته و گه رانه وه بو (مَكَّة) ی پیروژ.

خوای گه وره له م نایه ته دا باسی نازایه تی (صَحَابَةَ) کانی (أُحُد) ده کا و ده فه رموی:
﴿وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُّونَهُمْ بِأِذْنِهِ حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَارَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ
مَنْ بَعْدَ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ
عَنْهُمْ لِيَلْبِغَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾ آل عمران: ۱۵۲، به راستی

الْمُصْدِرِ الْبَيْضِ حُمْراً بَعْدَ مَا وَرَدَتْ (۱۲۹) مِنَ الْعِدَا كُلِّ مُسْوَدٍ مِنَ اللَّيْلِ

خوای گهور و عدهی خوئی هیئا جی، که سهر کهوتنی دانئی لهو کاتهی به ئیزنی خوای گهوره کافره کانتان ده کوشتنو به شمشیره کانتان نهوانتان رادهمالین، نهو سهر کهوتنهش ههر بهرهوام بوو تا ئیوه ترسانو ممللانهتان کرد لهبارهی مانهوه له سهر چیاپه که، ئیوه له فهرمانی پیغمبهری سهر کرده ﷺ دهر چون پاش نهوهی خوای گهوره نهو سهر کهوتنهی دابونئی که پیتان خوش بوو، ههندیك له ئیوه دونیاپان دهوئی بویئی له چیاپه که دابهزین، ههندیكیش قیامهتیاں دهوئی-که نهو ده کهسانه بون له سهر چیاپه که مانهوه و شهید کران-، ئینجا به هوی نهو تاوانه خوای گهوره ئیوهی له کافره کان گهراندهوهو کافره کانی به سهر ئیوه دا زال کردن تا ئیوه تاقی بکاتهوه، بهراستی خوا ئیوهی عهفو کرد لهو تاوانه-ئه گهر نا: نهو تاوانه شیایوی سزایه کی گه وره تر بوو- خوای گهوره خاوه نی نیعمه ته له سهر نیمانداران.

جا نه م سی غه زایانه (فُصُولُ حُثْفِ) وهرزه کانی به هیلاکچوون بون (لَهُمْ) بۆ کافره کان (أَدْهَى) نهو به هیلاکچوونه کاره ساتتر و موسیبه تر بوو (مِنَ الْوَحْمِ) له مردنیکی به کومه ل که به هوی نه خوشیه کی بلا بوویه وه بی.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) باسی جوامیری و لیزانی (صَحَابَةَ) کان ﷺ ده کا له به کارهینانی چه کدا، جا ده فهرموی:

(الْمُصْدِرِ) نهو پاله وانانه کشینه ره وهن، واته: ده گه ریئنه وه (الْبَيْضِ) شمشیره سپیه کانیان (حُمْراً) به سۆرایه تی خوینه وه ده یانگه ریئنه وه (بَعْدَ مَا وَرَدَتْ) پاش نهوهی شمشیره سپیه کان راده وه شیندران و ده گه یشتنه (مِنَ الْعِدَا) لای دوزمنه کانیان (كُلِّ مُسْوَدٍ) ده گه یشتنه گشت په شایه تیه کان (مِنَ اللَّيْلِ) لهو بناگوئیانه ی مووی په شیان پیوه یه.

واته: شمشیره سپیه کانیان له سهر کی کافره کان ده دن و به خوینی کافره کان سۆر ده بن، ئینجا ده یکشینه وهو تا کوتایی جهنگ خوینه که ی لیتاسرپنه وه، چونکه ماوه یان نیه و ههر له هه لمه تبردندانه.

حه زه تی (عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رضی الله عنه) له باسی کوشتنی (أَبُو جَهْلٍ) رضی الله عنه فهرموویه تی: ﴿... فَأَبْتَدَرَاهُ بِسَيْفِهِمَا فَضْرَبَاهُ حَتَّى قَتَلَاهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَيُّكُمَا قَتَلَهُ؟ قَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: أَنَا قَتَلْتُهُ. قَالَ ﷺ: هَلْ مَسَحْتُمَا سَيْفَيْكُمَا؟ قَالَا: لَا. فَنَظَرَ النَّبِيُّ ﷺ فِي السَّيْفَيْنِ، فَقَالَ: كَلَّا كَمَا قَتَلَهُ...﴾ رواه البخاري ومسلم، جا ههر دوو کوره لاوه کان هه لمه تیاں برده سهر

وَالْكَاتِبِينَ بِسُمْرِ الْخَطِّ مَا تَرَكْتَ (۱۳۰) أَقْلَامُهُمْ حَرْفَ جِسْمٍ غَيْرِ مُنْعَجِمٍ
شَاكِي السَّلَاحِ لَهُمْ سِيمًا تُمَيِّزُهُمْ (۱۳۱) وَالْوَرْدُ يَمْتَازُ بِالسِّمَاءِ عَنِ السَّلْمِ

(أَبُو جَهْلٍ) به شمشیره کانیان لیاندا و کوشتیان، جا پیغمبر ﷺ فہرموی: کامتان
(أَبُو جَهْلٍ) ی کوشتووه؟ ہمدوو کیان گوتیان: من کوشتومہ. جا پیغمبر ﷺ
فہرموی: شمشیرہ کانتان سرپوہتہوہ؟ گوتیان: نا. جا پیغمبر ﷺ تہماشای ہمدوو
شمشیرہ کانی کرد و فہرموی: ہمدوو کتان (أَبُو جَهْلٍ) تان کوشتووه.

جا ہر وہک (صَحَابَةُ) کان ﷺ لہ بہ کارہیتانی شمشیردا لیزان بون، ئہ وھاش لہ
بہ کارہیتانی رم و تیردا لیزان بون، ہر وہک ئیمامی (أَبُو صَبْرٍ) دہ فہرموی:
(وَالْكَاتِبِينَ) ئہ و پالہ وانانہ نووسہرن (بِسُمْرِ الْخَطِّ) بہ و سہرہ رمہ بورانہی لہ شاری
(خَطِّ)، یان لہ درہختی (خَطِّ) دروست کراون.

واتہ: ہر وہک نووسہر پینووسہ کہی دادہ نیتہ سہر کاغز و شوینی نووسینہ کہش
دیارہ، ئہ وھاش (صَحَابَةُ) کان ﷺ رمہ کانیان دہچہ قاندہ ناو لاشہی کافرہ کان و
(مَا تَرَكْتَ أَقْلَامُهُمْ) پینووسہ کانیان = رمہ کانیان ہیچ شوینیکیان نہ ہیشتہوہ (حَرْفِ
جِسْمٍ) لہ ہیچ لایہ کی لاشہی کافرہ کان (غَيْرِ مُنْعَجِمٍ) بہ بی نوختہ دانان.

واتہ: گشت شوینیکی لاشہی کافرہ کان ناسہواری رمی (صَحَابَةُ) کانی ﷺ پیوہ دیار
بوو. جا ئہ مہش ناماژہیہ بو ئہم حدیسہ، کہ پیغمبر ﷺ لہ بارہی رم
فہرمویہ تی: ﴿جُعِلَ رِزْقِي تَحْتَ ظِلِّ رُمْحِي، وَجُعِلَ الدَّلَّةُ وَالصَّغَارُ عَلَيَّ مَنْ خَالَفَ
أَمْرِي﴾ رواہ البخاری، بڑیوی من خراوہتہ ژیر سیہری رمی من، زہلیلی و سہر شوریش
خراوہتہ سہر ئہو کہسہی دژاہتہی فہرمانی من دہ کا.

جا لہ ہر ئہوہی ئیمامی (أَبُو صَبْرٍ) تہنہا باسی شمشیر و رمی کرد، لہ وانہیہ
کہ سیک و تیبگا: (صَحَابَةُ) کان ﷺ چہ کی تریان نہ بوئی. جا ئیمامی (أَبُو صَبْرٍ) ئہو
تینہ گہ یشتہ ہلہیہ رہد دہ کاتہوہ دہ فہرموی:

(شَاكِي السَّلَاحِ) پچہ کی ی بہ ہیئ = چہ کی تہواو و بہ ہیئ (لَهُمْ) بو (صَحَابَةُ) کان ﷺ
(سِيمًا) نیشانہیہ (تُمَيِّزُهُمْ) ئہو نیشانہیہ جیایان دہ کاتہوہ لہ کافرہ کان، چونکہ
خوای گورہ فہرمانی پی کردبون: خوایان پچہک بکن و خوایان بو دوزمنانی ئیسلام
بہ ہیئ بکن. ہر وہک دہ فہرموی: ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهَبُونَ بِهِ وَعَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾ الانفال: ۶۰،
نامادہ بکن بو دژاہتہی کافرہ کان ہرچہندی لہ توانا تاندا ہہیہ لہ ہیئ چہک

تُهْدِي إِلَيْكَ رِيحُ النَّصْرِ نَشْرَهُمْ (۱۳۲) فَتَحْسَبُ الزَّهْرَ فِي الْأَكْمَامِ كُلِّ كَمِي

هاویشتنو راگرتنی ولاغی جهنگی، تاکو بهو هیزه دوژمنی خوا و دوژمنی خوژان
بترسین، هم ههندیك دوژمنی تری جگه لهوانیش بترسین که نیوه نازانن چ
دوژمنیکن، هر خوا نه یانزانن.

جا (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ بهو نیشانه یه جیا ده کیرنه وه له کافره کان، ههروهك (وَالْوَرْدُ)
درهختی گوله باغ (يَمْتَانُ) جیا ده بیته وه (بِالسِّيَمَاءِ) به نیشانه ی خوی: که گوله که ی
پهنگی جوانه و بونی خو شه (عَنِ السَّلْمِ) له درهختی (سَلْمٌ) جیا ده بیته وه، چونکه
کلوکی (سَلْمٌ) پهنگی زه رده و وهك گوله باغ بونی خوش نیه و جوانیش نیه.

که و ابو: (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ گوله باغی باغه کانی غیره ت و نازایه تبن و به نوری (جهاد) و
خواپه رستی پووین دهره و شیتته وه، ههروهك خوی گوره ده فهرموئ: ﴿سِيَمَاءُ فِي
وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ الفتح: ۲۹، (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ نیشانه ی خو یان له رووی
خویاندا یه له ناسه واری سوجه بردن بۆ خوی گه و ره.

ئینجا ئیمامی (البُوصَيْرِي) باسی سه رکه و تنی (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ ده کا و ده فهرموئ:
(تُهْدِي إِلَيْكَ) به دیاری بۆ تو ده نیرئ (رِيحُ النَّصْرِ) بایه کانی سه رکه و تن (نَشْرَهُمْ)
بۆنه خو شه که ی هه وائی سه رکه و تنی (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ به سه ر دوژمنانی ئیسلامدا،

واته: بای سه رکه و تن، هه وائی سه رکه و تنی (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ به دیاری بۆ تو ده نیرئ،
مه به ستیش به بای سه رکه و تن بای (صَبَا) یه، پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿نَصْرَتْ
بِالصَّبَا وَأَهْلَكَتْ عَادَ بِالذَّبُورِ﴾ رواه البخاري ومسلم، به بای (صَبَا) سه رکه و تنم دراوه تی،
گه لی (عاد) ش به ره شه با به هیلاک درا.

جا کاتی ته ماشای (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ ده که ی (فَتَحْسَبُ) وا گومان ده به ی و وا
تیده که ی (الزَّهْرَ فِي الْأَكْمَامِ) وهك خونچه کلوکی ناو بهرگه کانه (كُلُّ كَمِي) گشت
نازا و دلیرئکی (صَحَابَةَ) كَانُ ﷺ، واته: گشت (صَحَابَةَ) یهك له ناو زری و چه کی خوی دا
وهكو خونچه کلوکی نه پشگفتووی ناو بهرگی خویه تی.

ئه مه ش نامازه یه بۆ چه دیسه که ی ئیمام (العباس) ی مامی پیغه مبه ر ﷺ که له باسی
غه زای (فَتَحْ مَكَّةَ) دا فه رموویه تی: ﴿... حَتَّى مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي كَيْبَتِهِ الْخَضْرَاءِ
وَفِيهَا الْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ، لَا يُرَى مِنْهُمْ إِلَّا الْحَدِيقُ مِنَ الْحَدِيدِ...﴾ رواه الإمامان: ابن کثیر
والطبي فی سیرتیمما، تا پیغه مبه ر ﷺ له گه ل هیزه تابه تیه سه وزه که ی خوی رابرد- که له

كَأَنَّهُمْ فِي ظُهُورِ الْخَيْلِ نَبْتُ رُبَا (۱۳۳) مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ لَا مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ طَارَتْ قُلُوبُ الْعِدَا مِنْ بَأْسِهِمْ فَرَقًا (۱۳۴) فَمَا تَفَرَّقَ بَيْنَ الْبَهُمِ وَالْبُهُمِ

(مهاجر) و (الأحصار) هكان پيك هاتبوو، تهنها گلینهی چاویان دیار بوو، چونکه به جهكو زریی ناسن خویمان پویشیوو.

ئینجا نیمامی (البوصیری) باسی سوارچاکی (صحابة) كان ﷺ دهكا و دهفهرموی: (كَأَنَّهُمْ) وهك بلیی (صحابة) كان ﷺ ویدهچن (فِي ظُهُورِ الْخَيْلِ) له سهر پشتی ئهسپهکانیان (نَبْتُ رُبَا) وهك داربهپووی سهر تهپۆلکهکان.

واته: له جهنگدا (صحابة) كان ﷺ له سهر پشتی ئهسپهکانیان ناکهونه خوارهوه، ههروهك داربهپووی سهر تهپۆلکهکانیش با و لافاو کاری لیناكا.

جا ئه و سوارچاکیهی (صحابة) کانیش ﷺ (مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ) به هوی بههیزی خوراکریی خویمان بوو (لا) نهك (مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ) به هوی بهستنی تهنگه = پشتیینهکانی زینی ئهسپهکان.

ئیتربو (صحابة) كان ﷺ ئه و شانازی بهسه: كه خوی گهوره سوپهتیکی قورپانی به ناوی (العادیات) = ئهسپهکانی (صحابة) كان و گشت (مُجَاهِد) هکانی تر ناردۆته خوارهوه، له و سوپهتهدا خوی گهوره سویند به و ئهسپانه دهخوا که ئهوان له سهر پشتیان سوار دهبنو غهزا دهکن، خوی گهوره دهفهرموی: ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا﴾ سویند دهخۆم بهو ئهسپانهی له غهزادا غار دهدهنو دهنگی (نوح نوح) له ههناسهیان دیته دهرهوه ﴿فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا﴾ جا سویند بهو ئهسپانهی به هوی غاردان پرۆشکه ناگر له بن سههکانیان دهردهکن ﴿فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا﴾ جا سویند بهو ئهسپانهی له کاتی بهیاندای هیرش دهکهنه سهر دوزمنانی ئیسلام ﴿فَأَثَرُنَّ بِهَنْعًا﴾ جا ئهسپهکان بهو غاردانه تووز و غوباریان له زهمین پهیدا کرد ﴿فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا﴾ جا ئهسپهکان بهو غاردانه چونه ناو کۆمهلی دوزمنانی ئیسلام. جا که ئهوه سیفتهی ئهسپهکان بی، ئهبی سیفتهی سوارئهسپهکان چۆن بی؟! رهحمتهی خوا له نیمامی (البوصیری)، زۆر چاکی پینکاوه.

ئینجا که نیمامی (البوصیری) باسی پرچهکی و سوار چاکی (صحابة) کانیهی ﷺ کرد، ئه م جاره باسی بهرهم و نهجمی ئه و سیفته ته چاکانه دهکا و دهفهرموی: (طَارَتْ) فری، واته: هاته لهرزین (قُلُوبُ الْعِدَا) دلی دوزمنانی ئیسلام (مِنْ بَأْسِهِمْ)

وَمَنْ تَكُنْ بِرَسُولِ اللَّهِ نُصْرَتُهُ (۱۳۵) إِنْ تَلَقَهُ الْأَسَدُ فِي آجَامِهَا تَجْم

به هوی به هیزی و توندی (صَحَابَةَ) کان ﷺ له جهنگدا (فَرَقًا) له ترسی (صَحَابَةَ) کان ﷺ،
مهروهک خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ
قَوْمٌ يَفْرُقُونَ﴾ التوبه: ۵۶، کافره کانی (مُنافِق) سویند به خوا ده خون: نهوان له چینی
نیوهی نیماندارن. له حاله تیگدا نهوان له چینی نیوه نینو کافرن، به لام نهوان گه لیکن
له نیوهی نیماندار ده ترسین، بویی سویندی به درو ده خون.

جا به نه اندازه یکی وهها دوزمنانی نیسلام له (صَحَابَةَ) کان ﷺ ده ترسان: که (فَمَا
تُفَرِّقُ) دلی نهوان جیاوازی نه ده کرد (بَيْنَ الْبِهِم) له نیوان به رخه کانی ساوا و
(وَالْبِهِم) له نیوان پاله وانه کانی نازا.

جا وایتمه گه: نه و یچواندنه زیده پویی تیدایه، چونکه خوی گه وره پشتگیری
دهکا و ده فهرموی: ﴿لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهَبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾
الحشر: ۱۳، به راستی نیوهی موسولمان ترستان به هیز تره له دلی (مُنافِق) و جوله کاند، له
ترسی خودا، واته: نهو کافرانه زیاتر له نیوه ده ترسین نهک له خودا؟ چونکه نهوان
گه لیکن تینا گنو نازانن گه وره یی و هیزی خوا چه نده.

جا له وانیه که سیک پیرسی: خو ژماره ی کافره کان له (صَحَابَةَ) کان ﷺ زیاتر بوو،
ئی هوی چی بوو هر (صَحَابَةَ) کان ﷺ سرکه و توو بون، جا نیمامی (الْبُوصِيرِي)
وه لام ده داته وه:

نهو سرکه و تنه ی (صَحَابَةَ) کان ﷺ به هوی شوینکه و تنی پیغه مبه ر ﷺ بوو، که و ابوو:
(وَمَنْ تَكُنْ) هر که سیک ببی (بِرَسُولِ اللَّهِ) به هوی پیغه مبه ر ﷺ (نُصْرَتُهُ)
پشتیوانی بکری و سرکه و تنی بدریتی، واته: وهک (صَحَابَةَ) کان ﷺ به رگری له
رئبازی پیغه مبه ر ﷺ بکا، نه ویش وهکو (صَحَابَةَ) کان ﷺ - به به ره که تی
پیغه مبه ر ﷺ - سرکه و تنی بوو ده بی، به شیوه یه کی وهها: (إِنْ تَلَقَهُ الْأَسَدُ) نه گهر
کومه لی شیره کان بیگه نی (فِي آجَامِهَا) له ناو بیشه لانی خو یاندا، نه وه له بهر خاتری
پیغه مبه ر ﷺ (تَجْم) شیره کان بی دهنگ ده بنو ملکه چی بوو ده کن.

جا نه مهش نامازه یه بوو به سره هاته که ی حه زره تی (سَفِينَةَ) ﷺ - که خزمه تکار یکی
پیغه مبه ر ﷺ بوو - فهرمویه تی: ﴿لَهُ غَزَايَ (رُوم) که شتیه که مان شکا، جا من
سواری ته خته یه کی که شتیه که بوم تا گه یستمه دور گه یه کی ناو ده ریا که، له ناک

وَلَنْ تَرَى مِنْ وَلِيٍّ غَيْرٍ مُتَّصِرٍ (۱۳۶) بِهِ وَلَا مِنْ عَدُوٍّ غَيْرٍ مُنْقَصِمٍ

شیرم لی پیدا بو، جا منیش به شیره کم گوت: (اَبی سَفِیْنَةَ مَوْلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ) من (سَفِیْنَةَ)م خزمه تکاری پیغمبرم ﷺ. جا شیره که دهستی به کلک ته کاندن کرد و هات له تهنیشتم دهر ویشتم تا راسته ری ی کردم، جا شیره کش گهراوه ناو بیسه لانه که ی خوی ﷺ. نیمام (عبدالرزاق) و نیمامی (البیهقی) گنراویه تیانوه.

جا که نیمامی (البوصیری) له (بیت)ی پرابردودا فهرموی: هر که سیک به هوی پیغمبر ﷺ پشتیوانی بکری، سرکه وتوو ده بی. ثم جاره نه ومان بو باس ده کا: که نه و سرکه وتنه شتیکی برده وامه، هتا مروّ یارمته تی پربازی پیغمبر ﷺ بدا، خودا یارمته تی دها، جا ده فهرموی:

(وَلَنْ تَرَى) به ته نکید = بی گومان نابینی (مِنْ وَلِيٍّ) هیچ دوستی پیغمبر ﷺ (غَيْرِ مُتَّصِرٍ) سرکه وتوو نه بی (بِهِ) به پیغمبر ﷺ.

واته: هر که سیک دوستایه تی پیغمبر ﷺ بکا و به رگری له پربازه که ی بکا، بیگومان به به ره که تی پیغمبر ﷺ سرکه وتوو ده بی، چونکه خوی گه ورده ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ﴾ المائد: ۵۶، هر که سیک دوستایه تی خواو پیغمبر ﷺ و نیمانداران بکا و یارمته تی نابینی نیسلام بدا، نه وه بیگومان هر گرّهی خوا زالبو و سرکه وتوو.

(وَلَا) هروه ها نابینی (مِنْ عَدُوٍّ) هیچ دوزمنی پیغمبر ﷺ (غَيْرِ مُنْقَصِمٍ) پارچه کراو و پشت شکاو نه بی، واته: به لام به و مرجه ی موسولمانان به بی گه ردی به رگری له نیسلام بکن، چونکه خوی گه ورده ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنصَرُوا لِلَّهِ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ * وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأُضِلَّ أَعْمَالُهُمْ﴾ محمد ﷺ ۸۷، هو نه و که سانه ی نیمانتان هیناوه، نه گهر نیوه یارمته تی نابینی خوا بدن، خودا سرکه وتنتان دهادتی و له جهنگدا پیه کانتان جینگر ده کا، نه وانه ی کافر بوینه به هیلا کچون بو نه وانه و خوی گه ورده کرده وه کانیانی پوچهل کرده وه سودی لینابین.

جا له وانه یه که سیک بلی: نه وه زانیمان: موسولمانان له بهر خاتری پیغمبر ﷺ له دونیادا سرکه وتنتان دهریتی و به سر کافره کاندان زال دهن، نایا له قیامه تیش نه و خاتره ی پیغمبر ﷺ ره چاو ده کری و موسولمانان له بهر خاتری وی پرگار دهن؟ جا نیمامی (البوصیری) وه لام دهادته وه ده فهرموی:

أَحَلَّ أُمَّتَهُ فِي حِرْزِ مَلَّتِهِ (١٣٧) كَاللَّيْثِ حَلَّ مَعَ الْأَشْبَالِ فِي أَجْمٍ

(أَحَلَّ أُمَّتَهُ) پیغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نوممه تی خوی دابه زاندوه و دابناوه (فِي حِرْزِ مَلَّتِهِ) له ناو قه لاتی نایینی خوی، واته: نوممه تی خوی به نایینی خوی پاراستوه، که وه قه لاتیکی پاریزراوه و مه ترسی له سه رنیه، چونکه ئه وها خوی گه وره گفتی پی داوه عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنْ النَّبِيَّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ تَلَا قَوْلَهُ تَعَالَى: (رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلُنَّ كَثِيرًا) الْآيَةَ، وَقَوْلُهُ تَعَالَى: (إِنَّ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ) الْآيَةَ، فَرَفَعَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَدَيْهِ وَقَالَ: اللَّهُمَّ أُمَّتِي، أُمَّتِي، وَبِكِي... فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا جَبْرِيْلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ فَقُلْ: إِنَّا سَرَّضْنَاكَ فِي أُمَّتِكَ وَلَا نُسُوءُكَ رَوَاهُ مُسْلِمٌ، پیغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه و دوو نایه تانه ی رابردوی خوی تندنه وه، جا دهسته کانی بهرز کردنه وه و دو عای کرد و فهرمووی: خودایه نوممه تی من، نوممه تی من، واته: ره حم به نوممه تی من بکه. جا پیغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ گریا... جا خوی گه وره فهرمووی: (جَبْرَائِيلُ) بَرِّوْ لَای (مُحَمَّدٌ) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ پی بی بلئی: له باره ی نوممه تی رازیت ده که یین و دلته نگت ناکه یین. واته: ره حم به هموو نوممه تی ده که یین.

ئیمامی (النَّوَوِي) فهرمووی ته: ئەم حەدیسە موزدە بە کە گەورە ی تێدایە بۆ ئەم نۆممه تی ئیسلام، بە هۆی ئەو وه عده ی خوا داویه تی، هەم نۆممه تی ئیسلام. حەدیسە کانه بۆ نۆممه تی ئیسلام.

جا پیغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ به جوریکی وه ها به قه لاتی نایین نوممه تی خوی پاراستوه: (كَاللَّيْثِ) وه کو شیر (حَلَّ) دابه زیبی (مَعَ الْأَشْبَالِ) له گه ل به چکه کانی (فِي أَجْمٍ) له ناو بیشکه لاتی کدا.

واته: ههروه که نه گه شیر له گه ل به چکه کانی له ناو بیشکه لاتی کدا بی، هیچ شتی ک ناتوانی زبانی لیتیدا، نه وهاش هه رکه سیک وه گه ل پیغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بکه وی بیه ناو نایینی ئیسلام، ناگری کوفر زبانی لیتادا، ههروه که له حەدیسێکی (فَدَسِي) ی بی هیژدا هاتوه: خوی گه وره ده فهرمووی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ حِصْنِي، فَمَنْ دَخَلَ حِصْنِي أَمِنَ مِنْ عَذَابِي﴾ أخرجه أبو نعيم في الحلية وابن النجار، وضعفه الحافظ العراقي في تخریج أحاديث الاحیاء، (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) قه لاتی منه، هه رکه سیک بیته ناو قه لاتی من، له عه زابی من نهمین ده بی.

جا له وانیه که سیک بلئی: نه وه ی له رابردودا گوترا، وا ده گه یه نی: نایینی ئیسلام ته نها به هیژی چه ک سه رکه وتنی وه ده ست هیناوه. جا ئیمامی (البُوصَيْرِي) نه و بۆچونه به وه رهد ده کاته وه: که به کاره ی تانی چه ک- له پاستی دا- بۆ پاراستنی

كَمْ جَدَلْتَ كَلِمَاتُ اللَّهِ مِنْ جَدَلٍ (۱۳۸) فِيهِ وَكَمْ خَصَمَ الْبُرْهَانَ مِنْ خَصْمٍ
كَفَاكَ بِالْعِلْمِ فِي الْأُمِّيِّ مُعْجِزَةً (۱۳۹) فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَالتَّأْدِيبِ فِي الْيُسْمِ

ثابین بوو، چونکه به هوی قورثانی پیروژ و (مُعْجِزَة) کانی تری پیغمبر ﷺ زودتر
خه ک موسولمان بووه. جا دهه رموی:

(كَمْ جَدَلْتَ) زود که سی دهمکوت کردون (كَلِمَاتُ اللَّهِ) قورثانی پیروژ (مِنْ جَدَلٍ) لهو
که سهی زود مملانه و مشت و مری ده کرد (فِيهِ) له باره ی ثابینی نیسلام، که زود
پرسیاریان له پیغمبر ﷺ ده کردن و گومانیان له نیسلامدا په یدا ده کردن، جا خوی
گه وره بو دهمکوت کردنی نه وان به کسه ر نایه ته کانی قورثانی بو پیغمبر ﷺ
ده ناردنه خواره وه.

بو نمونه: ﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾
الاسراء: ۸۵، نهی پیغمبر ﷺ کافره کان له باره ی روح = گیان پرسیات لیده که نه؟ له
وه لامدا بلئی: روح نهیته کی شاراهوی خودایه و جگه له خوا هیچ که سیک نایزانی،
نیوهش تنها به شیکی کهم زانستان دراوه تی.

(وَكَمْ خَصَمَ الْبُرْهَانَ) زود جار به لکه و (مُعْجِزَةً) پیغمبر ﷺ زال بووه و لای برده
(مِنْ خَصْمٍ) کیشی نه و که سهی زود کیشی ده کا له باره ی نیسلام ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ
سَأَلَ أَهْلَ مَكَّةَ النَّبِيَّ ﷺ آيَةً؟ فَأَشَقَّ الْقَمَرَ بِمَكَّةَ، فَتَزَلَّتْ (اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَالشَّقُّ الْقَمَرُ)﴾
رواه الشيخان، دانیشتروانی (مَكَّةَ) داوا ی (مُعْجِزَةً) په کیان له پیغمبر ﷺ کرد؟ جا له
(مَكَّةَ) دا مانگ دوو له ت بوو، جا خوی گه وره نایه تی (اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَالشَّقُّ
الْقَمَرُ) ی ناره خواره وه، واته: دنیا ویران بوون نزیک بووه و مانگ دوو له ت بوو.

جا که نیمامی (البُوصِيرِي) باسی نه وه ی کرد: (مُعْجِزَةً) کانی پیغمبر ﷺ
کیشی چیی دهمکوت کردوه. نه م جار به باسی نه وه مان بو ده کا: که زانایی و دانایی
پیغمبر ﷺ له خوی دا (مُعْجِزَةً) په و دهه رموی:

(كَفَاكَ) بو تو به سه (بِالْعِلْمِ) نه و زانسته زوده ی (فِي الْأُمِّيِّ) له و پیغمبره
نه خوینده واره دا هیه ﷺ (مُعْجِزَةً) له بهوی (مُعْجِزَةً) وه (فِي الْجَاهِلِيَّةِ) له
سه رده می نه فامی و بی زانستی دا. واته: نه و (مُعْجِزَةً) په به سه: که نه و ه موو زانسته
زود خوی گه وره له سه رده میکی بی زانستدا داویه تیه نه و پیغمبره نه خوینده واره ی
نازانی بنووسی و بخوینیتنه وه ﷺ.

﴿الفصل التاسع في التوسل بالنبي ﷺ﴾

خدمته بمدیح استقیل به (۱۴۰) ذنوب عمر مضي في الشعر والخدم

به لگه له سهر نه خوینده واری پیغمبر ﷺ خوی گوره ده فهرموی: ﴿الذین یتبعون الرسول الّتی الّذی یجدونه مکتوباً عندهم فی التوراة والإنجیل﴾... تا (أولئك هم المفلحون) الاعراف: ۱۰۷، ره جهتی خوا لهو که سانهی شوین نهو پیغمبره نه خوینده واره ده که ون- که ناوی (محمد) ﷺ - سیفتهی نهو پیغمبره یان ده ست ده که وی له لایه ن خویان نو سراوه له (توراة) و له (إنجیل) دا... نه وانه براوهی به خته وهرن له دنیا و له قیامت.

هروه ها پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿قولوا﴾ له سه له وات لیداندا بلین: ﴿اللهم صل علی محمد الّتی الّامی﴾ حدیث صحیح رواه الدارقطنی والبیهقی.

(و) هروه ها نهو (مُعْجَزَة) به بۆ تو به سه: (التأدیب) نهو نه دهب و ره وشته جوانه ی (فی الیتیم) له به تیمدا هه به، که پیغمبره ﷺ، چونکه ته منی پیغمبر ﷺ له ناو زگی دایکی دا دوو مانگ بوو، باوکی وه فاتی کرد، خوی گوره ده فهرموی: ﴿الْم یجدک یتیمًا فأوی﴾ الضحی: ۶، نهی پیغمبر ﷺ نه دی تو کاتی خوی به تیم نه بوی، خوی گوره تو ی حاوانده وه؟ وات: به باپیره تو مامت به خیوی کردی.

له مه گوره تر (مُعْجَزَة) کامه * یتیم) به نه دهب (أمی) عه للامه

﴿الفصل التاسع في التوسل بالنبي ﷺ﴾

﴿به شی نۆیه م: له باسی پارانه وه له خوا به خاتری پیغمبر ﷺ﴾

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) مه دخی پیغمبر ﷺ کرد و باسی (مُعْجَزَة) و (مغراج) و غه زایه کانی پیغمبر ﷺ کرد، ههستی کرد: به م کاره باشه له پیغمبر ﷺ نزیک بۆته وه، بۆیی به خاتری نه م کاره باشه و به خاتری پیغمبر ﷺ له خوا ده پاریتته وه: تا کو له گونا مه کانی خوش بیی و بیوری، چونکه خوی گوره ده فهرموی: ﴿يا أيها الذین آمنوا اتقوا الله وابتغوا إليه الوسيلة﴾ المائدة: ۲۵، نهی نهو که سانهی ئیمانان هینا وه، له خوا بترسن و ههول بدن له خوا نزیک بینه وه به خاتری کرده وه چا که کانتان.

بۆیی ئیمامی (البوصیری) ده فهرموی:

(خدمته) خزمه تی پیغمبر ﷺ کرد (بمدیح) به ستایش کردنیك، وات: به م

إِذْ قَلَدَانِي مَا تُخْشَى عَوَاقِبُهُ (١٤١) كَأَنِّي بِهِمَا هَدِيٍّ مِّنَ النَّعْمِ

قه سیده‌یه مه‌دحی پیغهمبرم ﷺ کرد (أَسْتَقِيلُ) تکای لیبوردن له خوا ده‌که‌م (به) به خاتری نه‌و ستایش‌کردنم (ذُنُوبِ عُمْرٍ) تا‌کو له گونا‌هه‌کانی نه‌و ته‌مه‌نه‌م خوش بیی: که (مَضَى) رۆیشت‌و به‌سهرم برد (فِي الشَّعْرِ) له شیعر گۆت‌نی دونیا و هم (وَالْخِدْمِ) له خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دونیا به‌و شیعرانه‌م.

نه‌و‌هش ناما‌زه‌یه بو نه‌و سه‌رده‌مه‌ی که پیشتر نیمامی (البُوصَيْرِي) په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل کاربه‌ده‌ستانی دونیا هه‌بوو و شیعیری پیدا هه‌لده‌گۆتن، جا له به‌ر نه‌وه‌ی له‌و ره‌فتاره‌ی په‌شیمان‌ه‌و هه‌ست نه‌کا نه‌وه‌نده ته‌مه‌نه‌ی به‌فیرۆ داوه، بۆیی به‌خاتری نه‌م قه‌سیده‌یه-که له مه‌دحی پیغهمبرم ﷺ دایناوه-تکا له خوا ده‌کا: له به‌فیرۆدانی نه‌وه‌نده ته‌مه‌نه‌ی خوش بیی، چونکه خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ مود: ١١٤، به‌راستی چاکه‌کان خراپه‌کان لاده‌به‌ن.

هم پیغهمبریش ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿... وَأَتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا﴾ حدیث حسن رواه الترمذی، به‌دوای هه‌ر خراپه‌یه کدا چاکه‌یه‌ک بکه، تا‌کو چاکه‌که خراپه‌که بسپریته‌وه.

جا له‌وانه‌یه که‌سیک بپرسی: ئایا شیعر گۆتن به‌سه‌ر پیاوانی دونیادا و خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دونیا، مرفۆ توشی گونا‌ه‌ ده‌کا و پیویستی به‌تکای لیبوردن هه‌یه؟ جا نیمامی (البُوصَيْرِي) وه‌لام ده‌داته‌وه‌و ده‌فه‌رموی:

به‌لی، بۆیی تکای لیبوردن ده‌که‌م (إِذْ قَلَدَانِي) چونکه شیعرگۆتنه‌که‌م و خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دونیا به‌و شیعرانه‌م، وه‌ک په‌تی ئازهل خستیانه‌ نه‌ستۆی من (مَا) چه‌ند تاوانیکی وه‌ها: که (تُخْشَى) ترس هه‌بوو (عَوَاقِبُهُ) له‌ده‌ره‌نجامی نه‌و تاوانانه: که‌سزای خوای‌گه‌وره‌یه، چونکه پیغهمبرم ﷺ زه‌می شیعیری دونیایی کردوه‌و فه‌رموویه‌تی: ﴿لَأَنْ يَمْتَلِي جَوْفُ أَحَدِكُمْ قِيحًا خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَمْتَلِي شِعْرًا﴾ رواه البخاری مسلم، واته: ناو هه‌ناوی یه‌کیکتان پرکیم بیی، بۆی باشتره‌ له‌وه‌ی پر شیعیری ناهه‌ق بیی. واته: به‌رده‌وام شیعیری دونیایی بلی.

جا به‌جۆریکی وه‌ها شیعر و خزمه‌تی پیاوانی دونیا، په‌تی تاوانیان خسته‌ نه‌ستۆی من (كَأَنِّي) وه‌ک بلی: من (بِهِمَا) به‌هۆی تاوانی نه‌و شیعر و خزمه‌ته (هَدِيٍّ) دیاری په‌ت له‌ملکراوم (مِنَ النَّعْمِ) له‌و بزوز مه‌ر و وشتر و مانگایه‌ی په‌تی له‌مل ده‌کری‌و راده‌کیشری‌و به‌دیاری بو (مَكَّةَ) ده‌نیزدری.

أَطَعْتُ غِيَّ الصَّبَا فِي الْحَالَتَيْنِ وَمَا (١٤٢) حَصَلْتُ إِلَّا عَلَى الْأَثَامِ وَالنَّدَمِ
فِيَا خَسَارَةَ نَفْسِي فِي تِجَارَتِهَا (١٤٣) لَمْ تَشْتَرِ الدِّينَ بِالْدُّنْيَا وَلَمْ تَسْمِ

واته: هر وهك ئه و جوره ئازده لانهى ديارى ئه نجامه كهى سه رپينه، ئه وها منيش به
هوى ئه و شيعر و خزمه ته م ترسام ئه نجامه كه م به هيلاكچوون بى و تووشى سزاي خوا
ببم، بويى تكاي ليبوردين له خوا ده كه م.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيري) له هردوو (بيت) ي پرابردوودا ئه وى باس كرد: كه له
به شيكى ته مه نى دا سه رقالى شيعر و خزمه تى پياوانى دونيا بووه. ئه م جاره باسى
هوكاره كه و ئه نجامه بى سووده كه يان ده كا و ده فه رموى:

(أَطَعْتُ) گوپرايه ل بوم (غِيَّ الصَّبَا) بۆ گو مپرايى ته مه نى هه رزه كاريم و تازه لاويم،
واته: شوي ن هه وا و هه وه سى سه ره تاي ته مه نى كه وتم (فِي الْحَالَتَيْنِ) له هه ردوو
حاله تى شيعر گو تن و خزمه تى پياوانى دونيا به شيعره كانم، به لام (وَمَا حَصَلْتُ) به و
شوي ته كه وتم هه چم وه ده ست نه هينا (إِلَّا) ته نها (عَلَى الْأَثَامِ) كه وتمه سه ر
تاوانه كان و (وَالنَّدَمِ) په شيمانيم له كاره كانى پرابردووم، چونكه ئه و كارانه م بۆ خوا
نه بووه ته مه نى كه نجا يه تيم به فيرۆ داوه.

واته: ده بوا هه ر له سه ره تاي ته مه نمدا خوا په رستيم كردبا، تاكو هاتبامه ريزى ئه و
حه فت كه سانهى له مه يدانى مه حشه ردا كه رما و دلته نكي نابيين، پينغه مبه ر ﷺ
فه رمويه تى: ﴿سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ... وَشَابَّ نَشَأً فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ﴾
بواه الشبخان، هه فت جو ره كه س هه نه خواى كه و ره له روژى قيامه ت له سي به رى
(عرش)ى خو ى دا يانده نى كه جگه له سي به رى وى هه چ سي به رى كى تر نيه... به كي ك له و
حه فت كه سانه: كه مچي كه له خوا په رستى دا پينگه يشتى و كه نجا يه تى خو ى له
خوا په رستى دا به سه ر بر دى.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيري) له (بيت) ي پرابردوودا په شيمانى خو ى ئاشكرا كرد: له
هه ردوو كرده وه كانى ته مه نى پرابردووى. ئه م جاره خه فه تبارى خو ى ئاشكرا ده كا له و
زه ره رى به و كرده وانه كرديه تى و ده فه رموى:

(فِيَا خَسَارَةَ نَفْسِي) ئاي له و زه ره ره كه و ره ي نه فسى من كرديه تى! (فِي تِجَارَتِهَا)
له كاتى باز رگانيه كه ى دا، واته: له و ته مه نه ي پرابردووى دا، كه له هه وا و هه وه سى
دونيا دا به سه رى بر د و هه چى بۆ قيامه ت نه كرد، جا بويى نه فسى من زه ره رى كرد:

وَمَنْ يَبِعْ أَجْلاً مِنْهُ بِعَاجِلِهِ (۱۴۴) يَبِنَ لَهُ الْغَيْنُ فِي بَيْعٍ وَفِي سَلَمٍ
 إِنْ آتَ ذَنْبًا فَمَا عَهْدِي بِمُنْتَقِضٍ (۱۴۵) مِنَ النَّبِيِّ وَلَا حَبْلِي بِمُنْصَرَمٍ

چونکه (لَمْ تَشْتَرِ الدِّينَ) به ته‌واوی نایینی نه‌کری (بِالدُّنْيَا) به دنیا، واته: نایینی به سهر دونیادا هه‌لته‌بژارد، هم (وَلَمْ تَسْمُ) مامله‌تی کرپینیشی نه‌کرد و گوی‌ی نه‌دا بانگه‌وازیه‌که‌ی خوا، که ده‌فرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ * تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (المف: ۱۱۱، ۱۱۲) هُوَ نَهْ وَهْ كِه‌سانه‌ی باوه‌رتان به خواو پیغهمبه‌رسول الله ﷺ هه‌یه، نایا شاره‌زاتان بکه‌م له بازارگانه‌کی به قازانج، بازارگانه‌که رزگارناتان بکا له عه‌زاییکی به نازار؟ بازارگانه‌که نه‌مه‌یه: به‌راستی و بی‌گمردی باوه‌رتان به خواو پیغهمبه‌رسول الله ﷺ هه‌بی‌و له ریگه‌ی خوا به مالتان و به گیانتان (جهاد) بکه‌ن و تیگوشن بو به‌رز‌کردنه‌وی نایینی نی‌سلام، نه‌و بازارگانه‌-که باوه‌ر و (جهاد)‌کردنه بو نی‌وه باش‌ره، نه‌گم‌ر نی‌وه بزانش.

جا بو به‌هتیزکردنی (بیت)‌ی‌پا‌بردو‌و نی‌مامی (البوصیري) ده‌فرموی:

(وَمَنْ) هه‌ر که‌سینک (بِیْعُ) بفروشی (أَجْلاً مِنْهُ) دواپوژی خوی، واته: قیامه‌تی خوی بفروشی (بِعَاجِلِهِ) به دونیای خوی، واته: له جیاتی قیامه‌ت دنیا وه‌ریگری، نه‌وه (يَبِنَ لَهُ) بوی ناشکرا ده‌بی (الْغَيْنُ) تیشکان و زهره‌ریکی ته‌واو (فِي بَيْعٍ) له فروشتنی حازر و (وَفِي سَلَمٍ) له فروشتنی به قهرز، واته: له هیچیکیان قازانج ناکا و به ناشکرایی زهره‌ر ده‌کا، هه‌روه‌ک خوی گه‌وره ده‌فرموی: ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ (البقره: ۱۶) نه‌وانه نه‌و که‌سانه‌ن: که گوم‌رابوونیان کرپوه به نی‌مانه‌نیان، واته: له جیاتی نی‌مان کافر بوونیان وه‌رگرتووه، بویی بازارگانه‌که‌یان قازانجی نه‌دا و نه‌وانیش هه‌ستیان به‌و زهره‌ر نه‌کرد: که بوینه زهره‌رمه‌ندی دنیا و قیامه‌ت، چونکه ریگه‌ی راستیان نه‌گرتووه.

نینجا که له چه‌ند (بیت)‌یکی‌پا‌بردو‌و نی‌مامی (البوصیري) نقر دابه‌زیه سهر نه‌فسی خوی و به‌زهره‌رمه‌ندی دانا، له‌وه ترسا: نه‌فسه‌که‌ی بی‌نومید بی‌ی له لی‌بورنی گونا‌ه‌کانی ته‌مه‌هی‌پا‌بردو‌وی، بویی نه‌م جاره‌ده‌ست به دل‌دانه‌وه‌ی نه‌فسی خوی ده‌کا و نومیدی شه‌فاعة‌تی پیغهمبه‌ری ﷺ ده‌داتی و ده‌فرموی:

(إِنْ آتَ ذَنْبًا) نه‌گم‌ر له دوی توبه‌کردن له گونا‌ه‌کانی‌پا‌بردو‌وم، نه‌م جاره‌ش

فَإِنَّ لِي ذِمَّةً مِنْهُ بِتَسْمِيَّتِي (١٤٦) مُحَمَّدًا وَهُوَ أَوْفَى الْخَلْقِ بِالذِّمَمِ

گوناھیکی تر بکہم، ہیشتا (فَمَا عَهْدِي بِمُنْتَقِضٍ) بہو گوناھہ پہیمانی من-کہ
ئیمانداریمہ - ہلہوہ شاوہ نیہ (مِنَ النَّبِيِّ ﷺ) لہ پیغہمبہر ﷺ.

(و) ہر وہا بہو گوناھہ (لَا حَبْلِي) پہیوہندیشم لہ گہل پیغہمبہر ﷺ - کہ ٹوممہتی
ویم - (بِمُنْصَرِمٍ) پچراو نیہ، چونکہ من ہر ئیماندارم و ہیچ کوفریکشم نہ کردوہ و بہ
گوناھکردنیش لہ ٹوممہتی پیغہمبہر ﷺ ناچمہ دہرہوہ، پیغہمبہر ﷺ فہرموویہتی:
﴿ثَلَاثٌ مِنْ أَصْلِ الْإِيمَانِ: الْكُفُّ عَمَّنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا تُكْفَرُهُ بِذَنْبٍ وَلَا تُخْرِجُهُ
مِنَ الْإِسْلَامِ بِعَمَلٍ...﴾ الحدیث، رواہ ابودلود بسند صحیح، سنی شت لہ بنجینہی ئیمان،
یہ کیکیان: وازہیٹانہ لہو کہسہی شادہی ہیٹاوہ، بہ ہیچ گوناھیک کافری نہ کہین و بہ
هیچ کردوہوہیک لہ جوغری نیسلام دہری نہ کہین.

ئیجا کہ لہ (بیت) یرابر دودا ئیمامی (البوصیری) فہرمووی: پہیوہندیم لہ گہل
پیغہمبہر ﷺ نہ پچراوہ. ئەم جارہ زیاتر باسی پہیوہندیہ کہی دہکا و دہفہرمووی:

(فَإِنَّ لِي ذِمَّةً) بہراستی من پہیمانیکی دلنیاییم ہہیہ (مِنْهُ) لہ پیغہمبہر ﷺ
(بِتَسْمِيَّتِي) بہ ہوی ناولیتنام بہ (مُحَمَّدًا) وەك ناوی پیغہمبہر ﷺ.

واتہ: کہ ناوی (مُحَمَّدًا) لئندراوہ، دیارہ پیغہمبہر ﷺ خوش دہوی تو بہو ناوہشم
خوشحالم، چونکہ پیغہمبہر ﷺ فہرموویہتی: ﴿سَمُّوا بِاسْمِي وَلَا تَكْتُمُوا بِكُنْيَتِي﴾ رواہ
البخاری و مسلم، ناوی من لہ مندالہ کانتان بنین، بہلام (كُنْيَةٍ) من بؤ خوتان دامہنن.

واتہ: ناسناوی (أَبُو الْقَاسِمِ) بؤ خوتان دامتین.

(وَهُوَ) پیغہمبہر ﷺ (أَوْفَى الْخَلْقِ) لہ ہموو خہ لکیک وەفادارترہ (بِالذِّمَمِ) بؤ
بہجیہتانی پہیمانہکان، واتہ: پیغہمبہر ﷺ بہخوی فہرموویہتی: ﴿الْمَرْءُ مَعَ مَنْ
أَحَبَّ﴾ رواہ البخاری و مسلم، مرؤف لہ رؤزی قیامہتدا لہ گہل ئەو کہسہدایہ کہ لہ دونیادا
خوشی ویستوہ.

کہواتہ: منیش پیغہمبہر ﷺ خوش دہوی تو دلنیام: لہ رؤزی قیامہت بہ ہوی ئەو
خوشویستنہ شہفاعتہم بؤ دہکا و پرگار دہبم.

جا کہ ئیمامی (البوصیری) لہ (بیت) یرابر دودا فہرمووی: پیغہمبہر ﷺ لہ ہموو
کہسیک وەفادارترہ بؤ بہجیہتانی پہیمانہکان. ئەم جارہ ئەوہمان بؤ پوون
دہکاتوہ: کہ ئەویش وەکو موسولمانہکانی تر چاوہ پروانی بہجیہتانی ئەو پہیمانہ
دہکا، چونکہ زؤر پیویستی بہ شہفاعت ہہیہ و دہفہرمووی:

إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي مَعَادِي أَخْذًا بِيَدِي (١٤٧) فَضْلًا وَإِلَّا فَقُلْ يَا زَلَّةَ الْقَدَمِ
حَاشَاهُ أَنْ يُحْرَمَ الرَّاجِي مَكَارِمَهُ (١٤٨) أَوْ يَرْجِعَ الْجَارُ مِنْهُ غَيْرَ مُحْتَرَمٍ

(إِنْ لَمْ يَكُنْ) نه گهر نه وه نه بنی (فی معادی) له زیندووبونه وهی قیامه تم (آخذا
بیدی) پیغه مبه ر ع ده ستم نه گریو شه فاعه تم بو نه کا (فضلاً) له گه وره یی و
چاکه ی خوئی، هم (وإلا) له بهر نه و په یمانه ی له گه ل شه ویم هه یه: که نیماندارم و
نوممه تی ویم، نه ویش په یمانی داوه و فرموویته تی: ﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ
كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي إِخْتِبَاتٌ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ- إِنْ شَاءَ اللَّهُ-
مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ رواه البخاري ومسلم، هه ر پیغه مبه ر نیک دو عایه کی
قبول کراوی هه یه و له دونیادا دو عایه که ی خوئی کردوه، منیش دو عایه که ی خویم
هیشته وه تا کو بیته شه فاعه تم بو نوممه تم له روژی قیامه ت، نهم شه فاعه ته ی من- إِنْ
شَاءَ اللَّهُ- گشت که سیک له نوممه تم نه گریته وه به و مهرجه ی به نیمانه وه مردبی و
هاوبه شی بو خوا دانه نابین.

جا نه گهر پیغه مبه ر ع شه فاعه تم بو نه کا، نه و کاته (فَقُلْ) هاواری به دبه ختی بکه و
بلی: (يَا زَلَّةَ الْقَدَمِ) نای هاوار له بهر هه لخلیسکانی پییه کانم له سه ر پردی
جه هه ننه م و که و تنه خواره وه م بو ناو ناگری دوژه خ.

جا که نیمامی (البوصيري) له (بیئت) ی برابر دو دا فرمووی: نه گهر پیغه مبه ر ع
شه فاعه تم بو نه کا، ده بی هاواری به دبه ختی بکه م. نهم جاره نه وه مان بو پرون
ده کاته وه: که نه و نه گهر له پیغه مبه ر ع چاوه پروان ناگری دو ده فرمووی:
(حَاشَاهُ) پیغه مبه ر ع پاک و به ری به له وه ی (أَنْ يُحْرَمَ) بی به ش بکا (الرَّاجِي)
نه و که سه ی تکای لیده کا (مَكَارِمَهُ) ریزی لیبنی و شه فاعه تی بو بکا (أَوْ) یان
(يَرْجِعَ) بگه ریته وه (الْجَارُ) نه و که سه ی تکای پاراستنی لیده کا (مِنْهُ) له لای
پیغه مبه ر وه ع (غَيْرَ مُحْتَرَمٍ) به بی ریز لیان.

واته: پیغه مبه ر ع نه و نه ده گه وره و ریزداره: پاکه له و عیبه ی تکای تکا کار په د
بکاته وه و ریز له و که سه نه نی: که تکای پاراستنی لیده کا ﴿عَنْ جَابِرٍ ع: مَا سُئِلَ
النَّبِيُّ ص عَنْ شَيْءٍ قَطُّ فَقَالَ: لَا﴾ رواه البخاري ومسلم، پیغه مبه ر ع هه ر شتیکی لی داوا
کرا با، هه ر گیز نه یده فرموو: نا.

جا که پیغه مبه ر ع خاوه نی نه و په وشته جوانه و نه و شه فاعه ته زوره بی، دلنیام
نیمش به دلشکاوای ناگه ریندرینه وه.

وَمُنْذُ أَلْزَمْتُ أَفْكَارِي مَدَائِحَهُ (١٤٩) وَجَدْتُهُ لِحَلَاصِي خَيْرَ مُلْتَزِمٍ
وَلَنْ يَفُوتَ الْغَنَى مِنْهُ يَدًا تَرَبَّتْ (١٥٠) إِنَّ الْحَيَا يُنْبِتُ الْأَزْهَارَ فِي الْأَكْمِ

جا له وانیه که سیک له نیمامی (البوصیری) پیرسی: توبه خوت-هیچت له پیغهمبر ﷺ داوا کردوه، نه ویش بوی جی به جی کردبی؟ جا نیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه:

به لی، (وَمُنْذُ) له و کاته وه (أَلْزَمْتُ أَفْكَارِي) به پیویستم داناوه له سه ر بیر و نه ندیشه کانی خوم (مَدَائِحَهُ) مه دح و ستایشه کانی پیغهمبر ﷺ، له و کاته وه (وَجَدْتُهُ) پیغهمبر ﷺ دیتووه و دهستم که وتووه (لِحَلَاصِي) بۆ بزگار بوونم له گشت به لایهک (خَيْرَ مُلْتَزِمٍ) چاکترین به جیهینه ر و وه فادار بووه.

واته: له و پۆژه وه که دهستم به مه دحی پیغهمبر ﷺ کردوه، پیغهمبر ﷺ بۆ بزگار کردنی من، چاکترین وه فادار و فریاکه وته بووه.

نه مهش ئاماژه به بۆ تووشبوونی به دهردی ئیفلجی و دانانی ئه م قه سیده به: که پیغهمبر ﷺ له خه وندا په شته ماله که ی خوی لیوه رپیچا و خوی گه وره شیقای بۆ نارد، هه روهک له سه ره تادا باسم کرد.

جا ئه م جاره نیمامی (البوصیری) باسی ئه وه مان بۆ دهکا: که شه فاعه تی پیغهمبر ﷺ نه وه نده زۆره: به شی هه موو که سیک موسولمان دهکا، هه روهک ده فهرموی:

(وَلَنْ يَفُوتَ الْغَنَى) نافه وتی و له دهست ناچی دهوله مه ندبوون (مِنْهُ) به شه فاعه تی پیغهمبر ﷺ (يَدًا تَرَبَّتْ) له دهست ئه و که سه ی زۆر زۆر پیویسته و کرده وه ی باشی که مه، چونکه شه فاعه تی پیغهمبر ﷺ گشت موسولمانیک ده گریته وه، هه روهک (إِنَّ الْحَيَا) بارانی سود به خش (يُنْبِتُ الْأَزْهَارَ) کلوکان ده پوینی (فِي الْأَكْمِ) له سه ر ته پۆلکه کان، هه رچه ند ئاویشیان له سه ر پاناوه ستی.

واته: گشت موسولمانیک له رۆزی قیامت به شه فاعه تی پیغهمبر ﷺ دهوله مه ند ده بی، هه رچه ند کرده وه ی باشیشی که م بی، چونکه شه فاعه ته که ی گشتی به، هه روهک بارانی گشتی سودی بۆ کلوکه کانی سه ر ته پۆلکه کانیش هه به، هه رچه ند ئاویشیان لی پاناوه ستی. پیغهمبر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنِّي لِأَشْفَعُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِأَكْثَرِ مِمَّا عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ مِنْ شَجَرٍ وَحَجَرٍ وَمَدْرٍ﴾ حدیث حسن رواه الإمام أحمد، له رۆزی

وَلَمْ أَرِدْ زَهْرَةَ الدُّنْيَا الَّتِي اقْتَطَفْتُ (١٥١) يَدَا زُهَيْرٍ بِمَا أَتْنِي عَلَى هَرَمٍ

﴿ الفَصْلُ العَاشِرُ: فِي المُنَاجَاةِ وَعَرَضِ الحَاجَاتِ ﴾

يَا أَكْرَمَ الخَلْقِ مَالِي مَنْ أَلُوذُ بِهِ (١٥٢) سِوَاكَ عِنْدَ حُلُولِ الحَادِثِ العَمِيمِ

قیامت من شفاعت ده کهم بؤ خه لکیکی زورتر لهو درهخت و بهرد و گلمه تهی له
سهر رووی زه مینه.

جا له وانه یه که سیک له نیمامی (البوصیری) بپرسی: نایا تو بؤ وه ده سته پنیانی
که لوپه لو پاداشتی دنیا مه دحی پیغه مبهرت صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرده، یان بؤ پاداشتی قیامت؟
نه ویش وه لام ده داته وه:

من بؤ پاداشتی قیامت مه دحی پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرده و (وَلَمْ أَرِدْ) به و مه دحهم
نه مویستوه (زَهْرَةَ الدُّنْيَا) کلوکی دنیا، واته: نه مویستوه جوانی و خوشی دنیا
دهست بکه وی (الَّتِي) نه و کلوکی (اقْتَطَفْتُ) که جنیتی و وه ری گرتوه (يَدَا زُهَيْرٍ)
مه ردوه ده سته کانی (زُهَيْرٍ) شاعیر، که زور پاره و که لوپه لی دنیا یی وه رگرت (بِما
أَتْنِي) له به رامبهر نه و مه دحی کردبوی (عَلَى هَرَمٍ) له سهر (هَرَمِ بن سنان) که
دهوله مهندیکی عه پهبی سهرده می خوی بوو، (زُهَيْرٍ) شاعیریش مه دحی ده کرد،
نه ویش له به رامبهر مه دح کردنه که پاره ی ده دایی.

مه به سستی نیمامی (البوصیری) نه وه یه: من وه ک نه و شاعیره که لوپه لی دنیا
مه به ست نیه، به لکو بؤ پاداشتی قیامت مه دحی پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرده.

﴿ الفَصْلُ العَاشِرُ: فِي المُنَاجَاةِ وَعَرَضِ الحَاجَاتِ ﴾

﴿ بهشی دهیم: له باسی پاران هوه و درخستنی پیویستیه کان ﴾

نینجا که نه م قه سیده یه نزیک کی کوتایی بوو، دوباره نیمامی (البوصیری) به
دواندن ی پوبه پوو- تکای شفاعت له پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده کا و ده فهرموی:
(يَا أَكْرَمَ الخَلْقِ) هؤ پیزدارترینی دروستکراوی خوا، واته: هؤ پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چونکه به
(إِجْمَاعِ) ی هه موو زانایانی نیسلام: پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له هه موو دروستکراویکی خوا
پیزدارتره، پیغه مبهرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فه رموی ته تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه البخاري ومسلم،
من گه وه ی هه موو خه لکم له روژی قیامتدا.

*- حه دیه سه که ی ابردوی ﴿أَبِي مُوسَى الأشْعَرِي رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ مَعَ عَمِّهِ إِبْنِ
الشَّامِ... فَأَخَذَ الرَّاهِبُ بِيَدِهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وَقَالَ: هَذَا سَيِّدُ الْعَالَمِينَ هَذَا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ...﴾

الحديث، حسن رواه الترمذي والبيهقي، وقال الحاكم: حديث صحيح، که پیغمبر ﷺ له گه‌ل مامی خوی به سه‌فهر چووه (شام)، راهیه که دهستی پیغمبری ﷺ گرت و گوتی: نه‌مه گه‌وره‌ی هم‌مو و عالمه، نه‌مه پیغمبری په‌روه‌ر دگاری عالمه.

*-هم عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا ذَكَرَ أَبَا الْعَبَّاسِ فَالَ مِنْهُ فَلَطَمَهُ الْعَبَّاسُ فَاجْتَمَعُوا فَقَالُوا: وَاللَّهِ لَنَلْطَمَنَّ الْعَبَّاسَ كَمَا لَطَمَهُ. فَبَلَغَ ذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَخَطَبَ فَقَالَ: (مَنْ أَكْرَمُ النَّاسِ؟ فَقَالُوا: أَنْتَ يَا رَسُولَ اللَّهِ)... الحديث، صحيح رواه الإمام أحمد والنسائي والحاكم، پیاویک به خراپه باسی باوکی نیمام (العباس) ی کرد- که ده‌کاته باپیری پیغمبر ﷺ - جا نیمام (العباس) ﷺ له‌په‌ده‌ستیکی له‌ده‌مو لوتی پیاوه‌که دا، جا خزمه‌کانی لیدراوه‌که ویستیان له نیمام (العباس) ﷺ بدن، جا پیغمبر ﷺ و تاریکی دا و فرموی: (کی له هم‌مو که‌سیک ریژدارتره؟ گوتیان: تو- نه‌ی پیغمبری خوا- له هم‌مو که‌سیک ریژدارتری)... تا کز تایی حدیسه‌که.

جا بزانه: دروسته- به دواندن یووبه‌یوو- له دوی وه‌فاتیش بانگی پیغمبر ﷺ بکری، به به‌لگه‌ی حدیسه‌که‌ی پابردوی (مالک الدار) که فرموی: ﴿أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، فَجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بِلَالُ بْنُ الْحَرِثِ الْمُزْنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأَمْتِكَ فَإِنَّهُمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، صحيح رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره الحافظ العسقلاني في (فتح الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير في (البدایة والنهائة، عام الرماة)، له سه‌رده‌می نیمام (عمر) ﷺ له (عام الرماة) دا قاتی و بی‌بارانی توشی خه‌لک بوو، (صحابة) به‌ک- که (بلال بن الحرث المزني) بوو ﷺ - هاته سه‌ر گوری پیغمبر ﷺ گوتی: (يا رسول الله) دو‌عی باران بو نوم‌ه‌تت بکه، چونکه به هیلاک چون... تا کز تایی حدیسه‌که.

(مالي من) هیچ که‌سیک نه (الوڈ به) په‌نای بو بیهم تکای پاراستنی لیبکه‌م (سواک) جگه له تو- نه‌ی پیغمبر ﷺ - (عند حلول الحادث) له کاتی هاتنی یووداوه‌که‌ی (العجم) گشتی قیامت، که هم‌مو که‌سیک ده‌گریته‌وه. واته: له کاتی هاتنی وه‌ستانی مه‌یدانی (مخشر)، که موسولمان و کافر گشتیان و یکرا له و مه‌یدانه راده‌گیرین، جگه له تو- نه‌ی پیغمبر ﷺ - هیچ که‌سیکی ترم ده‌ست ناکه‌وی په‌نای بو بیهم: تا‌کو شه‌فاعه‌تم بو بکا، چونکه پیغمبره‌کانی تریش ناویرن له مه‌یدانی (مخشر) دا شه‌فاعت بکه‌ن.

وَلَنْ يَضِيقَ رَسُولَ اللَّهِ جَاهُكَ بِي (۱۵۳) إِذَا الْكَرِيمُ تَحَلَّى بِاسْمِ مُنْتَقِمٍ

جائمهش نامارزه بؤ نه م حديسه: ﴿عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَجْمَعُ اللَّهُ النَّاسَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَيَهْتُمُونَ لَذَلِكَ فَيَقُولُونَ: لَوْ اسْتَشَفَعْنَا إِلَى رَبِّنَا حَتَّى يُرِيحَنَا مِنْ مَكَانِنَا هَذَا، قَالَ: فَيَأْتُونَ آدَمَ، ثُمَّ نُوحًا، ثُمَّ إِبْرَاهِيمَ، ثُمَّ مُوسَى، ثُمَّ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ... وَكُلٌّ وَاحِدٌ مِنْهُمْ يَقُولُ: لَسْتُ هُنَاكُمْ. قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: فَيَأْتُونِي فَأَسْتَأْذِنُ رَبِّي فَيُؤْذَنُ لِي...﴾ الحديث بتمامه رواه البخاري ومسلم، خواى گهوره نه م خه لكه له مه يدانى (مَحْشَر) كؤ نه كاته وه، جا ههول نه دهن و نه لين: وا باشه داواى تكا بكهين له لاي خوا، تاكو لهم راوه ستانه بمانحه سينته وه. جا نه چنه لاي چه زره تى باب (آدم) و (نوح) و (إبراهيم) و (موسى) و (عيسى) عليه السلام، تاكو له لاي خوا تكايان بؤ بكهين، جا ههر به كه يان نه لى: من له و پله به نيم. پيغه مبهري ﷺ فهر موى: نينجا دينه لاي من، منيش نيزن له خوا وه رنه گرم و خوا نيزنم نه دا. واته: تكايان بؤ نه كه م و خواى گهوره تكام وه رنه گرى و دادگاي (مَحْشَر) ده ست بينه كا.

نينجا نيمامى (البوصيري) دريژه به تكاي خوى دها و ده فهر موى:

(وَلَنْ يَضِيقَ) به رته سك نابى — (رَسُولَ اللَّهِ) هؤ پيغه مبهري خواى ﷺ — (جَاهُكَ) ريژدارى و پله و پايه به رزى تو (بى) له من، واته: ريژدارى و پله و پايه ي پيغه مبهري ﷺ به رته سك نيه، به لكو به رفر اوانه و به شى منيش ده كا: تاكو شه فاعه تم بؤ بكا (إِذَا الْكَرِيمُ) له و كاته ي له پؤزى قيامه ت، خواى گهوره (تَحَلَّى) ناو له خوى دهنى (بِاسْمِ مُنْتَقِمٍ) به ناوى توله سين = سزاده ر.

واته: له و كاته ي له پؤزى قيامه ت، خواى گهوره ده به وي سزاي تاوانباران بدا و ده فهر موى: ﴿... أَنَا الْمَلِكُ أَنَا الدَّيَّانُ﴾ رواه البخاري، زاد الإمام أحمد بإسناد حسن: ﴿وَلَا يَبْغِي لِأَحَدٍ مِنْ أَهْلِ النَّارِ أَنْ يَدْخُلَ النَّارَ وَلَهُ عِنْدَ أَحَدٍ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَقٌّ، حَتَّى أَقْصَهُ مِنْهُ...﴾ الحديث، من مه ليكم من توله سينم، نابى هيچ كه سينك له دؤزه خيان بجيته دؤزه خ، له و حالته ي مافيكى له سهر كه سينكى به هه شتى هه بى، تا توله ي مافه كه ي بؤ ده سينم له به هه شتبه كه ...

جا نه گهر مروقه مافى خه لكيشى له سهر نه بى، له و كاته دا نؤر پيويستى به شه فاعه ت هه به: كه خواى گهوره فهر مان به باب (آدم) ﷺ ده كا و ده فهر موى: ﴿أَخْرَجَ بَعْثَ النَّارِ: مِنْ كُلِّ أَلْفٍ تِسْعِمِئَةً وَتِسْعِينَ. فَذَلِكَ حِينَ يَشِيبُ الصَّغِيرُ (وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ

فَإِنَّ مِنْ جُودِكَ الدُّنْيَا وَضَرَّتْهَا (١٥٤) وَمِنْ عُلُومِكَ عِلْمُ اللُّوحِ وَالْقَلَمِ

حَمَلِ حَمَلِهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَى وَمَا هُمْ بِسُكَارَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ الْحج: ٢... ﴿
رواه البخاري ومسلم، کۆمهلی دۆزهخیان له ناو نهتهوه کهی خۆت دهر که دهره وه: له ههر
ههزاریک نۆسه دو نه وه دو نۆ کهس دهر که دهره وه بۆ دۆزهخ. جا لهم رۆژه دا منداڵ
مووی سهری سپی ده بی و گشت گیانله بهریکی ئاوس بهر داوی و ده بی نی خه لک
سهر خۆشن، له راستی دا سهر خۆش نین، به لام عه زابی خوا زۆر به هیزه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی پێزداری و گه وره یی پیغه مبه ری ﷺ کرد: که ههر
ئه و تاکه هیوا و ئومیدی رۆژی قیامه ته. ئه م جاره باسی ئه وه مان بۆ ده کا: که ئیمه ی
موسولمان له بهر خاتری پیغه مبه ری ﷺ به خته وه ر ده بین: هه م له دنیا و هه م له
قیامه ت. جا ده فه رموی:

(فَإِنَّ مِنْ جُودِكَ) به راستی ئه ی پیغه مبه ری ﷺ - به شیک خاتری تویه (الدُّنْيَا)
چاکه ی دنیا و هه م (وَضَرَّتْهَا) چاکه ی هه وی دنیا که قیامه ته.

واته: ئه و چاکه و نیعمه تانه ی خوی گه وره له دنیا دا داویه تیه ئیمه ی موسولمان و
هه م ئه و چاکه یه ش که له قیامه ت پیمان ده به خشی، هه ر دووکیان له بهر خاتری
پیغه مبه ره ﷺ، چونکه له دنیا دا و له قیامه ت دا پیغه مبه ره ﷺ بۆ ئوممه تی خوی
پا پاره ته وه و خوی گه وره پا پاره وه ی قبول کرده:

١- له دنیا دا: ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَسَدَ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ تَلَا قَوْلَهُ تَعَالَى: (رَبِّ إِنَّهُنَّ
أَصْلُنَّ كَثِيرًا...) الْآيَةَ، وَقَوْلَهُ تَعَالَى: (إِنَّ نَعْدْبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ...) الْآيَةَ، فَرَفَعَ ﷺ يَدَيْهِ
وَقَالَ: اللَّهُمَّ أُمَّتِي، أُمَّتِي. وَبَكَى... فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ فَقُلْ: إِنَّا
سَرَضِيكَ فِي أُمَّتِكَ وَلَا نَسُوْءُكَ ﴿رواه مسلم، پیغه مبه ره ﷺ نه و دوو نایه تانه ی را بر دووی
خویندنه وه، جا ده سه ته کانی بهرز کردنه وه و دو عای کرد و فه رموی: خودایه ئوممه تی
من، ئوممه تی من. واته: ره حم به ئوممه تی من بکه. جا پیغه مبه ره ﷺ گریا... جا خوی
گه وره فه رموی: (جِبْرَائِيلُ) بَرِّوْ لَای (مُحَمَّدٌ) ﷺ بِنِي بَلِي: له باره ی ئوممه ت رازیت
ده که بین و دلته نگت ناکه ین. واته: ره حم به هه موو ئوممه ت ده که ین.

٢- له قیامه ت دا: له دوا ی قبول بوونی شه فاعه ته گه وره که ی مه یدانی (مَحْشَرٍ)،
پیغه مبه ره ﷺ به تاییه تی بۆ ئوممه تی خوی ده پارێته وه و فه رمویه تی: ﴿... فَأَرْفَعُ
رَأْسِي فَأَقُولُ: يَا رَبِّ أُمَّتِي أُمَّتِي. فَيَقُولُ: يَا مُحَمَّدُ ادْخُلِ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِكَ مِنْ لَا حِسَابَ

عَلَيْهِ مِنَ الْبَابِ الْأَيْمَنِ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ، وَهُمْ شُرَكَاءُ النَّاسِ فِي مَاسْوَى ذَلِكَ مِنَ الْأَبْوَابِ... ﴿عَدِيثٌ، رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ وَمُسْلِمٌ﴾، جَا سَهْرِي خَوْمَ بَهْرَز دِه كَهْمَه وَهَو دَه لَيْم: هُوَ خَوْدَايَ مَن، نَوْمَه تِي مَن، نَوْمَه تِي مَن. وَاتِه: رِه حَم بَه نَوْمَه تِي مَن بَكِه. جَا پِيَم دِه گوتري: هُوَ (مُحَمَّد) نَه وَانَه يَ لَه نَوْمَه تِي تَو لَيْبِي جَانَه وَهِيَان لَه سَهْر نِيَه، لَه دَه رِگَايَ رَاسْتَه يَ بَه هَشْتَه وَه بِيَانَه نَاو بَه هَشْت، نَه وَان جِگَه لَه وَ دَه رِگَايَش هَا وَبَه شِي خَه لَكَن لَه دَه رِگَا كَانِي تَرِي بَه هَشْت.

(و) هَه رَوَه هَا - نَه يَ پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ - (مَنْ عُلُوْمِكَ) بَه شِي كِي زَانَسْتَه كَانِي تَوِيَه (عِلْمُ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ) نَه وَ زَانَسْتَه يَ قَه لَه م لَه (اللُّوْحُ الْمَحْفُوظُ) دَا نُووسِيُوِيَه تِي.

وَاتِه: پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ وَ (اللُّوْحِ) هَه رِدُووكِيَان دِرُوَسْتَكِرَاوِي خُوْدَان، بَه لَام پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ لَه (اللُّوْحِ) وَ (الْقَلَمِ) گَه وَرَه تَرَه، هَه م نَه وَ زَانَسْتَه يَ خَوَا بَه (وَخِي) دَاوِيَه تِيَه نَه م دِرُوَسْتَكِرَاوَه - كَه پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ - زِيَا تَرَه لَه وَ زَانَسْتَه يَ بَه فَهْرَمَانِي خَوَا (الْقَلَمِ) لَه (اللُّوْحِ) دَا نُووسِيُوِيَه تِي؟ چُونَكَه زَانَسْتَه يَ (اللُّوْحِ) زَانَسْتِي كِي دُونِيَايِيَه وَ بَه كُوْتَايِي دُونِيَا زَانَسْتَه كَه يَ (اللُّوْحِ) كُوْتَايِي دِي، هَه رَوَه ك پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ فَهْرَمُوِيَه تِي: ﴿أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ - تَبَارَكَ وَتَعَالَى - الْقَلَمُ، فَقَالَ لَهُ أَكْتُبْ. قَالَ: يَا رَبِّ وَمَا أَكْتُبُ؟ قَالَ: أَكْتُبُ مَقَادِيرَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ﴾ حَدِيْثٌ صَحِيْحٌ رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ، يَه كَه م شَت كَه خَوَا دِرُوَسْتِي كَرْدَ، (قَلَمٌ) = پِيَنُوَس بُوُو، جَا پِيَنِي فَهْرَمُوُو: بِنُووسَه. (قَلَمٌ) گُوْتِي: خَوَايَه چِي بِنُووسَم؟ فَهْرَمُوُوِي: نَه دَا زَه يَ هَه مُوُو شِي ك بِنُووسَه تَا دُونِيَا وَ پِيَرَان نَه يِي.

بَه لَام زَانَسْتَه يَ پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ دُونِيَايِي وَ قِيَا مَه تِيَه وَ بَه كُوْتَايِي دُونِيَا كُوْتَايِي نَايِي، بَه بَه لَكَه يَ نَه م حَه دِيَسَانَه:

۱- ﴿عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ: قَامَ فِينَا النَّبِيُّ ﷺ مَقَامًا فَأَخْبَرَنَا عَنْ بَدَأِ الْخَلْقِ حَتَّى دَخَلَ أَهْلَ الْجَنَّةِ مَنَازِلَهُمْ وَأَهْلَ النَّارِ مَنَازِلَهُمْ﴾ رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ، نِيْمَام (عُمَرُ) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فَهْرَمُوُوِي: پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ لَه نَاوْمَانْدَا هَه لَسَا رَاوَه سَتَا وَ تَارِي بُوُو دَايِن، جَا لَه سَهْرَه تَاي دِرُوَسْتَكِرْدَنِي بُوُو نَه وَ هَرَه وَه بُوُو بَاس كَرْدِيَن، تَا بَه هَشْتِيَه كَان چُونَه شُوِيْتِي خُوِيَاَن، دُوُو زَه خِيْش چُونَه شُوِيْتِي خُوِيَاَن. وَاتِه: پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ دَوَاي دُونِيَا وَ پِيَرَان بُوُو نِيْشِي بُوُو (صَحَابَةَ) كَان بَاس كَرْدَوَه.

۲- لَه حَه دِيَسَه دِرِيْزَه كَه يَ (الْمَلَأُ الْأَعْلَى) دَا پِيَغَه مَبَرِ رَسُوْلِهِ ﷺ فَهْرَمُوِيَه تِي: خَوَايَ گَه وَرَه لِي يَ پِرَسِيْم: ﴿فِيمَ يَخْتَصِمُ الْمَلَأُ الْأَعْلَى؟ قُلْتُ: لَا أَدْرِي رَبِّ. قَالَهَا ثَلَاثًا، قَالَ ﷺ:﴾

يَا نَفْسُ لَا تَقْنَطِي مِنْ زَلَّةٍ عَظُمَتْ (١٥٥) إِنَّ الْكِبَائِرَ فِي الْغُفْرَانِ كَاللَّمَمِ
 فَرَأَيْتَهُ وَضَعُ كَفَّهُ بَيْنَ كَتِفَيْ حَتَّى وَجَدَتْ بُرْدَ أُنَامِلِهِ بَيْنَ ثَدْيَيْ فَتَجَلَّى لِي كُلُّ شَيْءٍ
 وَعَرَفْتُ... ﴿رواه الترمذي وقال: حديث حسن صحيح﴾، له چی دا (ملائکة) ی پایه بهرز کیسه
 ده کهن؟ گوتم: نازام خودای من. سی جار وه های فهموو، پیغمبر ﷺ فرموی: جا
 دیتم خوی گهوره دهستی خوی له نیوان هردوو شانہ کام دانا، تا هستم به ساردایی
 پنجه کانی کرد له نیوان هردوو مه مکه کام، (واته: خوی گهوره زانستی خوی
 خسته ناو دلی من، تا هستم به ناسه واری زانسته که کرد له ناو دلما)، جا هموو
 شتیکم بو ناشکرا بوو و هموو شتیکم زانی.

۳- پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿أُوتِيَتْ مَفَاتِيحَ كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا الْخُمْسَ: (إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
 عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَآذَا تُكْسِبُ غَدًا وَمَا
 تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ) لقمان: ۳۴﴾ حدیث صحیح رواه الإمام احمد
 والطبرانی وابویعلی، کلیله کانی زانستی هموو شتیکم دراونی، ته نها پینج (غیب) =
 په نهانه کان نه بی، که خوی گهوره لهم نایه ته داسی کردون: (زانستی کاتی دونیا
 ویرانبوون له لای خوی، هر خوا بارانی سودبه خش نه بارینی، هر خوا نه زانی چی له
 ناو مندالدانه کاندایه- واته چاک و خرابی و هبونی و... هند- وه هیچ که سیک نازانی سبه بینی
 چی نه کا، وه هیچ که سیک نازانی له کوی نه مرئ.

۴- هر چه ند قورئان له (اللوح) دا نو سراوه، به لام پیغمبر ﷺ قورئان و زیاتریش له
 قورئان، فرموده ی تری به (وخی) بو هاتون، پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿أَلَا وَإِنِّي
 أُوتِيْتُ الْقُرْآنَ وَمِثْلَهُ مَعَهُ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام احمد وابوداود، ناگادار بن: من قورئانم
 دراوه تی و وینه ی قورئانیش زانستی ترم له گهل قورئان دراوه تی.

واته: نهو زانستانه ی جگه له قورئان خوی گهوره به (وخی) بو پیغمبری ﷺ
 ناردون و پیمان ده گوتری: (الحدیث) = فرموده کانی پیغمبر ﷺ.
 ئینجا که نیمامی (البوصیری) تکای شفاعه تی له پیغمبر ﷺ کرد، ثم جاره دلی
 خوی ده داته وه: تاکو له ره حمه تی خوا بی ئومید نه بی و ده فرموی:

(يَا نَفْسُ) نه ی (نفس) ی من (لا تقنطی) بی ئومید مه به له ره حمه تی خوا (من زلّة)
 به هوی گونا هیک، هر چه ند (عظمت) گونا هه که ش گهوره بی، چونکه خوی گهوره
 ده فرموی: ﴿لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا﴾ الزمر: ۵۳، نه ی

لَعَلَّ رَحْمَةً رَبِّي حِينَ يَقْسِمُهَا (١٥٦) تَأْتِي عَلَى حَسَبِ الْعَصِيانِ فِي الْقِسْمِ

بهنده کانی من بی‌نومید مهربان له ره‌حمته‌تی خوا، چونکه خوای گه‌وره له هه‌موو گونا‌هه‌کان خوش‌ده‌بی.

جا که خوای گه‌وره له هه‌موو گونا‌هه‌کان خوش‌ده‌بی، ئه‌و کاته (إِنَّ الْكِبَائِرَ) به‌راستی گونا‌هه‌گه‌وره‌کان (فِي الْغُفْرَانِ) له به‌رام‌به‌ر لی‌خوش‌بونی خوادا (كَالْمَمِّ) وه‌کو گونا‌هه‌ بچوکه‌کانن، به‌و مه‌رجه‌ی گونا‌هه‌که کافر‌یون نه‌بی، خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ النساء: ٤٨، خوا له‌وه خوش‌نابی که هاوبه‌شی بو دابندری، وه له گونا‌هه‌کانی له (كُفْرًا) به‌ره‌و خوارتر خوش‌نه‌بی، نه‌گهر به‌خوی حه‌ز بکا له که‌سیک خوش‌بی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیري) دلی خوی داوه‌و فه‌رموی: بی‌نومید مهربان له ره‌حمته‌تی خوا. له‌وانه‌یه بیرکردنه‌وه‌یه‌کی بلی: بی‌نومید نابم، به‌لام ده‌ترسم ره‌حمته‌تی خوا هه‌موو گونا‌هه‌کانم نه‌گریتته‌وه؟ جا وه‌لام ده‌داته‌وه‌و ده‌فه‌رموی:

(لَعَلَّ رَحْمَةً رَبِّي) تکام وایه: ره‌حمته‌تی خودای من (حِينَ يَقْسِمُهَا) له‌و کاته‌ی له پوژی قیامت به‌سه‌ر گونا‌هه‌اراندا به‌شی ده‌کا (تَأْتِي) ره‌حمته‌که بو من بی (عَلَى حَسَبِ الْعَصِيانِ) به‌گویره‌ی زوری گونا‌هه‌کانم (فِي الْقِسْمِ) له به‌شکردنه‌کاندا. واته: به‌ئه‌ندازه‌ی زوری گونا‌هه‌کانم ره‌حمته‌تیکی زورم به‌ر بکه‌وی و گونا‌هه‌کانی گه‌وره‌و بچوکه‌ بگریته‌وه.

جا بویی ئه‌و تکایه‌ ده‌که‌م، چونکه خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ﴾ الاعراف: ١٥٦، ره‌حمته‌تی من به‌ر فراوانه‌و به‌شی هه‌موو شتیک ده‌کا. هه‌روه‌ها پی‌غه‌م‌به‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿جَعَلَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مِائَةَ جُزْءٍ، فَأَمْسَكَ عِنْدَهُ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ جُزْءًا وَأَنْزَلَ فِي الْأَرْضِ جُزْءًا وَاحِدًا، فَمِنْ ذَلِكَ الْجُزْءِ يَتَرَا حُمُ الْخَلَائِقِ﴾ رواه البخاری و مسلم، خوای گه‌وره ره‌حمته‌تی خوی کردوته‌سه‌د به‌ش، جا نه‌وه‌دو نو به‌شی له لای خوی هیش‌توته‌وه‌و تنه‌ها یه‌ک به‌شی دابه‌زان‌دوته‌سه‌ر زه‌مین، جا به‌و به‌شه‌خه‌لک ره‌حم به‌یه‌کتری ده‌که‌ن.

واته: به‌نه‌وه‌دو نو به‌شه‌که‌ی‌ت‌ریش له پوژی قیامت خوای گه‌وره ره‌حم به‌هنده‌کانی خوی ده‌کا، إن شاء الله ئیمه‌ش بی‌به‌ش نابین له‌و ره‌حمته‌ زورانه. ئینجا که ئیمامی (البوصیري) له (بیت) ی‌پا‌بردو‌دا تکای کرد: ره‌حمته‌تی خوا

يَا رَبِّ وَاجْعَلْ رَجَائِي غَيْرَ مُنْعَكِسٍ (١٥٧) لَدَيْكَ وَاجْعَلْ حِسَابِي غَيْرَ مُنْخَرِمٍ
وَالطُّفْ بِعَبْدِكَ فِي الدَّارَيْنِ إِنَّ لَهُ (١٥٨) صَبْرًا مَتَى تَدْعُهُ الْأَهْوَالُ يَنْهَزِمِ

به ئەندازەى زۆرى گوناهاە كان بى. ئەم جاره له خوا دەپارێتەوه: ئەو تەكايەى
وهرىگرىو سەرشۆرى نەكا. جا دەفەرموى:

(يا رَبِّ) هُوَ خُوداى مَن (وَاجْعَلْ رَجَائِي) تەكاي مَن بۆ رەحمەتى تۆ، وَا لِيَبْكِه (غَيْرَ
مُنْعَكِسٍ) بە پێچەوانەى ئومىدى مَن نەبى (لَدَيْكَ) له لای تۆ، بەلكو بەگوێرەى
ئومىدو بۆچوونى مَن بى بەرامبەر رەحمەتى تۆ، كه هيوادارم ليم خۆش بى.

(و) هەروەها خۇداى مَن (اجْعَلْ حِسَابِي) بىروباوەرى مَن بە لىبورنى تۆ وَا لِيَبْكِه
(غَيْرَ مُنْخَرِمٍ) نەچراو بى بە بەردەوامى. واتە: بەردەوام بىروباوەرىم ئەوا بى: تۆ
خوابەكى بە رەحمى و ليم دەبۆرى، چونكە -ئەى خوابە- بەخۆت له حەدىسى
(قُدسى) دا دەفەرموى: ﴿أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي﴾ رواه البخاري ومسلم، مَن له لای بىرو
بۆچوونى بەندەى خۆم بەرامبەر بە مَن.

واتە: ئەگەر باوەرى وَا بى: له گەلى بە رەحم دەبم. ئەوه رەحمى پێدەكەم، ئەگەر
باوەرىشى وَا بى: رەحمى پێناكەم. ئەوه رەحمى پێناكەم.

بۆى پێنەمبەر ﷺ فەرموویەتى: ﴿لَا يَمُوتُ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾
حدیث صحیح رواه ابوداود، كەستان نەمرى، تا بىرو بۆچوونى خۆى بەرامبەر بە خوا جوان
دەكا. واتە: باوەرى وَا بى: خوا رەحمى پێدەكا و لى خۆش دەبى.

ئىنجا ئىمامى (البوصيرى) كۆتايى بە دوعايەكانى خۆى دىنى و دەفەرموى:
(وَالطُّفْ) خۇدايە بە سۆزىو ميهرهبانى بە كار بىنە (بِعَبْدِكَ) له گەل بەندەى خۆت:
(مُحَمَّدَ الْبُوصِيرِي) دانهرى ئەم قەسىدەيه.

هەروەها خۇدايە بە سۆزىو ميهرهبانى بە كار بىنە له گەل بەندەى خۆت (عَبْدَ اللَّهِ
هەرتەلى) پوونكەرەوهى ئەم قەسىدەيه.

جا ئەى خۇدايە بە سۆزىو ميهرهبانى بە كار بىنە له گەل بەندەى خۆت (فِي الدَّارَيْنِ)
له دونياو له قىامەت، چونكە (إِنَّ لَهُ صَبْرًا) بەندەى تۆ ئارامى و خۆراگرىهكى ئەوهندە
بىمىزى هەيه (مَتَى تَدْعُهُ الْأَهْوَالُ) هەر كاتىك بەلاو پووداوه گەورەو بە ترسەكان
داواى بكەن و توشى بىن (يَنْهَزِمِ) خۆراگرىهكەى نامىنى و هەلدى.

بۆى نۆر پىويستىم بە يارمەتى و چاكەى تۆ هەيه ئەى خۆى گەورەو ميهرهبان، لىت

وَأَذِّنْ لِسُحْبِ صَلَاةِ مَنْكَ دَائِمَةً (١٥٩) عَلَى النَّبِيِّ بِمُنْهَلٍ وَمُنْسَجِمٍ
مَا رَتَحَتْ عَذْبَاتِ الْبَانَ رِيحُ صَبَاً (١٦٠) وَأَطْرَبَ الْعَيْسَ حَادِي الْعَيْسِ بِالنَّعْمِ

ده پاریمه به م دوعایه سبهینان و نیواران، که پیغمبر ﷺ ده یکرد: ﴿اللَّهُمَّ إِنِّي
أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي
وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ،
وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ
تَحْتِي﴾ رواه ابوداود بسند صحيح، خودايه: من تكاي ليوردنو و بي به لايت ليده كم له
دونيا و له قيامت، خودايه: تكاي ليوردنو و بي به لايت ليده كم له ناييم، له دونيام
له خيزانو منداله كام، له مالم، خودايه: عهيه كام داپوشه و له ترسه كان نه مين و
دلتيام بكه، خوايه بپاريزه: له لاي (پيشه وهم)، له لاي (پشته وهم)، له لاي (راسته م)،
له لاي (چه په م)، له لاي (سره وهم)، به گوره ي تو خوم نه پاريزم نه وه كو له لاي
(خواره وه م) به فيل بكو زريم.

ئينجا كه نيمامي (البوصيري) كوتايي به دوعايه كاني خوي هينا، نه م جاره ده ستي
به سه له وات ليدان كرد له سر پيغمبر ﷺ، چونكه مه رجى قبول بووني دوعا:
سه له وات ليدانه، هه روه ك نيمام (علي) ﷺ فه رمويه تي: ﴿كُلُّ دُعَاءٍ مَخْجُوبٌ حَتَّى
يُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ﴾ رواه الطبراني في الأوسط، ورجاله ثقات، ﴿وَيُرْوَى مِثْلَهُ عَنْ
عُمَرَ ﷺ﴾، گشت دوعايه كه ده ده گه كراوه له قبول بوون، تا دوعا خويته كه سه له وات
ليده دا: له سر پيغمبر ﷺ و (آل) ي پيغمبر ﷺ.

جا نيمامي (البوصيري) سه له وات ليدان و ده فه رموي:

(وَأَذِّنْ) خودايه فه رمان بكه (لِسُحْبِ صَلَاةٍ) به هه وري سه لات و سه لام (مِنْكَ) نه و
سه لات و سه لامه له لاي تووه بپزينه خواره وه (دَائِمَةً) به به رده وامي (عَلَى النَّبِيِّ)
بو سه ر پيغمبره كه ي خوت (مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى) ﷺ، جا نه و هه وره سه لات و سه لام
بباريتي بو سه ر پيغمبر ﷺ (بِمُنْهَلٍ) به پيژنه وه م (وَمُنْسَجِمٍ) به نه رمي.

جا نه و سه لات و سه لامانه هه ر به رده وام بن (ما) به به رده وامي نه و ماويه ي: كه
(رَتَحَتْ) ده جوليتي (عَذْبَاتِ الْبَانَ) لقه كاني دره ختي (بان) ي بو نخوش (ريحُ صَبَاً)
باي (صَبَاً) ي پوژه لات. وات: تا دونيا ماوه و باي پوژه لات لقي دره خته كان
ده جوليتي، سه لات و سه لام هه ر له سه ر پيغمبر ﷺ بن.

ثُمَّ الرَّضَا عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَعَنْ عُمَرَ * وَعَنْ عَلِيٍّ وَعَنْ عُثْمَانَ ذِي الْكُرَمِ
وَالْأَلِ وَالصَّحْبِ ثُمَّ التَّابِعِينَ فَهُمْ * أَهْلُ التَّقَى وَالتَّقَى وَالْحِلْمُ وَالْكَرَمُ

جا نیمامی (البوصیری) ناماژه بو ئه وه دهکا: که پیوسته ئه م قه سیده یه به سهدا و
ئاوازیکی خوش بخویندریته وه ده فهرمووی:

(و) ههروهها سهلات و سهلام بهردهوام بن: تا (أَطْرَبَ الْعِيسَى) وشترهکان دههینیتیه
جۆش و خرۆش (حَادِي الْعِيسَى) لئخۆپی وشترهکان (بِاللَّغَم) به ئاواز و دهنگه
خۆشهکهی. واته: چونکه تهبیعهتی وشتر ئه وهایه: نهگه ر به دهنگیکی خوش سرودی
بو بگوتری، دیته جۆش و خرۆش و خیراتر دهروا و ههست به ماندوو بوون ناکا ﴿عَنْ
أَسِّ بْنِ مَرْثَدَةَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، وَكَانَ مَعَهُ غُلَامٌ أَسْوَدُ يُقَالُ لَهُ: أُنْجَشَةُ يَحْدُو،
فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: وَيْحَكَ يَا أُنْجَشَةُ رُوَيْدَكَ بِالْقَوَارِيرِ﴾ رواه البخاري ومسلم، له
سه فهر نیکدا پیغمهبر ﷺ کۆیله یه کی رهشی له گه لدا بوو، پیی ده گوترا: (أُنْجَشَةُ)،
نهم کۆیله یه سرودی بو وشترهکان ده گوت، جا پیغمهبر ﷺ فهرمووی: مالویران نهی
(أُنْجَشَةُ) موله تیک بده وشترهکان و ناگاداری شوشهکان به.

واته: نهو ئافره تانهی له سه ر پشتهی وشترهکان سوار بوینه، وهکو شوشه ناسکن،
نهگه ر وشترهکان خیراتر برۆن، زیانیان پی دهگا.

جا بزانه: لیره دا قه سیده ی (البُرْدَة) ی نیمامی (البوصیری) کۆتایی هات، به لام
که سیکی پیزدار چه ند (بیت) یکی له سه ر زیاد کردن، نیمه ش به کورتی ئه وانیش
بوون ده که یه وه، إن شاء الله تعالی:

(ثُمَّ) ئینجا له دوا ی سهلات و سهلام (الرِّضَا) خودایه پازی بیه (عَنْ) له نیمام
(أَبِي بَكْرٍ) و (عَنْ) له نیمام (عُمَرَ) و (عَنْ) له نیمام (عَلِيٍّ) و (عَنْ) له نیمام
(عُثْمَانَ) ی (ذِي الْكُرَمِ) خاوهن به خشین؟ چونکه له دا بینکردنی پیوستیه کانی
له شکری (تَبُوك) له هه موو (صَحَابَة) کان بالا ده ستربوو، که پیغمهبر ﷺ فهرمووی:
﴿... مَنْ جَهَّزَ جَيْشَ الْعُسْرَةِ فَلَهُ الْجَنَّةُ. فَجَهَّزَهُ عُثْمَانُ ﷺ﴾ رواه البخاري في الوقف، هه ر
که سیک پیوستیه کانی (جَيْشُ الْعُسْرَةِ) = له شکری (تَبُوك) پیک بیی، بهه شتی بو ده بی؟
جا نیمام (عُثْمَانَ) ﷺ پیوستیه کانی له شکره که ی پیک هینا.

(و) ههروهها خودایه پازی بیه له (الْأَلِ) خزمه موسولمانه کانی پیغمهبر ﷺ
(وَالصَّحْبِ) له سه حابه کانی پیغمهبر ﷺ (ثُمَّ التَّابِعِينَ) ئینجا له و موسولمانه ی

يَا رَبِّ بِالْمُصْطَفَى بَلَغْ مَقاصِدَنَا * وَأَغْفِرْ لَنَا مَا مَضَى يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ

به دواى (صَحَابَةَ) كاندا هاتون تا سى سدهى كوچى ته واو دهن، كه پييان ده گوتري: (السَّلْفُ الصَّالِحُ) پيشينه باشه كان (فَهْمُ) چونكه نه وانه ي پابردو (أَهْلُ الثَّقَى) خاوهنى دليكى له خواترسن (وَالثَّقَى) خاوهنى دليكى پاك و بزاردهن (وَالْحَلِمُ) خاوهنى ميهره بانين (وَالْكَرَمِ) خاوهنى به خشنده بين، كه واته: نه وانه بزاردهى تو مته تي پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

(يَا رَبِّ) هُوَ خُوداى من (بِالْمُصْطَفَى) به خاترى (مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى) ي پيغه مبه رى خُوْت صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (بَلَغْ مَقاصِدَنَا) بمانگه ينه مه به سته كانى خومان، واته: تا واته كانمان، هم له دونيا و هم له قيامت (وَأَغْفِرْ لَنَا) هر به خاترى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لي مان خوش بيه (مَا مَضَى) له گونا مه كانى پابردو مان (يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ) هُوَ نُو خوايه ي به خشنده يى و ميهره بانيت به رفراوانه بُو هم موو خه لك.

جا بزانه: (تَوَسَّلْ) = پارانوه له خوا به خاترى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دروسته، چونكه (صَحَابَةَ) كان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كردويانه: هم له ژيانى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، هم له دواى وه فاتيشى:

۱- (تَوَسَّلْ) له ژيانى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ﴿عَنْ عُثْمَانَ بْنِ حُنَيْفٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا ضَرِيرَ الْبَصَرِ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: أَدْعُ اللَّهَ أَنْ يُعَافِيَنِي. قَالَ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ، وَإِنْ شِئْتَ صَبِرْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ. قَالَ: فَادْعُهُ. فَأَمَرَهُ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنْ يَتَوَضَّأَ فَيُحْسِنُ وُضوءَهُ، وَيَدْعُوَ بِهَذَا الدُّعَاءِ: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ، يَا مُحَمَّدُ إِنِّي تَوَجَّهْتُ بِكَ إِلَى رَبِّي فِي حَاجَتِي هَذِهِ لَتُقْضَى لِي، اللَّهُمَّ فَشَفِّعْهُ فِيَّ)﴾ حديث صحيح رواه ابن ماجه والترمذى، پياوئكى كوئر گوتيه پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: دوام بُو بكه خوا چاوه كام چاك بكاتوه. پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرمووى: نه گهر حمز ده كهى دوعات بُو ده كه م، وه نه گهر سه بر بگرى باشزه. گوتى: دوام بُو بكه. نينجا پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرمانى پى كرد: ده ستويز بشوا و نهم دوعايه بكا: (خوايه من ليت نه پاريمه وه و روو نه كه مه لاي تو به خاترى پيغه مبه رن كه ت (مُحَمَّدٌ) صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كه پيغه مبه رن كى ره حمته، (يَا مُحَمَّدُ) صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ من به خاترى تو رووم كرده لاي خوا تاكو خوا نهم كارم بُو بكا- چاوم چاك بكاتوه- خوايه: خاترى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وه برگره له كاره كهى مندا).

۲- (تَوَسَّلْ) له دواى وه فاتى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ﴿وَعَنْ أَسْمَاءَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا: هَذِهِ جِبَّةُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَلْبَسُهَا، فَخَنُّ نَفْسُهَا لِلْمَرَضَى يُسْتَشْفَى بِهَا﴾ رواه مسلم فى البزار، (أَسْمَاءُ) فهرمووى: نهمه (جِبَّةً) = كه وايه كهى پيغه مبه رن صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كاتى خوئى نه يكرده بهر، نيستاش

وَاعْفِرْ إِلَهِي لِكُلِّ الْمُسْلِمِينَ بِمَا * يَتَلُونَ فِي الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى وَفِي الْحَرَمِ
بِحَاجِهِ مَنْ بَيْتُهُ فِي طَيْبَةِ حَرَمٍ * وَإِسْمُهُ قَسَمٌ مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ

نیمه بُو نه خوْشه كان نه یثوین، تا کو به ناوشوره که ی شیفایان بُو بی و چاک بینوه.

هم: ﴿عَنْ مَالِكِ الدَّارِ: أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بِلَالُ
بِْنِ الْحَرْثِ الْمُزْنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأُمَّتِكَ
فِيئَهُمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره الحافظ العسقلاني في (فتح
الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير في (البداية والنهاية، عام الرمادة)، له سهرده می نیمام
(عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ) له (عام الرمادة) دا قاتی و بی بارانی توشی خه لک بوو، (صحابة) به ک - که
(بِلَالُ بْنُ الْحَرْثِ الْمُزْنِيُّ) بوو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - هاته سه ر گوری پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ گوتی: (يَا رَسُولَ
اللَّهِ) دوعای باران بُو نوممتت بکه، چونکه به هیلاک چون.

(وَاعْفِرْ إِلَهِي) نه ی خودای من خوْش بیه (لِكُلِّ الْمُسْلِمِينَ) له هموو موسولمانان
(بِمَا) به خاتری نه و قورثانه ی (يَتَلُونَ) موسولمانه کان ده یخوینن (فِي) له (الْمَسْجِدِ
الْأَقْصَى) = (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) له (فَلَسْطِينَ)، هم (وَفِي الْحَرَمِ) له (حَرَمِ) ی (مَكَّةِ) ی
پیروزیش ده یخوینن.

(بِحَاجِهِ مَنْ) به خاتری شکومه ندی نه و پیغمبره ی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (بَيْتُهُ) ماله که ی وی =
مزگه وته که ی (فِي طَيْبَةِ) له (مَدِينَةِ) ی پیروزدا (حَرَمِ) حه پامکراو و پیزداره،
پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فه رموویه تی: ﴿إِنَّ إِبْرَاهِيمَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَرَّمَ مَكَّةَ وَدَعَا لِأَهْلِهَا، وَإِنِّي حَرَّمْتُ
الْمَدِينَةَ كَمَا حَرَّمَ إِبْرَاهِيمُ مَكَّةَ...﴾ رواه مسلم، (إِبْرَاهِيمِ) پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (مَكَّةِ) ی حه رام
کردوه = ریژی لیناوه و دوعای بُو دانیشتوهه کانی کردوه: نه مین بنو خوا رزقیان
بداتی. منیش (مَدِينَةِ) م حه رام کردوه = ریژم لیناوه، ههروه ک (إِبْرَاهِيمِ) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (مَكَّةِ) ی
حه رام کردوه.

نینجا بزانه: خوی گه وره ناوی له (مَدِينَةِ) ی پیروز ناوه (طَابَةِ)، پیغمبره ی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
ناوی ناوه (طَيْبَةِ)، ههروه که له (صحيح مسلم) دا گیردراوه ته وه.

جا بویش لیزه دا باسی نه و سی جیبانه ی کرد، چونکه له هموو شوینیکی سه رزه مین
پیزدارتن، هه ریه که یان به پله ی خوی، ههروه که پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فه رموویه تی: ﴿صَلَاةٌ
فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ﴾ رواه البخاری و مسلم،
زاد ابن ماجه و البزار: ﴿وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ﴾

والبيهي والبزار: ﴿وَفِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ خُمْسُ صَلَاةٍ﴾ يهك نويژ له ناو مزگهوتى مندا خيڙى زياتره له هزار نويژ له ناو مزگهوته كانى تر دا جگه له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) (مَكَّة)، چونكه يهك نويژ له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) دا خيڙره له سهد هزار نويژى له مزگهوته كانى تر دا، همم يهك نويژ له (بَيْتِ الْمَقْدِسِ) = (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا خيڙى به پيښجسد نويژه.

(و) ههروهه (اسْمُهُ) ناوى ئه وه پيښمه به ره ﷺ (قَسَمَ) سوينده، واته: سويند پيڅوراوه (مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ) له گه وره ترين سوينده، چونكه سويند خوره كه خواى گه وره به وه له هه موو شتيك گه وره تره، سويند پيڅوراوه كه ش پيښمه به ره ﷺ وه له هه موو خه لك گه وره تره ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَا خَلَقَ اللَّهُ تَعَالَى نَفْسًا أَكْرَمَ عَلَيْهِ مِنْ مُحَمَّدٍ ﷺ وَمَا حَلَفَ اللَّهُ تَعَالَى بِحَيَاةِ أَحَدٍ قَطُّ إِلَّا بِحَيَاةِ مُحَمَّدٍ ﷺ﴾، قَالَ تَعَالَى: (لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ) الحجر: ٧٢ ﴿رواه أبو يعلى وابن مردويه والبيهقي وابن عديم، خواى گه وره هيچ كه سيكي دروست نه كرده: كه له لاي خوى ريزدار تر بي له پيښمه به ره ﷺ، خواى گه وره به ژيانى هيچ كه سيك سويندى نه خوار دوه ته نها به ژيانى پيښمه به ره ﷺ نه بي، خواى گه وره له سوينده كه ي دا ده فهرموى: (به ژيانى تو - نهى مُحَمَّد ﷺ - نه وه كافرانه له گومرايى خوياندا ده جولينه وه).

﴿ناگادارى﴾ نه وه ي رابردو سويند خوار دنى خواى گه وره بوو به دروستكراوى خوى، ههروهه له چند نايه تيكي تری قورباندا خواى گه وره سويندى به دروستكراوى خوى خوار دوه وه فهرموى: (وَالْفَجْرِ)، (وَاللَّيْلِ)، (وَالنَّهَارِ)، (وَالشَّمْسِ)، (وَالْقَمَرِ)... هتد، به لام بو نيمه دروست نيه سويند به دروستكراوى خوا بخوين: وهك سويندم به پيښمه به ره ﷺ، يان به فلان پياوچاكه، يان به قهبرى پيښمه به ره ﷺ، يان به قهبرى فلان پياوچاكه، يان به سهري باوكم، يان به قهبرى باوكم.

كه واته: نه وه جوړه سويندانه ناپه سندن، به لكو نيمامى (الشافعي) و چند زانايه كي تر به گونا هيان داناوه و سويند خوره كه گونا هبار ده بي، چونكه پيښمه به ره ﷺ فهرمويه تى: ﴿أَلَا إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ - يَنْهَاكُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، فَمَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾
رواه الشيخان، ناگادار بن خواى گه وره ئيوه قه دهغه ده كا: سويند به سهري باوكتان بخون، جا ههر كه سيك سويند ده خوا با سويند به خواى گه وره بخوا.

جا بزانه: نه گه ر سويند خوره كه مه به ستي نه وه بي: سويند پيڅوراوه كه وهكو خوا

وَهَذِهِ بُرْدَةُ الْمُخْتَارِ قَدْ خُتِمَتْ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ فِي بَدْءِ وَفِي خَتْمِ
أَبْيَاتِهَا قَدْ أَتَتْ سِتِّينَ مَعَ مِائَةٍ * فَرِحَ بِهَا كَرْبِنَا يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ

به گهوره دابنی، نهو کاته کافر دهبی، ههروهک له کتیبه کانی مهزه بی (الشافعی) دا
فرمویانه؟ چونکه پیغه مبه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمویه تی: ﴿مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ﴾^(۹) رواه
ابوداود و غیره بسند حسن، ههه که سیک سویند بخوا به شتیکی جگه له خوا، نهوه هاو به شی
بو خوا داناوه و کافر ده بی.

(وَهَذِهِ) ئەم قه سیدهیه (بُرْدَةُ الْمُخْتَارِ) ناوی (بُرْدَةُ) ی پیغه مبه ری بژاردهیه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ،
چونکه له خه وندا په شته ماله که ی خوی له ئیمامی (البوصیری) وه رپیچا، ههروهک له
پیغه کی دا باسما ن کرد (قَدْ خُتِمَتْ) قه سیده که ته واو کرا (وَالْحَمْدُ لِلَّهِ) حه مد و
سو پاس بو خوا (فِي بَدْءِ) له ده ست پیکردنی دا، هه م (وَفِي خَتْمِ) له ته واو کردنی دا.
(أَبْيَاتُهَا) هونراوه کانی ئەم قه سیدهیه (قَدْ أَتَتْ سِتِّينَ مَعَ مِائَةٍ) گه یشته سه دو
شه ست (بِئْتِ) * (فَرِحَ بِهَا كَرْبِنَا) به م قه سیدهیه خه م و خه هه تمان برویته (يَا وَاسِعَ
الْكَرَمِ) هۆ ئه و خوی به ی به خشنده یی و میهره بانیت به رفر او انه بو هه موو
خه لک... کوتایی.

الْحَمْدُ لِلَّهِ، [مانگی شهوی چوارده * روونکردنه وهی قه سیدهیه (الْبُرْدَةُ)] ته واو بوو، له
مالی خۆم له شاری هه ولیر، له شهوی سیشه ممه (۱۷) حه قده ی مانگی مه ولودی
پیغه مبه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ سالی (۱۴۳۴) هه زارو چوار سه دو سی و چواری کۆچی، به رامبه ر (۹) ی
رئبه ندان، سالی (۲۷۱۲) ی کوردی و (۲۹) ی کانونی دووه می سالی (۲۰۱۳) ی زایینی.

منیش به نده ی گونا هبار و بی ده سه لات: (عبدالله عبدالعزیز هه رته لی) م، خودا له خۆم و
دایکم و باو کم و خۆشه ویسته کانه خوش بی و به ر شه فاعه تی پیغه مبه رمان رَضِيَ اللهُ عَنْهُ بیخی و
به به هشت شادمان بکا، آمین، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَي سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ
سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ.

هه ولیر - کوردستان

(۱۷) ی ربیع الاول - (۱۴۳۴) ی کۆچی

(۹) ی رئبه ندان - (۲۷۱۲) ی کوردی

(۲۹) ی کانون الثاني - (۲۰۱۳) ی زایینی

الْقَصِيدَةُ الْمُضْرِيَّةُ فِي الصَّلَاةِ عَلَى خَيْرِ الْبَرِيَّةِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ ﷺ

للإمام مُحَمَّدِ الْبُوصَيْرِيِّ

يَا رَبَّ صَلِّ عَلَى الْمُخْتَارِ مِنْ مُضَرٍ * وَالْأَنْبِيَاءِ وَجَمِيعِ الرُّسُلِ مَا ذَكَرُوا
وَصَلِّ رَبَّ عَلَى الْهَادِي وَشَيْعَتِهِ * وَصَحْبِهِ مَنْ لَطِيَ الدِّينِ قَدْ نَشَرُوا
وَجَاهِدُوا مَعَهُ فِي اللَّهِ وَاجْتَهَدُوا * وَهَاجِرُوا وَلَهُ آوُوا وَقَدْ نَصَرُوا
وَيَبِّئُوا الْفَرَضَ وَالْمَسْنُونَ وَاعْتَصَبُوا * لِلَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ فَانْتَصَرُوا
أَزَكَّى صَلَاةً وَأَمَامًا وَأَشْرَفَهَا * يُعْطَرُ الْكَوْنُ رِيًّا نَشْرَهَا الْعَطْرُ
مَغْبُوقَةً بِعَبِيقِ الْمَسْكِ زَاكِيَةً * مِنْ طِبِّهَا أَرْجُ الرِّضْوَانِ يَنْتَشِرُ
عَدَّ الْحَصَى وَالثَّرَى وَالرَّمْلَ يَتَّبِعُهَا * نَجْمُ السَّمَاءِ وَتَبَاتُ الْأَرْضِ وَالْمَدْرُ
وَعَدَّ وَزْنَ مَثَاقِيلِ الْجِبَالِ كَمَا * يَلِيهِ قَطْرُ جَمِيعِ الْمَاءِ وَالْمَطَرُ
وَعَدَّ مَا حَوَتْ الْأَشْجَارُ مِنْ وَرَقٍ * وَكُلِّ حَرْفٍ غَدَا يُتْلَى وَيُسْتَطَرُ
وَالْوَحْشِ وَالطَّيْرِ وَالْأَسْمَاكَ مَعَ نَعَمٍ * يَلِيهِمُ الْجِنُّ وَالْأَمْلاكُ وَالْبَشَرُ
وَالذَّرُّ وَالْتَّمَلُ مَعَ جَمْعِ الْحُبُوبِ كَذَا * وَالشَّعْرُ وَالصُّوفُ وَالْأَرْيَاشُ وَالْوَبْرُ
وَمَا أَحَاطَ بِهِ الْعِلْمُ الْمُحِيطُ وَمَا * جَرَى بِهِ الْقَلَمُ الْمَأْمُورُ وَالْقَدْرُ
وَعَدَّ نِعْمَانِكَ اللَّاتِي مَنَنْتَ بِهَا * عَلَى الْخَلَائِقِ مَذَّ كَانُوا وَمَذَّ حُشِرُوا
وَعَدَّ مَقْدَارَهُ السَّامِي الَّذِي شَرَفَتْ * بِهِ النَّبِيُّونَ وَالْأَمْلاكُ وَافْتَخَرُوا
وَعَدَّ مَا كَانَ فِي الْأَكْوَانِ يَا سَنَدِي * وَمَا يَكُونُ إِلَيَّ أَنْ تُبْعَثَ الصُّورُ
فِي كُلِّ طَرْفَةٍ عَيْنٍ يَطْرِفُونَ بِهَا * أَهْلُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ أَوْ يَذَرُوا
مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ مَعَ جَبَلٍ * وَالْفَرَشِ وَالْعَرْشِ وَالْكَرْسِيِّ وَمَا حَصَرُوا
مَا أَوْجَدَ اللَّهُ مَعْدُومًا وَأَعْدَمَهُ * بَعْدَ الْوُجُودِ صَلَاةً لَيْسَ تَنْحَصِرُ
تَسْتَفْرِقُ الْعَدَّ مَعَ جَمْعِ الدُّهُورِ كَمَا * تُحِيطُ بِالْحَدِّ لَا تُبْقَى وَلَا تَذَرُ
لَا غَايَةَ وَانْتِهَاءً يَا عَظِيمُ لَهَا * وَلَا لَهَا أَمَدٌ يُقْضَى فَيُعْتَبَرُ

وَعَدَّ أضعاف ما قَدَّمَرَّ مِنْ عَدَدٍ * مَعَ ضَعْفِ أضعافه يَا مَنْ لَهُ الْقَدْرُ
كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى سَيِّدِي وَكَمَا * أَمَرْنَا أَنْ نُصَلِّيَ أَنْتَ مُقْتَدِرُ
مَعَ السَّلَامِ كَمَا قَدَّمَرَّ مِنْ عَدَدٍ * رَبِّ وَضَاعِفُهُمَا وَالْفَضْلُ مُتَشَرُّ
وَكَلُّ ذَلِكَ مَضْرُوبٌ بِحَقِّكَ فِي * أَنْفَاسِ خَلْقِكَ إِنْ قَلُّوا وَإِنْ كَثُرُوا
يَا رَبِّ وَاغْفِرْ لِقَارِبِهَا وَسَامِعِهَا * وَالْمُسْلِمِينَ جَمِيعًا أَيَّمَا حَضَرُوا
وَوَالِدِينَا وَأَهْلِينَا وَجِرْتَنَا * وَكُلَّنَا سَيِّدِي لِلْعَفْوِ مُفْتَقِرُ
وَقَدْ أَتَيْتُ ذُنُوبًا لَا عِدَادَ لَهَا * لَكِنَّ عَفْوِكَ لَا يُبْقِي وَلَا يَذَرُ
وَالْهَمُّ عَنْ كُلِّ مَا أَبْغَيْهِ أَشْغَلَنِي * وَقَدْ أَتَى خَاضِعًا وَالْقَلْبُ مُنْكَسِرُ
أَرْجُوكَ يَا رَبِّ فِي الدَّارَيْنِ تَرْحَمُنَا * بَجَاهِ مَنْ فِي يَدَيْهِ سَبَّحَ الْحَجَرُ
يَا رَبِّ أَعْظَمَ لَنَا أَجْرًا وَمَغْفِرَةً * فَإِنَّ جُودَكَ بَحْرٌ لَيْسَ يَنْحَصِرُ
وَاقْضِ دُيُونَنَا لَهَا الْأَخْلَاقُ ضَائِقَةً * وَفَرَجِ الْكَرْبَ عَنَّا أَنْتَ مُقْتَدِرُ
وَكَنْ لَطِيفًا بِنَا فِي كُلِّ نَازِلَةٍ * لُطْفًا جَمِيلًا بِهِ الْأَهْوَالُ تَنْحَسِرُ
بِالْمُصْطَفَى الْمُجْتَبَى خَيْرِ الْأَنَامِ وَمَنْ * جَلَالَةً نَزَلَتْ فِي مَدْحِهِ السُّورُ
ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ مَا طَلَعَتْ * شَمْسُ النَّهَارِ وَمَا قَدْ شَعَّشَعَ الْقَمَرُ
ثُمَّ الرِّضَا عَنْ أَبِي بَكْرٍ خَلِيفَتِهِ * مَنْ قَامَ مِنْ بَعْدِهِ لِلدِّينِ يَنْتَصِرُ
وَعَنْ أَبِي حَفْصِ الْفَارُوقِ صَاحِبِهِ * مَنْ قَوْلُهُ الْفَصْلُ فِي أَحْكَامِهِ عُمَرُ
وَجَدُّ لِعُثْمَانَ ذِي الثَّوَرَيْنِ مَنْ كَمَلَتْ * لَهُ الْمَحَاسِنُ فِي الدَّارَيْنِ وَالظَّفَرُ
كَذَا عَلِيٌّ مَعَ ابْنَيْهِ وَأُمَّهُمَا * أَهْلُ الْعِبَاءِ كَمَا قَدْ جَاءَنَا الْخَبْرُ
سَعْدٌ سَعِيدُ ابْنِ عَوْفٍ طَلْحَةُ وَأَبُو * عُيَيْدَةَ وَزُبَيْرٌ سَادَةٌ غُرُرُ
وَحَمْزَةٌ وَكَذَا الْعَبَّاسُ سَيِّدُنَا * وَنَجْلُهُ الْحَبْرُ مَنْ زَالَتْ بِهِ الْعِيرُ
وَالْأَلُّ وَالصَّحْبُ وَالْأَتْبَاعُ قَاطِبَةً * مَا جَنَّ لَيْلُ الدِّيَاجِي أَوْ بَدَا السَّحَرُ

* * *

القصيدة المحمدية ﷺ للإمام محمد البوصيري

مُحَمَّدٌ أَشْرَفُ الْأَعْرَابِ وَالْعَجَمِ * مُحَمَّدٌ خَيْرٌ مَنْ يَمْشِي عَلَى قَدَمِ
 مُحَمَّدٍ بَاسِطُ الْمَعْرُوفِ جَامِعُهُ * مُحَمَّدٌ صَاحِبُ الْإِحْسَانِ وَالْكَرَمِ
 مُحَمَّدٌ تَاجُ رُسُلِ اللَّهِ قَاطِبُهُ * مُحَمَّدٌ صَادِقُ الْأَقْوَالِ وَالْكَلِمِ
 مُحَمَّدٌ ثَابِتُ الْمِيثَاقِ حَافِظُهُ * مُحَمَّدٌ طَيِّبُ الْأَخْلَاقِ وَالشَّيْمِ
 مُحَمَّدٌ رُوِيَ بِالنُّورِ طِينَتُهُ * مُحَمَّدٌ لَمْ يَزَلْ نُورًا مِنَ الْقَدَمِ
 مُحَمَّدٌ حَاكِمٌ بِالْعَدْلِ ذُو شَرَفٍ * مُحَمَّدٌ مَعْدَنُ الْإِنْعَامِ وَالْحَكَمِ
 مُحَمَّدٌ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ مِنْ مُضَرٍ * مُحَمَّدٌ خَيْرُ رُسُلِ اللَّهِ كُلِّهِمْ
 مُحَمَّدٌ دِينُهُ حَقٌّ نَدِينُ بِهِ * مُحَمَّدٌ مُجْمَلًا حَقًّا عَلَى عِلْمِ
 مُحَمَّدٌ ذَكَرَهُ رُوحٌ لِأَنْفُسِنَا * مُحَمَّدٌ شَكَرُهُ فَرَضَ عَلَى الْأُمَّمِ
 مُحَمَّدٌ زِينَةُ الدُّنْيَا وَبَهْجَتُهَا * مُحَمَّدٌ كَاشِفُ الْغَمَّاتِ وَالظُّلَمِ
 مُحَمَّدٌ سَيِّدٌ طَابَتْ مَنَاقِبُهُ * مُحَمَّدٌ صَاغَةَ الرَّحْمَنِ بِالنِّعَمِ
 مُحَمَّدٌ صَفْوَةُ الْبَارِي وَخَيْرَتُهُ * مُحَمَّدٌ طَاهِرٌ مِنْ سَائِرِ التُّهَمِ
 مُحَمَّدٌ ضَاحِكٌ لِلضَّيْفِ مُكْرَمُهُ * مُحَمَّدٌ جَارُهُ وَاللَّهُ لَمْ يُضْمِ
 مُحَمَّدٌ طَابَتْ الدُّنْيَا بِبِعْثَتِهِ * مُحَمَّدٌ جَاءَ بِالْآيَاتِ وَالْحَكَمِ
 مُحَمَّدٌ يَوْمَ بَعَثَ النَّاسَ شَافِعُنَا * مُحَمَّدٌ نُورُهُ الْهَادِي مِنَ الظُّلَمِ
 مُحَمَّدٌ قَائِمٌ لِلَّهِ ذُو هِمَمٍ * مُحَمَّدٌ خَاتَمُ الرُّسُلِ كُلِّهِمْ

* * *

ناوړوکی روونکردنه وې (قصيدة البردة)

<p>۵۸.....چند سيفه تينکي پيغه مېرښه</p> <p>۶۲.....بهشي چوارم؛ له دايکيووني پيغه مېرښه</p> <p>۶۲.....نوعايه کي (العتبي)</p> <p>۶۲.....نه زادي پيغه مېرښه نه ژلديکي پاکه</p> <p>۶۳.....نوودلوه کاني شوي له دايکيووني پيغه مېرښه</p> <p>۶۸.....باوهر به فالجي ناکړي</p> <p>۷۰.....تسبيحاتي ورده برده کان و خوراک</p> <p>۷۱.....بهشي پينجهم: (معجزة) کاني پيغه مېرښه</p> <p>۷۲.....سوجهي لرهختو وشر يو پيغه مېرښه</p> <p>۷۴.....سپيهری هور له پيغه مېرښه</p> <p>۷۵.....له تکردي مانگ و دلي پيغه مېرښه</p> <p>۷۶.....(معجزة) کاني کوچکردن</p> <p>۸۱.....خووني پيغه مېرښه به (وحي) داده ندری</p> <p>۸۲.....(معجزة) ي شيفاي شيت و برينداره کان</p> <p>۸۴.....(معجزة) ي نوعاي باران بارين</p> <p>۸۵.....بهشي شهشم: گهورهي قوربان</p> <p>۸۸.....قوربان (معجزة) يکي به رده ولمه</p> <p>۹۰.....موسولمانيووني نيام (عمر)</p> <p>۹۴.....قوربان شفاعت نکا له يوژي قيامت</p> <p>۹۸.....بهشي حه قتم: (الإبراء والمعراج)</p> <p>۹۸.....زياره تي پيغه مېرښه</p> <p>۱۰۴.....نايي به ناوي خوخي ناوي پيغه مېرښه بهيندي</p> <p>۱۰۵.....پيغه مېرښه به چاوي خوخي خوي ديتووه</p> <p>۱۰۶.....خه لاته کاني شوي (المعراج)</p> <p>۱۰۸.....بهشي هه شتم: غه زايه کاني پيغه مېرښه</p> <p>۱۱۲.....غه را يو چه سپاندي داپه روره</p> <p>۱۱۹.....نازايه تي (صحابه) کان</p> <p>۱۲۱.....شپير و (سقيفة) ي خزمه تکاری پيغه مېرښه</p> <p>۱۲۴.....پيغه مېرښه نه خوئينده وار بوو</p> <p>۱۲۵.....بهشي نويهم: (توسل)</p> <p>۱۲۶.....چاکه کان خرابه لاده بن</p> <p>۱۳۲.....بهشي دويهم: پارانه ووه</p> <p>۱۳۶.....زانستي پيغه مېرښه له (اللوح) زياتره</p> <p>۱۴۴.....سوئيند به دروستکروي خوا دروست نيه</p> <p>۱۴۵.....کوتايي</p>	<p>۲.....پيشه کي</p> <p>۵.....سهرچاوه کان</p> <p>۵.....پيتاسه ي نيامي (البوصيري)</p> <p>۶.....پيتاسه ي (قصيدة البردة)</p> <p>۷.....ناسنامه ي پيغه مېرښه</p> <p>۱۰.....سه له وات ليدان</p> <p>۱۳.....بهشي يه کمه: پيداهه لگوتن</p> <p>۱۲.....پيغه مېرښه چاکرتني خه لکه</p> <p>۱۶.....يادکردنه وې پيغه مېرښه</p> <p>۲۰.....له ديسه کي (ثوبان)</p> <p>۲۲.....ملائکه له سر زماني خه لک دهوتين</p> <p>۲۴.....مووي سبي نيشانه ي مردنه</p> <p>۲۴.....بهشي دووم: ترسان له هه وای (نفس)</p> <p>۲۵.....جوړه کاني (نفس)</p> <p>۲۸.....دل په شپوون</p> <p>۳۰.....(رياء) نيشانداني خوابه رستي</p> <p>۳۱.....فيله کاني برسپه تي و تيزي</p> <p>۳۲.....(نظر) ته ماشاکرتني نامه حريم</p> <p>۳۳.....فيلي (نفس) و شپتان</p> <p>۳۶.....فرمان به چاکه و پيگرتن له خرابه</p> <p>۳۶.....سودي سونه ته کان</p> <p>۳۷.....بهشي سپيهم: هه دحي پيغه مېرښه</p> <p>۳۹.....پيغه مېرښه جياي زيري نوريا</p> <p>۴۰.....لونيا له بهر خاتري پيغه مېرښه داندرلوه</p> <p>۴۱.....پيغه مېرښه گوره ي هه موو خه لکه</p> <p>ثوممه تي پيغه مېرښه له يوژي قيامت شاهيدي</p> <p>۴۵.....يو پيغه مېرښه نه دن</p> <p>۴۶.....پيغه مېرښه پيشه وای پيغه مېرښه رانه</p> <p>۴۹.....پيغه مېرښه دوو ناوي خوي لروته تي</p> <p>۵۱.....(کرامة) ي مردوو زيندوو کردنه وه</p> <p>۵۲.....شهرپه تي نيسلام ناسانه</p> <p>پيغه مېرښه له پيش هه موو پيغه مېرښه ران</p> <p>۵۳.....پيغه مېرښه يوو غنم لصله لسلام</p> <p>پيغه مېرښه پيغه مېرښه ي هه موو پيغه مېرښه رانه</p> <p>۵۶.....له رپه تي پيغه مېرښه لیکتري جيايه</p>
---	--

شاعیری پیغمبر ﷺ چه زره‌تی
(حسان بن ثابت رضی الله عنه) فه رمویه‌تی:

وَضَمَّ إِلَيْهِ اسْمَ النَّبِيِّ ﷺ إِلَى اسْمِهِ
إِذْ قَالَ فِي الْخَمْسِ الْمُؤَدَّنِ: أَشْهَدُ
وَشَقَّ لَهُ مِنْ اسْمِهِ لِيُجِلَّهُ
فَدَوَّ الْعَرْشِ مُحَمَّدٌ وَهَذَا مُحَمَّدٌ ﷺ

خوای گه‌وره ناوی پیغمبر ﷺ
وه‌گه‌ل ناوی خو‌ی داوه، نه‌و کاته‌ی

بانگ‌ده‌ر له هه‌ر پینج نویژه‌کاندا
ده‌لی: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ،
أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ).

خوای گه‌وره بو پیغمبر ﷺ

ناویکی له ناوی خو‌ی

ده‌ره‌یناوه، چونکه خودای

خاوه‌ن (عَرْشِ) سوپاسکراوه،

پیغمبر ﷺ سوپاسکراوه.

ترخی: (۲۵۰۰) دینار

بیر فروشتنی نهم کتابه به کۆ به‌یوه‌ندی بکه به: ۰۷۵۰۳۴۷۱۱۹۳

چاپخانه‌ی رۆژه‌لآت/مه‌ولینر